1924

உ

கடவுள் துணை

தாயுமானசுவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருப்பாடற்றிரட்டு.

இஃது

யாழ்ப்பாணம் மேலைப்புலோலி

நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களால்

பரிசோதித்த பிரதிக்கிணங்க

சென்னை-புவனேஸ்வரி அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1924.

உ

சிவமயம்.

யாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலோலி,

மகாவித்வான்

ஸ்ரீமந் - நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களால்

இயற்றப்பட்ட

தாயுமானசுவாமிகள்

சரித்திரச்சுருக்கம்.

வணக்கம்.

வாயுமா னவமலமு மறுபிறப்புந் துறவறத்தான் மாற வீசி, ராயும்வே தாகமத்தி னருள்வலியிற் சிவஞானவாழி மூழ்கிப், பாயுமால் விடைப்பரம * னிருவியலும் பார்த்து ணர்ந்து பதத்தி னொன்றுந், தாயுமா னவன்றனிரு சரண மலர் சிரமதனிற் றரித்து வாழ்வாம்.

புராதனமெய்ச் சிவஞான போதமெனுஞ் சித்தாந்தப் பொருளி யாவுந், தராசுமுனை யாநிறுவிச் சாயாமலநுபவத் திற் றமிழைப் பாடிப், பராவுசிய மயமாகிப் பரஞானத்

---

* இரு இயல் ஆவன:—தடத்த லக்கணம், சொரூப லக்கணம் என்பனவாம். இவை முறையே பொது வியல்பு, சிறப்பியல்பு எனவுங் கூறப்படும்.

தனிமைநெறிப் பரிமேலேறி, நிராமய தேயத்தேகி நிறை தாயு மானவனை நினைந்து செல்வாம்.

உலகின்கணின்று ஒன்றோடொன்று முரணியகலுறா உம் பல வேறுவகைப்பட்ட சமயங்கள் போலாது, சமயா தீதமாய் முடிந்த நிலையதாகி விளங்கும் அத்துவித சைவ சித்தாந்தத்தை நிலைநாட்டிய தந்தையானவரும், பதி பசு பாசம் என்னும் முப்பொருளி னியல்புகளையெல்லாம் உலக முணர்ந்துய்வான் பெறவைத்தருளிய தாயுமானவரும், எம் மவர்க்குச் சருவமானவரும் ஆகிய ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமி களது திருப்பாடல்கள் காரணமாக, அவர் ஒரு சமயத்தை யுஞ் சாராத பொதுநிலையர் என ஓர் சாராரும், தமது விவர்த் தவாதக் கொள்கையை யுடையார் என ஏகான்ம வாதிகளா கிய மாயாவாதிகளும் மயங்குவாராயினர். இருவர் மாறு கோள் ஒருதலை துணிதல் எம்மவர்க்கிலக்கணமா விருத்த லான், அவர் தங்கூற்றுக்களையெல்லாம் அடிகளது சரிதவாயி லாகவும், திருப்பாசுரவாயிலாகவும் நடுவுநிலையோடாராய்ந்து நிச்சயித்துண்மை காட்டுவான் ஈதெழுந்த தென்க.

வேதங்களாற் பூசிக்கப்பட்டதும், சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்தம் என்னும் அரசு வீற்றிருப்பதும், புகழாற் றிக் கெங்கும் போயதுமாகிய திருத்தலம் சோழநாட்டின்றென் கோடிக்கணுள்ள ஸ்ரீ வேதாரணிய புரியேயாம். ஆங்கு இன்றைக்குச் சுமார் உகூ0-வருடங்களுக்கு முன்னர், வே ளாள வருணத்திலே, உழுவித் துண்போர் வகையினருள்

தோன்றிய கேடிலியப்பபிள்ளை என்பார் ஒருவர் இருந்தார்.
அவர் கல்வி கேள்விகளின் முதிர்ந்து, குருலிங்க சங்கம பக்தி
யிற் சிறந்து, தம்பெயர்க் கேற்பக் கேடிலராய் அவ்வூர்ச் சிவ
தல விசாரணைக் கர்த்தராயிருந்தார். அதுகாலைத் திரிசிர
புரத்திலே செங்கோனடாத்தி யரசுபுரிந்த ஸ்ரீமாந்-முத்து
விசய ரகுநாத சொக்கலிங்க நாயகர் என்னும் வேந்தரேறு
* பிள்ளை அவர்களது நற்குண நற்செய்கைகளையும், கல்வி
கேள்வி யறிவின் பெருமையையுங் கேள்வியுற்று வரவழை
த்து, சிறந்த சம்பிரதி உத்தியோகத் தமர்த்தினர்.

பிள்ளையவர்கள் அரசனது வேண்டுகோட்படி உத்தி
யோகமேற்று, அதற்குரிய கடமைகளைக் குறைவறப் புரிந்து
வந்தனர். அங்ஙனம் நிகழு நாளிலே தமக்கு ஒரேபேறு வாய்
த்த சிவசிதம்பரப்பிள்ளை என்னும் அருமைக் குமாரனைச்
சந்ததியின்றி யிருந்த தந்தமையனார்க்கு முன்னரே சுவீகார
மாகக் கொடுத்து விட்டமையால், தமக்குச்சந்ததி யுண்டா

---

* பிள்ளை என்பது வேளாளர்க்குரிய காரண வாக்கப்
பெயரு ளொன்று இறைவனிடத் திருநாழி நெற்பெற்ற
காமாட்சி யம்மையார், அதனை விருத்தி செய்தற்குரியார்
இவரேயெனத் திருவுளங்கொண்டு "பிள்ளையே!" என்று
அழைத்தமையால் வந்ததெனக் காரணங் கொள்க. அது
"உள்ளங் குழைந்தா யுழவாற் பெருக்க விதை—பிள்ளை
யெனக் கூயுதவப் பேணுங்கை" எனத் திருக்கை வழக்கங்
கூறியதனாலும் பெறுதும்.

கள் வடமொழி தென்மொழிக்கணுள்ள இலக்கிய இலக்கணங்களையும், வேத சிவாகம மோப நிடத மிருதி புராண இதிகாச முதலியனவற்றையும் நன்கு கற்று வல்லவராயினர். அவையன்றி தேவார முதலிய பன்னிரு திருமுறைகளையும், மெய்கண்டசாத்திரம் அருணகிரிநாதர் திருவாய்மலர்ந்த திருப்புகழ் முதலியவற்றையும் தக்காருழையாராய்ந்து அன்புடன் பாராயணஞ்செய்தார். இங்ஙனம் வருநாளிலே தகப்பனார் இகவாழ் வொருவ. அரசன் அவரது சம்பிரதி உத்தியோகத்தை எற்குமாறு வலாற்காரஞ்செய்ய, மறுக்க வியலாமையான் அதை எற்று நடத்திவந்தார். தாயுமான சுவாமிகள் சம்பிரதி உத்தியோகத்திற் பதினன்கு வயதிலேயே அமர்ந்தாரென்ப. அப்போதில் ஓர் காரியசித்தம் அரசனைக் காண்பான் போந்த சுவாமிகளது திருவடிச் சுவடுகள் அரண்மனையுட் புதுக்குவித்தற்காகக் கொட்டப்பட்டிருந்த மணன்மேற் பதிந்து செவ்வே விளங்கின. பிரதானியும் அரசனும் அவ்வழி வந்தார் பதுமரேகை பதிந்த காலுஞ் சுவடுகளைப்பார்த்து மிக்க ஆச்சரியமுற்று, யாவர் இவ்வழி வந்தார் என, ஆங்கு நின்றார் சம்பிரதியாரே வந்தவர் என்றனர்.

அரசனும் பிரதானியும் ஐயுறீஇ, அவ்வுண்மையாராய்வான் சுவாமிகளை ஆங்கழைப்பித்துப் பின்னர் அனுப்பிவிட்டுச் சுவடுகளை யொத்து நோக்கித் தஞ்சந்தேகந்தீர்ந்து மகிழ்வுற்றார். பிரதானி அரசனைப் பார்த்து அரசரேறே! சம்பிரதியாரது அழகைக்கண்டு கூடவருமவாவுவரன்றோ? "இலங்கெழிலளவு குணமெனவுரைப்பர்."

இதற்கு மேற்கோளாக அவரையே யிக்காலத்துயான் துலங்குறக் கண்டேன். அவரதுவடிவத்தை உற்றுநோக்கியுள்ளேன்

அகவடி யுகிர்விரல் புறவடி கரடே
கழலே கணைக்கான் முழந்தாள் குறங்கே
கடிதங் கொப்பூழ் வயிறதின் வரையே
யிடையே மயிரி னொழுக்கே முலையுகிர்
விரலே முன்கை யங்கை தோளிணை
கழுத்தே முகநகை செவ்வாய் மூக்குக்
கண்ணே காது புருவ நுதலென்று
மாறைந் துறுப்புக ளிரண்டும் பாதம்.

என்று சங்கப்பாட்டியலிற் கூறப்பட்டபடி, அவரது முப்பத்திரண்டு உறுப்புக்களும் ஆண்டன்மையோடு தெய்வத் தன்மை சிறந்து, சாமுத்திரிகா லக்ஷணங்கள் நிரம்பப்பெற்று விளங்குகின்றன.

அவர் இன்னுஞ் சிறிதுகாலத்துள் உலகமெலாந் தன்னேவல் கேட்ப ஆணைசெலுத்தும் மனைசுவரிய மகெசுதாரிய மகா மண்டலாதிபதியாகும் புகழ்பெறுவதொருதலை. கிருபவோ! அவரது காற்சுவட்டிற் பிரகாசிக்கும் பதுமரேகை போல் எவர்க்கு இருப்பதை யின்றுங் கண்டு கேட்டிலேன். அவரது நெடுங்கரங்கள் கணைக்காலின் கீழ்த் தாங்குவது தானுங்கண்டிலிரோ? என்று கூறினன். அதுகொண்டு நாயகன் அவரிடத்து மிக்க பிரியம் அச்சமு முடைய

னாயினான். இருவினையொப்பு நேருங்காலமாதலால் இவர்க்கு உண்மை யாராய்தலே பெருங்கடமை யெனத்தோன்றிற்று. அரசனிடத்தில் கவி, கவிராயர், கவிச்சக்கிரவர்த்தி, பண்டிதர், பாரதி, பாவலர், நாவலர், வித்துவான் மகாவித்துவான், வித்துவசிரோமணி, ஆசிரியர், புலவர் முதலியபட்டங்களைத் தரித்துச் சன்மானம் பெறவருவோர் எவரையும், யதார்த்த வாதஞ்செய்து தக்க விடை கொடாமையால் "உண்மை காணுதிர்" என்று விடுப்பார் அரசனும் இவரது இளம்பருவத்தையும், கல்வி கேள்விகளின் அருமையையும், அதற்குத் தகுந்த வொழுக்கத்தையுங்கண்டு நனிவியந்து பேரன்புடையனாயினான். தலையிற் றீப்பிடிக்கக் கண்டான் வேறொன்றனையும் நாடாது தண்ணீரையே தேடுவதுபோல, இவரும் தம் ஐயங்களையொழித்து உண்மை காட்டவல்ல ஞானாசிரியர் யாண்டையர்? எற்றைத் தினத்தெதிர்ப்படுவர் என்றேக்கமுற் றெதிர்பார்த் திருந்தார்.

அங்ஙனமமருநாளிலே, அடிகளார் பிறவிகடோறும் ஈட்டிய பெருந்தவப்பேறு காரணமாகவும், இற்றை ஞான்றும் பிற்றைஞான்றுமுள்ள வுயிர்கள் முப்பொருளி னுண்மையறிந்து, சித்தாந்த நிலையேறிச் சிவஞானநிட்டாபரராய், அத்துவித முத்தியையடைந் துய்தற்குச் சாதனமானவற்றையோதுவிக்கு முண்மை காரணமாகவும், திருவருண்ஞானப் பெருஞ் செல்வப் பிழம்பாகிய திருமூலநாயனார் மரபிலேதோன்றி திருக்கைலாய பரம்பரைச் சந்தானமாகிய மெய்கண்ட

தேவநாயனாரது வழிக்குரவரிடத்து ஞானோபதேசம்பெற்ற சற்குரு மூர்த்திகளாகிய 'மௌனகுரு சுவாமிகள்' திரிசிரா மலைப் பரமநாதனைத் தரிசிப்பான் ஆண்டுற்றனர்; நந்தந்தையுமான தாயுமானார் அவரைக்கண்ட மாத்திரையே, தலைவனைக் கண்டுழித் தன்வயமிழக்கும் உழுவ லன்புடைப் பதிவிரதை போலப் பரவசப்பட்டு, காந்தங்கண்ட ஊசிபோன்று தம் மனம் அவர் மாட்டிழுக்கப் பாட்டாராய், அடியுறவணங்கி, "எம்பெரும! தந்திருக்கரத்துள்ள புத்தகம் யாதோ?", வென்றனர். குருசுவாமிகள் யாதொன்று முரையாராய் ஏகினர், பின்னரும் பன்முறை வினவி நீழல்போல் தொடர்ந்தனர். அவ்விடங்கடோறும் சுற்றித்திரிந்து, ஊரடங்கிய யாமம் பதினைந்துகடிகை யளவிலே தாயுமானவர் சந்நிதிசென்று * பதுமாசனத்துட்கார்ந்த மௌனாசாரியர்இவர்பக்குவங்கண்டு 'சிவஞானசித்தி' என்றனர். தாயுமானார் அகமிக மலர்ந்து, அந்த நாளிலே வாதவூர் நாதனை ஞானபோதத்தாலே தந்தொலைத்துச் சாதங்காட்டிப் பாதமளித்தாண்ட பரமபதி. இந்த நாளி லெளியேனையும் ஞானசித்தியான் மோனபத்தி

* பதுமாசனமாவது - யோகாசனங்களுள் ஒன்று. அஃதாவது இடப்பக்கத் தொடையின்மேல் வலக்காலினையும், வலப் பக்கத் தொடையின்மேல் இடக்காலினையும் மாற வைத்து, இருகாற் பெருவிரலையு மிருகரங்களாலும் மாறியுறப் பிடித்திருத்தல். அதனை "சவ்வியபாக ஊருமேல்" என்னுஞ் சூதசங்கிதைச் செய்யுளா னறிக.

யளித்தாட்கொள வெழுந்ததோவென்று துதித்து, "அருட் கடலே!

க. சிவம் யாது?

உ. ஞானம் என்பதென்னை?

ங. சித்தி எது? என்று வினவ, ஆசாரிய சுவாமிகள் அவரை நோக்கி, அன்புளாய்!

க. சிவம் என்பது பதி.

உ. ஞானம் என்பது (அந்தப் பதியை உள்ளவாறறியும்) அறிவு.

ங. சித்தி யாவது அவ்வறிவை வருவிப்பது என்றார். தாயுமானவர் கேட்டுத் தவராச!

க. அப்பதிப்பொருள் ஊர்குணம் குறிசெயல் பெயர் முதலியன வில்லாதது; சொல்லளவைக்கும் பொருள் அளவைகட்கு மெட்டாதது; என்று வேதாகமங்கள் முழக்கவும், தேவரீர் அவையிற்றிற்கு முரணாகச் சிவம் என்றல் பொருந்துமோ?

உ. சிவம் எனவே, அசிவம், (அமங்கலம்) சிவா (சிவம்) (மங்கலாமங்கலம்) என்பனவும் பெறப்படலால் அப்பொருளை?

௩. அப்பொருள்கள் சிவத்திற்குப்பேதமோ? அபேதமோ? பேதாபேதமோ?

௪. வியாபகமோ? வியாப்பியமோ? வியாத்தியோ? சுசாதியோ? விசாதியோ? சுகதபேதமோ? இவை அல்லா தனவோ?.

௫. "உண்மையுமா யின்னுண்மையுமாய் இருப்பவன் பதி" என்றான்றோ ரருளிய தண்மையாயின், சிவம் (மங்கலமுடையது) எனக்கூறல் சால்பேயோ? என்னை? அமங்கலம், மங்கலா மங்கலமும் அவனே யாகலால்.

௬, பிரமப் பொருளன்றி யிரண்டாவது பொருள் இல்லையென்று வேதங்கூறவும், சிவஞானம் என்பதற்குப் பொருள் சிவனையறியும் அறிவு எனின், சிவன் ஞேயப்பொருளாகவும், ஞானம் காட்சிப்பொருளாகவும் முடிதலால், ஞாதுரு (அறிபவன்) ஞானம் (அறிவு) என்பன வெவை?

எ. அந்த ஞாதுரு பரிபூரணனாய சிவனுக்கு வேறாய் நின்று அறிவனோ? ஒன்றாய் நின்றறிவனோ? வேறும் ஒன்றுமாய் நின்றறிவனோ?

அ. சிவன் அறியப்படுமேல், அறிபொருளெல்லாம் தூலமாகியும், அழிவனவாயும், விகாரப் படுவனவாகியும் அறிவானுக்கு வேறவாகியும், கண்டப்படுவனவாகியும் விளங்கு முண்மையால், அவனும் சடத்துவம், அழிவு,

விகாரம், பேதம், கண்டப்படுகை முதலிய தன்மையனாய், சித்து, சத்து, நிர்விகாரம், அத்துவிதம் அகண்டமுதலிய வற்றை யிழக்குமன்றோ?

க. அறியப்படுதல் கருவி கூடிய விடத்தோ? கழன்ற விடத்தோ? கூடிய விடத்தெனின் கருவிகள் எல்லாம் பசு பாச ஞானங்களாகலின் அந்தஞானங்களா னறியப்படானே? கழன்றுழி யெனின் அறிதலெங்ஙன்?

க0. சிவம் அறியப்படுதல் ஐயக் காட்சி யானோ? திரிபு காட்சியானோ? மானதக் காட்சி யானோ? சையோகம், சையுத்த சமவாயம், சையுக்த சமவேத சமவாயம், சமவேத சம வாயம், விசேடண விசேடியபாவம் என்னும் வகைத்தாய வாயிற் காட்சியானோ? தன் வேதனைக்காட்சியானோ? யோகக் காட்சியானோ? விகற்பக் காட்சியானோ? நிருவிகற்பக் காட்சியானோ? சுவார்த்தாநு மானத்தினாலோ? பரார்த்தாநு மானத்தினாலோ? சபக்கம், விபக்கம், சபக்கம், விபக்கம், ஒப்பு, பாரிசேடம் உலக வாதங்களானேயோ,

கக, ஞானம் அறிவானுக்கு இயற்கையா? செயற்கையா? இயற்கை யெனிற் சித்தித்தல் வேண்டா செயற்கையெனிற் சித்திக்க மாட்டா. அஞ்ஞானமு மங்ஙனே யன்றோ?

கஉ. அங்ஙனஞ் சிந்தித்தல் * சமுதாயவாதமோ? ஆரம்ப வாதமோ? விவர்த்த வாதமோ? பரிணாமவாதமோ விருத்தி வாதமோ?

[என்றின்னன வாய தம் ஐயப்பாடுகளை யெல்லாம் விண்ணப்பிக்க குருசுவாமிகள் புன்னகை புரிந்து, சகல வர்க்கத்து ஆன்மாக்களுக்கு அநுக்கிரகிக்கும் உபதேச முறைமையை ஓர்ந்து.]

§ ஔத்திரி தீக்ஷைக்கு அவரப்போது அருகரல்லாமையால் அதற்கு அங்கமாயுள்ள † அறுவகைத் தீக்ஷையுளானை

---

* சமுதாயவாதமாவது எள்ளாறாய்க் குப்பை யென்பது. இது புத்தர் சமணர் கொள்ளுமதம். ஆரம்ப வாதமாவது நூலாறாகிய வாடைபோல்வ தென்பது. இது தார்க்கிகர் மதம். விவர்த்தவாதமாவது கயிற்றிற் பாம்புபோலவும் பேய்த்தேராறாய நீர்த்தோற்றம் போலவும் உள்ளதென்பது. இது ஏகான்மவாதிகளாகிய மாயாவாதிகள் மதம். பரிணாமவாதமாவது பாலினுண்டாகிய தயிர்போல் முற்றும் பரிணமித்தலும் என இருவகைத்து. படங்குடிலாதல் போலவும், வித்து மரமாதல் போலவு முள்ளது விருத்தி வாதம்.

§ ஔத்திரி - உதகசகிதமாகப் பண்ணுவது. உதகசகிதம்- ஓமத்தோடு கூடியது அது கிரியாவதி, ஞானவதி என இருவகைப்படும்.

† அறுவகைத் தீக்ஷையாவன—சக்ஷுதீக்ஷை, பரிசதீக்ஷை, வாசகதீக்ஷை, மானததீக்ஷை, சாத்திரதீக்ஷை, யோகதீக்ஷை, என்பனவாம். இவையிவற்றை வருணபத்ததி, சைவ சந்நியாச தீபிகை, காலோத்தரம், சித்தாந்தசேகரம், ஞானப்பிரகாச வியாக்கியானம் என்பவற்றிற் பரக்கக் காண்க.

வியற்றி, மைந்த! நீ வினவிய ஐயப்பாடுகளை யெல்லாம் அறுத்து, விபரீத ஞானத்தையும் வீட்டி, சிவஞான நெறியாகிய அத்துவித ஞானத்தைக் கொடுப்பது இந்நூலேயாம் இஃது நற்குரு மரபி னிலவிய சகலாகம பண்டிதர் என்னும் "அருணந்தி சிவாசாரிய மூர்த்தி" களா னருளப்பட்டது. இதனைப் பூசித்துப் பாராயணஞ்செய்து வருகின்றாம். சிவஞான போத வழிநூலாயுள்ள இதுவேதாகம சாரமாகிய சித்தாந்த வியல்பினை யெடுத்துத் தாபித்தலாற் "சுபக்கம்" என்றும் வேதாகமங்கட்குப் புறப்புறமாகவும், புறமாகவும், அகப்புறமாகவும், அகமாகவுமுள்ள சமயக் கோட்பாடுகளை யெடுத்துக் கண்டனஞ் செய்தலாற் "பரபக்கம்" என்றும் இருவகைப்படும். மாணவ!

* "பாரிலுள்ள நூல்களெல்லாம் பார்த்தறியச் சித்தியிலே யோர்விருத்தப் பாதி போதும்."

என்று, அவர் வினவிய வினாக்கட்கெல்லாந் தக்கவிடை கொடுத்துச், சித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கையும் முறையே உபதேசித்தருளினர். பதியிலக்கணம், பசுவிலக்கணம், பாசவிலக்கணம், ஞானஞ்ஞான இலக்கணம், அத்துவித விலக்கணங்களை யெல்லாம் போதித்தருளுங் காலத்தில் தேசிகநாதர் "இருநிலனாய்த்தீயாகி நீருமாகி" "தானெனை

---

* இதனை "பாதிவிருத்தத்தா லிப் பார்விருத்தமாக வுண்மை—சாதித்தார் பொன்னடியைச் சாருநா ளெந்நாளோ" என்று குருமரபின் வணக்கத்துள் தாயுமானார் அருளியதுங் காண்க.

முன்பனைத்தான தறிந்து தன் பொன்னடிக்கே" எழிசை யா யிசைப்பயனா யின்னமுதா யென்னுடைய தோழனு மாய்" "பன்னி னாறும் பழுத்தினு மின்சுவை-யென்னி னூறி யெனக்கே கனிதரும்-மன்னி னுன்னு முன்னைவிடில் விட்டி டும்" எனவருஉம் "தேவார அருட்பாக்களையும், "இன்றெ னக்கருளி யிருள்கடிந்துள்ளத் தெழுகின்ற ஞாயிறே போ ன்று சென்று சென்றணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந் தோன் றாம்" "ஆதியுமந்தமு மில்லாவரும் பெருஞ்சோதியை" என வருஉந் "திருவாசகத்" திருவருட்பாக்களையும், "உற்றவர் பெற்றவ ருற்றவர் முற்றும்-அற்றவர்க் கற்றவ னல்லவர் க்கு" எனவருஉந் திருப்பா விருபஃதின் செய்யுளையும்.

குமர குருபர குணதர நிசிசர
திமிர தினகர சரவண பவகிரி
குமரி சதுபகி ரதிசுத சுரர்பதி குலமாதும்
அரவு புனைதரு புனிதரும் வழிபட
மழலை மொழிகொடு தெளிதர வொளிதிகழ்
அறிவையறிவது பொருளென வருளிய பெருமாளே.

என்ற "திருப்புகழின் திருப்பாவையும் எனையவற்றையும் உதாரித் தன்மை காட்டினரென்ப. அதுபற்றி யன்றே தாயுமான சுவாமிகளுந் தாம் அருளிச்செய்த அறிஞருரைக் கண்ணியில்,

"இருவனைத் தியாகி யென்ற திருப்பாட்டின்
பெருமையைக் கண்டோர்க் கு பேசறவெத்தக்காரோ."

என்பது முதலாக அவற்றையெல்லா மெடுத்தாண்டு மன்பதைப் பக்கத்தாரைத் தம்வயப்படுத்தினர். பிறக, இவ்வுபதேசத்தானே வைதிக சைவ சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்தமே உண்மை நிலையென்றும், சிவபெருமானே பரமபதியென்றும், அவருடன் இரண்டறக் கலத்தலே அத்துவித முத்தியென்றும் உணர்ந்து உலகாசையைத் துறந்து முழுட்சுத்துவ முற்றார். 'மௌனதேசிகர்' 'நீ இன்னுஞ் சிறிது காலமிருந்து இல்லற நடாத்திப் புத்திரனை யீன்று நிற்றி, பின்னர் யாம் வந்து நிட்டைகூடு முபாயமளிப்பேம்' என்றனர். ஆசாரியர் பிரிவை யாற்றாமல் தாயுமானார் வருந்த 'சும்மா இரு' என்று அகன்றனர். இவற்றைச் சுவாமிகளது திருப்பாடலில் 'மௌனகுரு வணக்கத்துள்'

சிந்தையற நில்லென்று சும்மாவிருத்திமேற்
  சின்மயா னந்த வெள்ளந்
தேக்கித் திளைத்துநா னதுவா யிருக்கநீ
  செய்சித்ர மிகநன் றுகாண்
எந்தைவட வாற்பரம குருவாழ்க வாழவரு
  ளிய * நந்தி மரபு வாழ்க

---

* நந்தி மரபு ஆவது - தக்கிணாமூர்த்தி சிவஞானபோதத்தைத் திருநந்தி தேவர்க்கு உபதேசிக்க. அவர் சனற்குமார முனிவர்க்கும், அவர் சத்தியஞான தரிசனிகளுக்கும் அவர் பரஞ்சோதி முனிவர்க்கும், அவர் மெய்கண்ட தேவர்க்கும். அவர் அருணந்தி சிவாசாரியர் முதலாயினோர்க்கும், அவர் மறைஞான சம்பந்த நாயனார்க்கும் அவர் உமாபதிசிவாசாரியர்க்கும், அவர் அருணமச்சிவாயர்க்கும் உபதேசித்த வரன்முறைவழியாம்.

இப்பால் ஆசாரியர் சேது தரிசனஞ்செய்து குமரிமுழ்கிப் பொதிய மலைபோய் அகத்திய பகவானை யடைந்தருள் பெற்று நிட்டையில் அமர்ந்தனர். ஈண்டுத் தாயுமான சுவாமிகள் உபதேச மொழிகளையெல்லாஞ் சிந்தித்து அவர்பின்படி யொழுகலால் விரத்திதோன்ற, இலௌகிகத் தொழிலை மறந்து வந்தார். சொக்கநாயக அரசன் அவரது தன்மைகளை யெல்லாம் கேள்வி வாயிலாலறிந்தும், அற்புதத் தன்மையான பலசெய்கைகள் அவரிடத்து நிகழ்ந்ததை நேர்க்கண்டும், அச்சமும் அதிசயமும் அன்பும் உற்று, அவரை அழைத்து உயர்ந்த ஆசனத்திலெழுந் தருளச்செய்து, சுவாமி! தேவரீரது மகிமைகளை அறியாமையால் என் உத்தியோகத்தில் அமர்த்தினேன். இனிமேல் தேவரீருக்கு யானே குற்றேவல் செய்யப் பணித்தருளவேண்டுமென் றிரந்து, அவர்நிலைக்கு முட்டொரு வண்ணம் ஒழுகினன். சுவாமிகள் * சரியையிற் சரியை சரியையிற் கிரியை, சரியையில் யோகம், சரியையில் ஞானம் என்பவற்றையெல்லாம் அனுட்டித்துவந்து கிரியா பாத சோபானமுற்றார்.

---

* சரியையிற் சரியையாவது திருக்கோயில் அலகிடல், மெழுக்குச் சாத்துதல், நந்தவனம் வைப்பித்தல், தலதீர்த்த யாத்திரை செய்தல் முதலியன. சரியையிற் கிரியையாவது இடபாரூடர் கல்யாண சுந்தரர், பிக்ஷாடனர், உமாமகேசர் முதலிய இருபத்தைந்து மூர்த்திகள், விநாயகர், கந்தர் முதலிய ஆவரணமூர்த்திகள் என்பவற்றுள் ஒன்றை வழிபடுதல், சரியையில் யோகமாவது நெஞ்சின்கண் சிகண்டருத்திர மூர்த்தியைத் தியானித்தல், சரியையில் ஞானமாவது அந்தியான பாவனையின் உறைப்பினால் மெய்யநுபவ வுணர்வு நிகழ்தலாம்.

அக்காலை யரசன் மண்ணுலகொருவினன். அரசன்மனை
வியிரவது அழகைப் பலமுறை கண்டுள்ளா ளாகலின் ஆசை
மீதூர்ந்து அவரிடஞ்சென்று, 'என்னரசாட்சிக்குத்தேவரீ
ரைத் தலைவராக்குவல். என் உடல், பொருள், ஆவி மூன்றுந்
தம்மவே. என்று வேண்டுகோட் கிணங்கி யெளியேனது
பெருங்குறையை முடித்தருளவேண்டு' மென்று இரந்தாள்.
பெருமானார் அவள் மனமடங்கவேண்டிய நீதிகளை யெல்
லாம் உரைத்து அறிவுவரச்செய்து, தாபதப் பக்கமாக்கி இங்
கிருத்தனன்றன் றென்றுணர்ந்துஇராமநாதபுரத்திற்கு எழுந்
தருளினர். அதனைத் தமையனாராகிய 'சிவசிதம்பரப்பிள்ளை'
அவர்களும், சிறியதாயார் குமாரராகிய 'அருணையபிள்ளை'
அவர்களும் கேள்வியுற்று ஆங்குச்சென்று சந்ததி விளங்கும்
படி திருமணஞ்செய்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்த
னர். அவர்க்கு அவ்விடத்திற் பிரியமில்லாதிருந்தும் தங்குரு
சுவாமிகள் தானுஞையு மதுவாகலானும். தமயனார் வேண்
டுகோளு மன்ன தாகலானும் மறுத்தல் பாவமென்றெ
ண்ணி யுடம்பட்டு, தங்குலத்திற்றோன்றிய மாட்சிவாய்ந்தநங்
கையா ளொருத்தியைத்திருமன்றல்புரிந்தனர். இல்லாளோடு
தாமரையிலையினீர்போற் கூடி யில்லறதருமங்களைபுந்நடாத்
திவந்தார். அதுகாலை 'மங்கையர்க்கரசியாந்'தேவியார் ஓராண்
மகவையீன்றுவைத்துச் சிவபதமடைந்தனர். அக்குழந்தை
பெயர்'கனகசபாபதிப்பிள்ளை.' அக்குமாரரும் 'மகன்றந்தைக்
காற்றுமுதலியவென்றந்தையென்றோற்றான்கொல்லெனுஞ்

சொல்' என்பதற் கிலக்கியமாய் விளங்கினர். தாயுமானாரும் * கிரியாபாத நான்கையுமுடித்து, யோகபாத சோபானமுற்றூர். மௌனதேசிகர் அவணெழுந்தருளி ஞானவுத்திரியென்னும் தீட்சைசெய்து, யோக நிட்டைகளி னியல்புகளை யுணர்த்திக் திறம்பெற ஆக்ஞாபித்துச் சென்றனர். அதுதொடங்கி அடிகளார் கௌபீனதாரியாய் வெளிப்பட்டு o யோக பாதத்தை யனுட்டித்து, சிவஞானப் பெருஞ்செல்வராய் நிட்டை கூடுவாராயினர். சோதிடர்களும் பிரதானியும் கூறியவாறே புலிராசர் கவிராசர் ஆகிய மன்பதைகள் யாவரும் போற்றும் சிவயோகத் தவராச ராயினூர். அரசர்கள் மலை, நதி, நாடு, தார்மாலை, குதிரை, யானை, கொடி, முரசு, ஆணையென்னும் தசாங்கத்துடன், வெண் கொற்றக்குடை, நவமணிமுடி, சிங்காசனம் என்னுஞ் சிறப்படையாளங்களையும் உடையராதல் போலத் தாயுமானசுவாமிகளும் அவா வின்மை, மெய்யுணர்வு, துறவாகிய 'குணம்' என்னும் மலையும்,

---

* கிரியையிற் சரியை-சிவபூசைக்கு வேண்டப்படும் உபகரணங்களை யெல்லாஞ்செய்து கோடல். கிரியையிற் கிரியை-ஐவகைச்சுத்தி முன்னாகச் சிவலிங்கவடிவிற் செய்யும் பூசனை. கிரியையில்யோகம்-அகத்தேபூசை ஓமந்தியானம் மூன்றற்கும் மூலிடம் வகுத்துக்கொண்டு செய்யும் அந்தரியாகம். கிரியையில் ஞானம் - அவ்வந்தரியாக முறைப் பின்கண் நிகழும் அநுபவவுணர்வு.

o இயமம், நியமம், ஆதனம், பிராணாயாமம் என்னும் நான்கும் யோகத்திற் சரியை, பிரத்தியாகாரமுந் தாரணையும் யோகத்திற்கிரியை. தியானம் யோகத்தில் யோகம், சமாதியோகத்தில் ஞானம் என்க. இவற்றையோக [illegible]லும், திராவிட மாபாடியத்திலும் தத்துவப் பிரகாசத்தினுங் காண்க.

'நித்தியானந்தம்' என்னும் நதியும், வேதமுதலிய கலைகளா லும் அறிதற்கரிய 'சிற்சத்தித்தானம்' ஆகிய நாடும், 'அநுபூதி' என்னுஞ் சுத்தப் பெருவளமுடைய ஊரும், விடயவழிச் செல்லாமல் நிறுத்தித் தன்வயமாக்கும் 'அருள்' என்னும் மாலையும், எவ்வெப்பொருளினிடத்தும் விரைந்து சென்று அவ்வப் பொருளாயிருக்கும் 'வியாபகத்துவம்' என்னுங் குதிரையும், வினைக்கட்டறுத்துப் பாசம் பகைமை பெயர்த்து, அன்பாகிய மேகமுற்ற ஆரணி செனனி ரோதயித்திரி என்னுஞ் சத்திகளாகிய மும்மதங்களுடன் தத்துவகூட்டங்களுட்புகுந்து ஆனந்தத்தேனை யளிக்கும் 'சிவஞானம்' என்னும் யானையும், சமயங்களுக்கெல்லாம் மேற்பட்டு, அத்துவிதப்பெரும்பயனை விளக்கித் துன்பச்சுமையை நீக்குஞ் 'சுத்தாத்துவைத சைவசித்தாந்தம்' என்னும் வெற்றிக்கொடியும், தசகாரியங்களுந் தசநாதமாகத் தோன்றலின் 'நாதம்' என்னும் முரசும், பிருதிவிமுதல் நாதமீறாய ஆறாறும் என்னுங் கருவிகளாகி நிற்கும் உலகமெங்கணுமுள்ள ஆன்மாக்களுக்கு 'அறிவித்தல்' என்னும் ஆணையும் ஆகிய தசாங்கங்களுடன் அவற்றையும் ஒருசேர வொளிரியல்பான அறிவும் 'பேரறிவு' என்னும் ஒரு பெருஞ்சுடர் முடியும், மும்மலப்பகையா லுறும் பிறவி வாதனையைப் போக்கித் தன்னடைந்தவர்க்குப் பேரின்ப நிழலைச்செய்யும் 'அந்தண்மை' என்னும் வெண்கொற்றக் குடையும், சமாதி என்னுஞ் செங்கோலும் உடையராய், மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்னும் சதுரங்கசேனைகளுந் தம்

மேவல்கேட்டங்கிறிற்க, மும்மண்டலத்திலும் தங்கிள்ளாருக்குச்செல்ல, * தவராசராய் விளங்கினர் என்க.

இலவுலகத்துள்ள உயிர்களெல்லா முணர்ந் தீடேறுந் திருவுளத்தானே தம் அநுபவசாரங்களை யெல்லாந்திரட்டி அத்தியற்புத திருப்பாடல்களாகப் பொழிந்தனர் அவற்றை யெல்லா முடன்றிரிந்த அருளையர் முதலாய காணவர் எழுதினரென்ப. சுவாமிகள் அருளையர்க்குத் தத்துவோபதேசஞ்செய்து, இராமநாதபுரஞ்சென்று ஆங்கேயேசிவத்தோடு இரண்டறக்கலத்தலாகிய அத்துவித முத்தியை யடைவான் சமாதி கூடினர். அருளைய சுவாமிகள் அகவற்பாவினாலே சுவாமிகளைத்துதித்து, சிவயோக சாதனராய்க் கனகசபாபதிபிள்ளை அவர்கட்கு மெய்யுணர் வருளித் துறவுற்றார். இக்குருபரம்பரையில் தஞ்சைமகாநகரின் கீழ்ப்பால் அன்னப்பன் பேட்டையிலுள்ள அம்பலவாண சுவாமிகள் ஆதீனத்தில் அருணாசலப்பிள்ளை என்பார் இருந்தனர் என்ப. இச்சரிதம் வேதாரணிய ஆதீனத்திலே எமது சந்தான தீக்ஷிதாசாரிய சுவாமிகளது உபதேசப்படியும் திருப்பாடற்படியும் எழுதப்பட்டது எஞ்சிய சரிதங்களை யெல்லாம் ஷை சதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள், சென்னை ஞானபோதினியில் 5-புத்தகம், இலக்கஞ்சஞ்சிகையில் வெளிப்படுத்தினர். ஆங்குப்பரக்கக் கண்டுகொள்க.

சரித்திரச்சுருக்கம் முற்றிற்று.

---

* தவம் என்றது ஈண்டுச் சிவஞான நிட்டையை அதனை "ஐம்புலவேடரி னயர்ந்தனை வளர்ந்தனை-தம்முதல் குருவுமாய்த் தவந்தனி லுணர்த்தலிட்-டன்னிய மின்மையி னரன்கழல் செலுமே" என்னுஞ் சிவஞானபோதச் சூத்திரத்தா னறிக.

திருப்பாளற் சிறப்பு.

வெள்ள மருவு விரிசடையான் வேத வனத்தான்விம
லேச, னுள்ளமருவத் திருமூல னுறவின் மருவுமொருமால
வள்ள, லருளுங் கருணைவெள்ள வாரிமடுத்தே தடமறைசைசக
ர்ப், பிள்ளை முனிவனருண் முகிலாய்ப் பெய்தான் கருணைத்
தமிழ்மழையே. (௧)

திருமூலன் மாபினெழுங் குருமாமணி திருவருளைத் திர
ட்டி வாரி, யருளுறு மானந்த வநுபூதிச் சாரமெலா மருந்தி
நாளு, மருளோடு மிருளோட மறைக்காட்டி னெழுந்தாயு
வானேன் ஞானப், பொருளாருஞ் சித்தாந்தத் தமிழ் மழை
யை யுலகமுயப் பொழிந்தான்மாதோ. (௨)

சிராப்பள்ளிமா மலைமேலுஞ் செவ்வந்திப் பெருமானருள்
செய்ய வாங்கிப், பாராபரமு மெந்நாளும் பைங்கிளியும் பல
பாவும் பாடிப் பாடித், தராதலமா னுடர்க்கெல்லாந் தண்
ணமுதாத் தந்தருளுந் தாயுமானை, சிராமயனா ருள்பெரிய
கவிதையினும் பொருளதனை நினைந்து நிற்பாம். (௩)

அன்னையத் தனுமாய்க் குருவுமாய்த் தேவா யமர்பிள்ளை
முனிவன் மெய்யருளான், மண்ணுறுதத் துவத்தை யவனரு
ளறியா மதியிலே னுய்த்திட றகுமோ, வென்னை வாகிடுமே
கான்மலர் தியர்க்கும் பிறர்க்குமா மெடுத்தனன் வேறின்,
றென்னமா தவஞ்செய் திட்டனேமறைசை யெம்பிரான்
புகழுரைத் திடற்கே. (௪)

சீரணி சடையா னிருமலன் பாத நிட்கள சகளமா
நிறைவோன், சீரணி கருணைத் திருவுரு வாகித் திருமறைக்
காட்டிடமுஞ் செல்வ, னீரடிக் கமலத் தாயுமானவன்ற
னிருந்தமிழ்ப் பெருமையென்னவோ, பாரினிற் படுமோ
வெமத்தமா விடயம் பகருவ ளினி பினிப்பார். (௫)

உ

சிவமயம்.

நூலினுட்பிரிவு.

நூலினுட்பிரிவு.

முற்றிற்று.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீமத்

தாயுமான சுவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருப்பாடல்களுள் முதன் மூன்று பாடல்களுக்கும் உரை.

1-வது பாடல்.

திருவருள்விலாசப் பரசிவவணக்கம்.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.

அங்கிங்கெனாதபடி யெங்கும்ப்ரகாசமா
யானந்த பூர்த்தியாகி
யருளொடுநிறைந்ததெது தன்னருள்வெளிக்குளே
யகிலாண்ட கோடியெல்லாந்
தங்கும்படிக்கிச்சை வைத்துயிர்க்குயிராய்த்
தழைத்ததெது மனவாக்கினிற்
றட்டாமனின்றதெது சமயகோடிகளெலாந்
தந்தெய்வ மெந்தெய்வமென்
றெங்குந்தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவுநின்றதெது.
வெங்கணும் பெருவழக்கா

யாதினும்வல்லவொரு சித்தாகியின்பமா
    யென்றைக்கு முள்ளதெதுமேற்
கங்குல்பகலறநின்ற வெல்லையுளதெதுவது
    கருத்திற் கிசைந்ததுவே
கண்டனவெலாமோன வுருவெளியதாகவுங்
    கருதியஞ் சலிசெய்குவாம்.

இந்நூலாசிரியர் மேலே [2-வது பாட்டில்] 'பெரிய பொருளைப் பணிகுவாம்' என வியந்து வாழ்த்துதல் செய்யும் சிவத்தின் வியாபகமுதலிய பலவற்றையும் தொகுத்து 'முடிந்தது முடித்தல்' என்னும் உத்தியால் கூறுவான் எடுத்துக்கொண்டது இச்செய்யுளின் கருத்தாம்.

'அங்கு இங்கு எனாதபடி' என்பது:—அண்ட பகிரண்டங்களாகிய சேய்மைக்கண்ணுள்ளதெனவும், அன்றிப் பூமி பாதலங்களென்னும் அணிமைக்கண்ணுள்ளதெனவும், கண்டித் துரைக்கப்படாமை.

இனம்பற்றி இங்கு எனவுங் கூட்டி அவற்றிற்கு இடைவெளியின்கணுள்ளதெனவு முரைக்க.

'என்னாத' என்பது, 'எனாத' எனத் தொக்குநின்றது.

'எங்கும் ப்ரகாசமாய்' என்பது:—மேல், கீழ், உள், புறம், நடு பக்கங்களனைத்தினும் பரந்துநிற்கும் பேரொளியாகி.

‘ஆனந்த பூர்த்தியாகி’ என்பது:—அவ்வாறே யகண்ட பூரணானந்தமாகி.

ஆனந்த பூர்த்தி:—வடசொற் புணர்ச்சியாதலின் இயல்பாயது.

‘அருளொடு நிறைந்தது எது?’ என்பது:—தனது திருமேனியாகிய பேரருளோடு விபுவாயுள்ளது எப்பொருள்?

ஒடு உருபு ‘எட்டிய விரண்டாம்வேத நூறுருவோடெழுந்தது’ என்றாற்போல ஒற்றுமைப் பொருட்கண் வந்தது.

விபு ஆவது-வியாப்தி: நிறைவு ஆவது-ஒழியாமல் முக்காலத்திலும் உள்ளதாகி, நீங்கிப்போகாமல், குறையாமல், இடையறாமல், எல்லையின்றிப் பரந்து நிற்குந் தன்மை. இதனைப் பூரணமென்றும் விபுவென்றுங் கூறுவர். இந்நூலாசிரியர் மேலே ‘அண்டபகிரண்டமு மடங்க வொருநிறைவாகி யானந்தமானபரமே’ என்றும், ‘பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற பரிபூரணானந்தமே’ என்றும் பல விடங்களிலும் கூறியவாறுணர்க.

அன்றியும், அங்கு - வீடுபேறாகிய அம்மைக்கண்ணும், இங்கு-உயிர்வாழ்க்கைக்கிடமாகிய இம்மைக்கண்ணும் எனினு மொன்று. இவைபற்றி உம்மைக் கண்ணுமெனக் கூட்டியுரைக்க. எனவே, அண்டதத்துவம் பிண்டதத்துவமுதலிய அனைத்திடமுமாமென்பதுபெற்றாம். எவையாவன:—பிரு

திவியண்டம் பூலோகமுதல் சிவலோக மளவாக எழு லோகமும், மேல் அண்டகடாகமும், பிரமாண்டமும், மேல் அப்பு தேயு வாயு ஆகாயங்களாகிய அண்டங்களும், மேல் மனம் புத்தி அங்காரம் குணம் ஆகிய அண்டங்களும், இவைக்குமேற் பிரகிருதியண்டமும், மேல் ராகம் வித்தை கலை நியதி காலங்களாகிய அண்டங்களும், மேல் அசுத்த மாயையும், அதன்மேல் சுத்தமாயையிற் சுத்தவித்தை மாகேசுரம் சாதாக்கியங்களும், அவைக்குமேற் பரவிந்து பரநாதங்களும், எண்பத்து நூறுபிரம்யோசனைகனமுள்ள பூமியும், கனிட்டபாதலமும். சேஷ ஆடகேசுவரர்க்குப் புவனமாகிய வழுபாதலங்களும், கூர்மாண்டரென்னும் உருத்திர புவனமுமாய் அண்டகடாக முட்பட்ட புவனமும், இன்ன அண்டங்களனைத்திற்கும் ஆதாரபூதமாய்ச் சிவசத்தியாகிய ஆதார சத்திக்கும் அப்பாலும் சிவத்தின் பூரண அளவு எல்லைப்படாததனால்,

'ஆதியுமந்தமுமில்லாவரும் பெருஞ்சோதி'

எனவும்,

'அப்பாலைக்கப்பாலைப் பாடுதுங்காண்'

எனவும் பெரியருரைத்தவாற்றா னுணர்க.

அங்குள்ளது எனின் இங்கில்லதெனவும், இங்குள்ளது எனின் அங்கில்லதெனவும், அங்கிங்குள்ளது எனின் எங்குமில்லதெனவும், எங்குமுள்ளது எனின் ஏற்றத்தாழ்ச்சியாயிருக்கிறதெனவும் ஐயப்பொருட்கிடமாகாமல் 'அங்கிங்

கெனுதபடி யெங்கும்பிரகாசமாய் ஆனந்த பூர்த்தியாகி'
எனவற்புறுத்திக் கூறினர்.

அனுதிமுத்த சித்துருவாகிய பதிக்கு அருளே திருமேனி
என்பதற்கு உதாரணம்:—

(சிவஞான சித்தியார், சூத்திரம்-1. பா-47.)

'உருவருள் குணங்களோடு முணர்வருளுருவிற்றோன்றுங்
கருமமுமருளரன்றன் கரசரணுதிசாங்கம்
தருமருளுபாங்கமெல்லாந் தானருடனககொன்றின்றி
யருளுருவுயிருக்கென்றே யாக்குவனமலன்றானே.''

மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

'தன் அருள் வெளிக்குளே' என்பது:—அங்ஙனம் தனது
அருளாகிய வெளியினிடத்தே.

கடவுளின் பொதுக்குணங்களெட்டில் ஒன்றாகியபேரு
ளுடைமை யெனும் பெயரைக்கொண்டு 'அருள் வெளி'
என்றனர். இதே பரவெளி. சிதாகாசமென்பதும் சிதம்பர
மென்பதும் அதற்கே பெயராம். இதினின்றும் 'அண்ட
வெளி' தோன்றி யதினின்றும் 'மனவெளி' தோன்றித்
தோற்றமுறையானே யொடுங்கும். மனவெளி யென்பது
மனம்விரிந்த இடம். அண்டவெளியென்பது ஒவ்வோரண்
டத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும்வெளி. பரவெளியென்பதுஎல்லா
வற்றையும் தன்னுளடங்கியிருக்கும் வெளியாம்.

'அகிலாண்ட கோடியெல்லாந் தங்கும் படிக்கு' என்பது:—அனந்தங்கோடி அண்டபுவனங்கள் முற்றும்பரிணமித்துத் தங்குமாறு,

'இச்சைவைத்து உயிர்க்கு உயிராய்த் தழைத்தது எது?' என்பது:—அருளைக்கருதி இச்சையை வைத்து உயிர்கட்குள் உணர்வாகி விரிந்துள்ளது எப்பொருள்?

அருள்வெளி என்பது தனது சந்நிதானமாம். ஆகவே தனது சந்நிதானமாத்திரத்தாலே எல்லாவுலகங்களுந்தோன்றி விரிந்து அடங்குமென்பதாயிற்று. தனது அருள் ஆதியிலொன்றாயிருந்து பின்னர் இச்சை ஞானம் கிரியைகளாகி, முறையே மலத்தான் மூடப்பட்டுள்ள ஆன்மாக்களுக்கு அருள் செய்தற்பொருட்டு வைத்த கிருபையை 'இச்சை வைத்து' என்றும், தனது ஞானசத்தியால் அவர்களது நலத்தைவிரும்பி அறிதலை 'உயிர்க்குயிராய்' என்றும், கிரியாசத்தில் அவர்களுக்குத் தநுவாதி பிரபஞ்சங்களைத் தருதலை 'தழைத்தது' என்றும் கூறினர்.

ஆன்மாவும் இச்சை ஞானம் கிரியைகளை உடையதாயினும் அவற்றை அறுதியாகிய மலம் மறைத்து நிற்கும். மெய்ப்பொருளின் சத்திகள் ஒன்றானும் மறைக்கப்படாமல், 'தான்' அவற்றின்முகமாக ஆன்மாவுக்குக் கன்மவளவையால் போகாதிகளைக் கொடுத்து, அவற்றால் தாக்கப்படாமல் தன்னந்தானே யறிந்துவிளங்கு மியல்பிற்று. இதுவே அவ்விரண்டிற்கும் வேற்றுமை எனக் காண்க.

தனது சந்நிதிமாத்திரமின் றியாண்டும் பிறிதோரிடமின் ருதலால் 'அருள் வெளிக்குளே' என்று தேற்றப் பொருளிற் கூறினர்.

'இச்சையைத் துயிர்க்குயிராய்த் தழைத்தது' என்றதற்கு உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-1, பா-63.)

"ஒன்றதா யிச்சா ஞானக் கிரியையென் றொருமூன் றாகி
நின்றிடுஞ் சத்தி யிச்சை யுயிர்க்கரு ணேச மாகும்
நன்றெலர் ஞான சத்தி யானயந் தறிவ னதன்
அன்றருட் கிரியை தன்னா லாக்குவ னகிலமெல்லாம்."

தன் சந்நிதியின்கண் முத்தொழில்களும் நிகழு மென்பதற்கு உதாரணம்:—

(திருவிளையாடற்புராணம், பாயிரம்.)

"பூவண்ணம்பூவின்மணம் போலமெய்ப்போதவின்ப
மாவண்ணமெய்கொண்ட வன்றன்வலியாணை தாங்கி
மூவண்ண றன்சந்நிதி முத்தொழில்செய்யவாளா
மேவண்ணலன்னான்விளையாட்டின் வினையைவெல்வாம்."

'மன வாக்கினில் தட்டாமல் நின்றது எது?' என்பது:—மனத்தான் இத்தன்மைத்தென நினைத்தற்கும், வாக்கால் இன்னதென உரைத்தற்கும் இயையா வண்ணம் அதீதமாய் நின்றது எப்பொருள் ?

இனம் நோக்கிக்காயத்தாலும் பற்றற் கமையாதெனவும் உரைக்க. இதனால் திரிகரணமெனும் தததுவமூன்றிற்கும் மேலாய் நிலைபெற்றுள்ளது அப்பொருள் என்றதாம்.

இத்திரிகாணங்களிலும் அப்பொருள் தங்கியிருந்தும் அப்படி தங்கியிருப்பதை யுணராமலிருப்பதுந்தவிர, அஞ்ஞான விசேஷத்தால் தட்டுப்படாமலும் கூடவிருக்கின்ற தெனல்.

உள்ளேநின்று சங்கற்பவிகற்பங்களைச்செய்வதால் சலம் என்றும், இந்திரியங்களைப் புறத்தே விடயங்களிற் செலுத்துவதால் அசலம் என்றும் கூறப்பட்ட மனம் பிரகிருதியில் தோற்றம். சூக்குமை பைசந்தி மத்திமை வைகரி என்னும் நான்கு வாக்குகளும் விந்துவில்தோற்றம். இவையெல்லாம் பசுபாச ஞானங்களின் வழிப்பட்டு இயங்கிப் பின்பு பதிஞானம் மேற்பட்டெழும் எழுச்சியின்கண் கீழ்ப்பட்டடங்குமாதலால், அவற்றில் 'தட்டாமல் நின்றதெது' என்றார். இஃது நின்மலதுரியம். இந்நிலையின்கண் மனச்செயலும் வாக்கின் காரியங்களும் இல்லையாய் நிற்க, மேல் அவற்றோடு சிறிதுந் தாக்கற்றதாய்ச் சிவம் அதீதமாகி நிற்கும் என்பதாம்.

வாக்கு நான்கனுள் சூக்குமை விந்துவினுள்ளே அரும்பும், பைசந்தி இதயத்துள் மயின் முட்டையுட் சலம் போன்று மலரும். மத்திமை கண்டத்துள் சவிகற்பமா யுணரத்தக்க ஒலியாய்க்காய்க்கும். வைகரிவாயினின்றும் செவியிற் கேட்கப் படுவதாய்ப் பொருள்தரு மொழியாய்க்கனிந்து வெளிப்படும். இவை வாக்கின் உற்பத்தியாம்.

மனவாக்கு முதலியவற்றில் தட்டாதது என்றதற்கு உதாரணம்:—

(திருவிளையாடற்புராணம் - நான்மாடக் கூடலானபடலம்.)

"பூதங்க ளல்லை பொறியல்லை வேறு
புலனல்லை யுள்ள மதியின்
பேதங்க ளல்லை யிவையன்றி நின்ற
வெளியென்ப கூடன் மறுகில்
பாதங்க ளோவ விளையிட் டனுதி
பகர்வாரை யாவு மவரே."

மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

மன வாக்கினில் தட்டாமனின்றதற்கு மற்றொரு பிரகாரமாக வுரைப்பினுமாம். அஃதாவது:—மனம்-மானதக் காட்சியும், வாக்கு (வேதமுதலிய வாக்காகிய) நூல்களும்; இவை முதலிய அளவைகளாலும் பற்றப்படாதது என்பதாம். வாக்கினிலும் என உம்மை விரிக்க.

"ஆசிலாசார தபோதன ரின்புறு
வாசகாதீத மனோலய பஞ்சரன்"

என்பதனானுமுணர்க.

'சமய கோடிகளெல்லாம் தம் தெய்வம் எம் தெய்வம் என்று எங்கும் தொடர்ந்து எதிர் வழக்கிடவும் நின்றது

எது ?' என்பது—பல்வேறு சமயங்களெல்லாமும் தமது தமது தெய்வமென்றும், எமது எமது தெய்வமென்றும் முறையிட்டு, எவ்வெவ் விடங்களினும் ஒருவரையொருவர் விடாதுபற்றி எதிர்த்து வாதித்திடுமோறும், அவ்வச் சமயங்கடோறும் அவரவர் கடவுளராய் வீற்றிருப்பது எப்பொருள் ?

எல்லா மென்பதில் உம்மை தொக்கது.

'வழக்கிடவும்' என்றதால் அவரவரும் சிந்திக்கவும் வாழ்த்தவும் வணங்கவும் நின்றது என வுணர்க.

பல்வேறு சமயங்களாவன:—உலகாயதம், பௌத்தம், சமணம், மீமாஞ்சை, மாயாவாதம், பாஞ்சராத்திரம் இவை புறச்சமயம். சைவம், பாசுபதம், வாமம், வைரவம். மாவிரதம், காளாமுகம் இவை உற்சமயம். இன்னும் காலேகவாத முதலிய பலவுமாம்.

இச்சமயங்கள் பலவாறு வாதிக்குந் தொடர்பனைத்தும் ஈண்டுச் சொல்லப்புகின் வரையறைப் படாமையின் அவற்றுட் சில சிலவே சுருக்கி யெடுத்துக் காட்டுதும்.

உலகாயதன் பிரபஞ்சத்துக்குத் தோற்றமு மொடுக்கமுமின்றி அதுதானே தோன்றியழியும் எனவும்,வேறொரு கர்த்தா அதனையுண்டாக்கிக் காரியப்படுத்தவேண்டுவதில்லை எனவும்வாதிக்க, சித்தாந்தி அவைகளை மறுத்துரைப்பது.

பௌத்தரிற் சௌத்திராந்திகள் உருவம் வேதனை குறிப்பு பாவனை விஞ்ஞானம் ஆகிய பஞ்சகந்தச்சார்பால் எல்லாந் தோற்றுமென வாதிக்க, பிறனொருவன் கருத்தாவன்றி ஒன்று நிகழாது என மறுப்பது.

• காலேகவாதி காலமே கர்த்தா என்று வாதிக்க அதனை மற்றொருவன் மறுப்பது.

நையாயிக வைசேடிகர் பரமாணுவிலே பரிணமித்த பிரபஞ்சம் அழிந்து பரமாணுவான பின்னும் ஆத்மாவின் கன்மத்துக்கீடாகப் பிரபஞ்சமாகத்தோன்றி நின்று கழிந்திடும் என்றுவாதிக்க, அக்கன்மமும் அணுவும் அசேதனமாதலால் முறையறிந்து தாமாகவே தோற்றுவியாது அவ்வணுரூபமும் பிரளயத்திலே யழியும் என்றும், இப்பிரபஞ்சத்திற்கு உபாதான காரணம் மாயையே என்றும் வாதிக்க மற்றொருவன் மறுத்துத் தனது கொள்கையைநிறுத்துவது இங்ஙனம் பலவாறுவாதிக்கப்படுவனவும்மறுக்கப்படுவனவுமாம். இவை முதலியன சமயகோடிகளின் வழக்குகள்.

சைவத்திற்குத் தாண்டவ பூஷணனென்னும் மூர்த்தியாயும், பாசுபதத்திற்குத் திருநீறுஞ் சடைமுடியுந் தரித்தமூர்த்தியாயும், மாவிரதத்திற்கு என்புமாலை தரித்தமூர்த்தியாயும் காளாமுகத்திற்குப் படிகமும் புத்திரதீபகமணியுந் தரித்தமூர்த்தியாயும், வாமத்திற்கு அக்கினியும் உபவீதமுந் தரித்தமூர்த்தியாயும், வைரத்திற்குத தமருகமும் சிலம்புந்தரித்த மூர்த்தியாயும், பாஞ்ச ராத்திரத்திற்குச் சங்கமுதலிய ஐம்படையுந்தரித்த மூர்த்தியாயும், சாத்தே

யத்திற்குச் சத்திமூர்த்தியாயும், இன்னும் பௌத்தாதிகளுக்குப் பௌத்தன்முதலிய மூர்த்திகளாயும்வீற்றிருந்து அவரவர் நினைந்த வடிவோடுஞ் சென்று எண்ணியாங் கெய்துவித்தும் தேகாந்தத்தில் முத்தி பதங்கள் அருளியும் விளங்குவது. இஃதே அவ்வச்சமயங்களிலும் நின்றது என்பது அங்ஙனம் தமிழ்வேதமாகிய தேவாரத் திருவருட்பாவும் 'ஆறொன்றிய சமயங்களி னவ்வவர்க்கப்பொருள்கள் வேறொன்றிலாதன' என முழங்குவதுங் காண்க.

'எங்கணும் பெருவழக்காய் யாதினும் வல்லவொரு சித்தாகி இன்பமாய் என்றைக்கும் உள்ளது எது?' என்பது:— இவ்வாறு யாண்டும் அறுதி பெருமையாயுள்ள வழக்காகி எவ்வகைத்தொழிலினும் வல்லதாய் ஒப்பற்றசித்துருவாகி பேரின்பவடிவாகி எக்காலத்தும் நித்தியமா யிருக்கின்றது எப்பொருள் ?

ஓரிடத்தும் ஒருகாலத்தும் ஒருவரானும் ஒருவாற்றானும் அவரவர் கொள்கைகளும், உத்தேசம், இலக்கணம், சோதனை இவைமுதலியவற்றால் வாதிக்கப்பட்டும், அநுவதிக்கப்பட்டும், தோல்வி வெற்றிகளுண்டாய்ச் சிறிதும் ஒழிவுபெறுதல் அருமையாதல் பற்றிப் 'பெருவழக்கு' என்னப்பட்டது. ஒரு பொருண்மேல் இருவர் மாறுகொண்டு செல்லும் வழக்குப்போலாது, இது அவரவரும் அங்கங்கு அவ்வக்காலத்துத் தத்தம் பல்வேறு கொள்கைகளை மேற்கொண்டு தொடர்வதாம்.

எவ்வகைத் தொழிலினும் வல்லது என்பது—சிருட்டி-படைத்தல், திதி-காத்தல், சங்காரம்-துடைத்தல், திரோபவம்-மறைத்தல், அநுக்கிரகம்-அநுக்கிரகித்தல் என்னும் ஐந்தொழில்களிலும் வல்லமை யுள்ளமை. எவ்வகைப்பட்ட தொழில்களும் இவ்வைந்தனுள் அடங்குமா றுய்த்துணர்க.

இவை தூலம் சூக்குமம் காரணம் என்பவற்றால் மூவகைத் தாகும். அவற்றுள் மாயையினிடமாக உயிர்கட்குத் தநு கரண புவன போகங்களைத் தருவது படைப்பாம்.

தநு—எண்பத்து நான்குலட்ச பேதமாம்.

காரணம்—சீவன் வித்தை சிவன் என மூவகைத்து.

விடயாதிகளை அறியுந்தன்மை சீவகாரணமாம்.

உயிர்கள் போகங்களை நுகர்வதற்கு முக்கியமாயும், அவற்றை விளக்கிக்காட்டுவதாயும், உயிர்கட்கு இச்சையாதி மூன்றினையும் எழுப்பும் சார்பாயும், தன்னையும் விடயத்தையும் வேற்றுமை யறியவொட்டாமல் மயக்கஞ் செய்வதாயும் இருக்கின்றது வித்தியாகாரணமாம்.

ஆன்மாக்கட்கு இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமும் சத்திநி பாதமும் வருவித்து அவற்றை முத்தியிற் சேர்ப்பது சிவ காரணமாம்.

வித்தியாகாரணத்தைப் பொருந்தி நடக்கும் புவனங்கள் இருநூற்றிருபத்து நான்காம்.

போகங்களாவன—சிவிகை குடை தேர் யானை குதிரை களும் அறுசுவை மாதர் முதலியனவுமாம்.

இவைகளுக்குட் சரீரத்தையும் கரணத்தையும் யான் என்றும் புவன போகங்களை எனது என்றும் உயிர்கள் கருதச் சுகாதிகளை யனுபவிக்கச்செய்தல் காத்தலாம்.

உயிர்களால் காணப்பட்டவற்றை ஒடுக்கல் துடைத்தலாம்.

இவற்றுட் பலநாளுழன்றும் வெறுககாமல் ருசிப்பித்தல் திரோபவித்தலாம்.

பின்னர் நிதியமும் அநித்தியமுமாகிய பொருள்களைப் பகுத்துத் தெரிவிப்பது அநுக்கிரகித்தலாம்.

இங்ஙனம் எண்பத்து நான்கிலக்க பேதமான உடல்களினிடத்தே பரமகர்த்தா ஐந்தொழில்கள்செய்வது தூலமென்றும், அத்தூலவுடலில் அவத்தைக்கருவிகளில் ஐந்தொழில்கள் செய்வது சூக்குமம் என்றுஞ் சொல்லுவர்.

காரண பஞ்சகிருத்யம் குருமுகமாக வழிபட்டுக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்து நிட்டையைகூடி அநுபவிக்குவதாகலான், அம்முறையை அவ்வாறு உணர்ந்து கொள்ளத் தக்கது. இவ்வண்ணம் எல்லாம் வல்ல சத்தும், சித்தும், இன்பமும் தானேயாம்.

இங்ஙனம் சத்து, சித்து, ஆனந்தமாகிய தனக்குச் சச்சிதானந்தனெனப் பெயராம்.

'என்றைக்குமுள்ளது' எனவே அப்பொருளில்லாத காலமில்லை யென்றாயிற்று.

மேல் கங்குல் பகல் அற நின்ற எல்லை உள எது? என்பது, சத்திநிபாதத்தின் கண் இரவும் பகலும் இல்லையாக நின்றதொரு நிலைக்களத்தேதானேயாயுள்ளது எப்பொருள்?

'மேல்' என்பது வினை ஒப்பு மலபரிபாகத்துக்கு மேற்பட்ட இடம். அதுவே சத்திநிபாதமாம்.

ஆன்மா, பயனின் முயற்சிகளையும் தேகபோகப் பற்றுக்களையும் முற்றத்துறந்து பிறிதொருபயனையுங் கருதாமல், தத்துவங்களைச் சடமென்றறிந்து கழன்று, சத்தும் அசத்தும் பகுத்துணர் சத்தாயது ஆன்மா வென்றும், அவ்வாறு காட்டியது அருளென்றும் உள்ளுணர்ந்து, அவ்வருளைப் பற்றுதலாலும், நிட்டையிற் பெயராது நிற்றலாலும், முறையே மாயை கன்மங்களுக் கிடமாகிய சகலாவத்தையையும் ஆணவத்துக்கிடமாகிய கேவலாவத்தையையும் நீங்கின இடமாகிய சுத்த நிலையின்கண் பேதஞ்சிறிதுந் தோன்றாமல் நிற்க, பலகோடி சூரியர் ஓரிடத்தொருங்கு தோன்றினாற்போல நீக்கமற நிறைபேரொளியாய்ச் சட சித்துக்களின் உள்ளும் புறம்புமாகிப் பூரண நிரவய நிட்கள சொரூபமாக எங்கெங்கும் பரந்து விளங்கும். இச்சுத்தநிலையே இராப்பகலற்ற இடமென்றும், மறப்பு நினைப்பற்றவிட மென்றும், இன்னும் பலவாறாகவும் பெரியோர் கூறுவர்.

இவ்வெல்லைக்கண் மேலீடாய்நின்ற திருவருட் போகத்தையும், சிவத்தையும் எதிரிட்டுக்காணும் தற்போத நீங்கிச் சிவயோக மெய்துதல் முத்தான்மாக்கட்கியைபுமென வேதாகமங்கள் கூறுவனவாம்.

இவ்வெல்லையே தாதநெறி முதலிய நான்கு நெறிகளுள் சன்மார்க்க நெறியாய், மகாமலப் பிணிப்புக் கட்டறுத்துச் சிவானந்தப் பெரும்பேறு மருவிப் பாச ஓரிவும்பதியிற் புகலுமின்றி ஒருநிலையாம் இயல்பு.

இதுவே ஞானவரம்பும், மௌனாம்பரமும், பேசா வநுபூதி பிறந்தவிடமுமாம் (உதாரணம்).

(கொன்றைவேந்தன்.)

"மோனமென்பது ஞானவரம்பு"

கந்தாநுபூதி.

"தூசாமணியுந்துகிலும்புனைவா
ணேசாமுருகாநினதன்பருளா
லாசாநிகளந்துகளாயினபின்
பேசாவநுபூதிபிறந்ததுவே."

மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

தனக்கு வழித்துணையாகக் குடும்பபாரம் தலைக்கொண்டு, அதன் பாதுகாப்பி னேக்கத்தால் நெடுங்கால மறிவு மழுங்கி

இனி எக்காலத்தில் யாண்டு ஓர்சுகங்கூடப் பெறுவலென்றெக்க முற்றுள்ளயர்ந்து நோக்கி யிருந்தவன், தனதோர் நல்வினை யுளதாக; ஒரு நகரின்கணிருந்தாங்கெய்திய முதியோனை யெதிர்ப்பட்டு வணங்கிக் குறையிரத்தலும், அன்னோனிரங்கி "அஞ்சலை" எனது அறநெறியாற்றான் அந்நகர்க்க ணெய் துதியாயின் அந்நகராதிபதி தயவினாற் "சுகமே வாழ்வை" என வுபகரித்து வழிப்படுத்ததானு மம்முதியோனைப் பணிந்து வழிக்கொண்டு, இடையிலுள்ள பல மிருகாதிக ளடர்ந்த மலை காடு யாறு கவர்நெறிகள் யாவும் பிற்பட அரிதிற்கடந்து சென்று அந்நகரினெல்லைக்கணணுகலும், ஆண்டுள்ள செல்வக்கிளர்ச்சியை நோக்கிநோக்கி வியந்து, அந்நகரையடைந்து, மந்திரத்தலைவ னுதவியாற் புரவலனைக்கண்டிறைஞ்சி, அவன் தயவுபெற்று, அவன் அரசியனெறி நின்று நீடுவாழப் பெற்றோனாகி அங்கணியங்குங் கால், நேர்படுகின்ற நகரின் எல்லையை நோக்குந்தோறும் இதுதொடங்கியன்றோ நமக்குச் சுகோதயப் பேறுண்டாயிற்றென்று அதன் பெருமையைக்கருதி அவ்வெல்லையையும் வந்தித்தல் செய்வானாக.

இக்கருத்தே பற்றிப் பெரியோர் கோயின்முதலிய திருப்பதிகடோறு மெய்தியக்கால் அத்தலங்களின் திருவெல்லையை முன்னர் வணங்குமியல்பை அடியார் புராணந்தோறும் புராணகர்த்தர் கூறியிருப்பது அம்முறை பிறழ்வின்றி, முத்தியினெல்லைக்கும் முத்திப்பதிக்கும் அணுக்கமான அநுசந்தான முள்ளதால்,

"எல்லையுளது" என அக்குறிப்புண்மை புலப்படுத்தவான் நூலாசிரியரும் போற்றினர் போலும்.

"அது கருத்துக்கு இசைந்தது" என்பது :— அவ்வாறுய மெய்ப்பொருளுணர்ச்சியே பதிவர்க்கம் பசு வர்க்கங்களின் கருத்தெவற்றிற்கும் ஒப்பமுடிந்தது,

"அதுவே கண்டன எலாம்" என்பது :—அம்மெய்ப்பொருளே ஞால நுக்குமங்களாற் காணப்பட்ட பூதபௌதிகங்களாகிய விடயபதார்த்தங்க ளனைத்தும் ஆதலால்.

இஃது அகத்த நிலையிற் காணப்படுவதாகிய ஞேயமாய் ஆகவே சுத்தநிலையிற் காணப்படும் ஞேயமும் ஒன்றுண்டென்பதாயிற்று. இச்சுத்தநிலை மேற்கூறிய திருவருளையே கண்ணுகக்கொண்டு யாண்டுங் காணப்பட்டவனைத்தும் சிவமேயாகவும், பிறிதொன்றின்றுகவும் காண்பதாம்.

உதாரணம்:—

"நவிலுங்கால்மேல்கீழ் நடுபக்கமெங்கும்
சிவமொழிய வேறில்லைதேர்."

என்பதனுனும்,

"பார்ப்பனவெல்லாம் பாமாயறிதல்
சீர்படுபொறி வுடையோர்திறனே."

என்பதனுலும்,

சிவஞானசித்தியார், சூத் - 8. பா - 30.

"அறியாமை யறிவகற்றி யறிவி னுள்ளே
யறிவுதனை யருளினா னறியாதே யறிந்து
குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்க ளோடுங்
கூடாதே வாடாதே குழைந்திருப்பை யாகிற்
பிரியாத சிவன்றானே பிரிந்து தோன்றிப்
பிரபஞ்ச பேதமெலாந் தானாய்த் தோன்றி
நெறியாலே யிவையெல்லா மல்ல வாகி
நின்றென்றுந் தோன்றிடுவ னிராதார னாயே"

மற்றும் வருவனவற்றானுங் காண்க.

"மோனவுருவெளியது ஆகவும் கருதி அஞ்சலி செய்குவாம்" என்பது:—அம்மெய்ப் பொருளை மௌன ரூபமான வெளியீடாகவும் தியானித்துக் கைகூப்பி வணங்குதல் செய்வாம். எ-று.

"வெளியது" என்பதில் "அது" பகுதிப்பொருள் விகுதி "வெளியதாகவும்" என்றதால் எங்கும் பிரகாசமாய் ஆனந்தபூர்த்தியாகி யருளொடு நிறைந்ததாகவும், இச்சை வைத்து யிர்க்குபிராப்த்தழைத்ததாகவும், தட்டாமணின்றதாகவும், வழக்கிடவு நின்றதாகவும், என்றைக்கும் உள்ளதாகவும், எல்லையுளதாகவும், அதுவே கண்டனவெலாமாகவும், தனித்தனிக்கருதி அஞ்சலிசெய்குவாம். அன்றியும் கடையிற் கூறியவாறாகவும் கருதியஞ்சலிசெய்குவாம் எனவு முரைக்க.

இவ்வாறு கூறியவாற்றான் ஆதாரங்களைத்திறம்பும் அதீதமாகிய நிராதாரப் பரமகுருவை [சுகிஞானமூர்த்தியை] அஞ்சலி செய்தமை கண்டுகொள்க.

அதுவன்றி இந்நூலாசிரியர் தாம்சொல்லப்புகுந்த சுருதிகுரு அநுபவங்களையும் அவற்றின்பயனையும் அருட்சார்பாய் நின்று ஒருவாற்றானுணர்த்துவதாகிய இந்நூல் இனிது முடிதற்பொருட்டு "ஆகாரபுவனம் சிதம்பரரகசியம்" என்னுந் தொடர்நிலைக்கண் "எண்குணமுங்காட்டி" சௌபான பக்ஷங்காட்டி "மந்திரஞ் சிக்ஷைசோதிடாதி மற்றங்கநூல்வணங்க மௌனமோலி யயர்வறச் சென்னியில் வைத்து ராசாங்கத்திலமர்ந்தது வைதிக சைவமகிழதந்தோ!" இதுவன்றித் "தாயகம் வேறிலை இல்லை" "அருளைக்காட்டத்தக்க நெறியிந்நெறியே தான்சன்மார்க்கம்" என்றும், சின்மயானந்தகுரு என்னுந் தொடர்நிலைக்கண் "சித்தாந்த முத்திமுதலே" என்றும், இன்னும் பலவிடங்களிலும் பழிச்சுதல்செய்தபடி இவ்வாசிரியர்க்கு வேதாந்தத் தெளிவாகிய சித்தாந்தமே சிறப்புடைத்தாதலால் அஃதொன்றே உடன்பாடென்பது பெறப்படுகின்றது.

உதாரணம்:—

சிவஞானசித்தியார் சூத் - 8. பா - 15 - 16.

"வேதநூல் சைவநூ லென்றிரண்டே நூல்கள்
வேறுரைக்கு நூலிவற்றின் விரிந்த நூல்கள்
ஆதிநூ லநாதியம லன்றருநூ லிரண்டு
மாரணநூல் பொதுச்சைவ மருஞ்சிறப்பு நூலா

நீதியினு லுலகர்க்குஞ் சத்திநிபா தர்க்கு
நிகழ்த்தியது நீண்மறையி னொழிபொருள்வே தாந்தத்
தீதில்பொருள் கொண்டுரைக்கு நூல்சைவம் பிறநூ
றிகழ்பூர்வஞ் சிவாகமங்கள் சித்தாந் தமாகும்.''
"சித்தாந்தத் தேசிவன்றன் றிருக்கடைக்கண்சேர்த்திச்
செனனமொன்றி லேசீவன் முத்த ராக
வைத்தாண்டு மலங்கழுவி ஞான வாரி
மடுத்தானந் தம்பொழிந்து வரும்பிறப்பை யறுத்து
முத்தாந்தப் பதமலர்க்கீழ் வைப்ப னென்று
மொழிந்திடவு முலகரெல்லா மூர்க்கராகிப்
பித்தாந்தப் பெரும்பிதற்றுப் பிதற்றிப் பாவப்
பெருங்குழியில் வீழ்ந்திடுவ ரிதுவென்ன பிராந்தி.''

"மௌன உருவெளி'' என்பதிற் * குடிலை ஆகிய மூல மது † வினின்றும் சிவம் சத்திகளின் திருநோக்கத்தால் வெளிவந்தருளிய முதற்கடவுள் என்பதும் அமைந்துகிடத் தலின், தொல்லோர்வழக்கின்படி தாமும் மெய்ப்பொருளை அம் முதற்கடவுளாகவும் கருதி அஞ்சலிசெய்தனர் என உரைத்தலு மமையும்.

யோகிகள் மூலமநுவை மௌனாக்கரமென்றும் மூங்கை எழுத்தென்றுங் கூறுவர். உதாரணம்:—

* பிரணவம். † மந்திரம்.

திருமந்திரம்.

"ஊமையெழுத்தொடு பேசுமெழுத்துறி
லாமையகத்தினி லஞ்சுமடங்கிடு
மோமயமுற்றது வுள்ளொளிபெற்றது
நாமயமற்றது நாமறியோமே."

முதற்கடவுளாகிய மூத்தபிள்ளையார் மூல மநுவினின்றும் வெளிவந்தருளிய வரலாற்றை விநாயக புராணத்திற் கண்டு கொள்க.

அன்றியும், இந்நூலாசிரியர் மேலே "மௌனகுரு வணக்கம்" என்னுந் தொடர்நிலைக்கண் "மூலன்மரபில் வருமௌன குருவே" என்று தமது ஆசிரியரை வழிபடுகின்றாராகலின், அத் திணையியல்பு வாய்ந்தசிவமே தம்மை யாட்கொள்வான் திருவுள ங்கொண்டு மேற்கூறிய திருமூலநாயனார்மரபிற் குருவடிவாய் எழுந்தருளிவந்து தமக்குப் பந்தமோசனஞ் செய்வித்தமையை யுட்கொண்டு, அவரை ஈண்டும் வணங்குதல் செய்தபடி என்ப துங்காண்க.

இங்ஙனங் குறிப்பாற் பொருளுணர்த்துவது உள்ளுறையணி யாம்.

திருமூலநாயனார் ஸ்ரீகயிலாயத்திலே ஸ்ரீ நந்திதேவரது அருள் பெற்று அணிமாவதி அட்டசித்திகளினும் வல்ல சிவயோகியார். அகத்திய முனிவர்பாலுள்ள நட்பினால் அவருடன் சிலநாள் வசி க்கவேண்டிக் கயிலையினின்றுங் காசி சிதம்பரமுதலிய அங்கங் குள்ள தலங்களைத் தரிசித்து வந்து, திருவாவடுதுறைக்கண் பா

மசிவத்தைப் பணிந்து, அத்தலத்தின்கண் வசிக்க விரும்பிக்
காவிரிக்கரைச் சார்பிலுள்ள வனத்தில் வரும்போது, அங்கு
தம்மை மேய்த்திருந்து அந்நாளிற் காலஞ்சென்றுவிட்டமூலன்
என்னும் பெயருள்ள வோரிடையனைச் சூழ்ந்து கதறிக்கொண்
டிருந்த பசு மந்தையைக் கண்டிரங்கி, அவற்றின்றுயர் நீக்கற்
பொருட்டுத் தமது யாக்கையை ஓரிடத்திற் சேமித்துவைத்து,
அவனுடலிற் பிரவேசித்துப் பசுக்களையன்று முழுதும்மேய்த்து,
பின்பு அதனதனிடங்களில் அவற்றைப்போக்கி, கணவனி
றந்தது தெரியாத இடையன் மனைவி வந்தழைக்கவும் மறு
த்துவிட்டு, தாம் சேமித்துவைத்த விடத்திற்போய்ப் பார்க்க,
தமதுடல் அங்கில்லாமைகண்டு அது பரமசிவத்தின் அருளென்
றுள்ளுணர்ந்து, தாம் பிரவேசித்த யாக்கையொடு சென்று,
ஆவடுதுறைக் கண்பரமசிவத்தைத் தரிசித்து கோயிலின்மேற்பா
லுள்ள அரசமரத்தி னிழற்கணமர்ந்து, ஆகமங்கள் கூறுகின்ற
சரியையாதி நான்கு பாதங்களையும் ஆண்டுக்கொருபாசுரமாக
மூவாயிரந் திருமந்திரஞ்சொல்லியருளினர். அவரது திருமரபிற்
றோன்றிய மௌனகுருசுவாமிகளின் மரபினரே இந்நூற் கருத்
தராகிய தாயுமான முனிவர்.

“எங்கும் பிரகாசமாய் ஆனந்தபூர்த்தியாகி அருளொடு நிறைந்
ததும்” இச்சைவைத்து உயிர்க்கு உயிராய்த்தழைத்ததும் “மன
வாக்கினிற் றட்டாமல் நின்றதும்” “எங்குந்தொடர்ந்து எதிர்
வழக்கிடவுநின்றதும்” “யாதினும் வல்லவொரு சித்தாகி இன்ப

மாய் என்றுரைக்கும் உள்ளதும்'' என்றுஞ் சொல்லப்படுகின்ற மெய்ம்மையுள தும் ஆகிய, இவ்விறைமைத் தன்மைத்தாய பொருளொன்றே ளேயத்தழுந்தின சிவன் முத்தர் கண்டனுபவிப்பாராதலின், அதனை ''மௌனவுரு வெளியதாகவும் வருணிக்கப்பெறு வாம்'' என முடிக்க.

இவ்வாறனையும் வாய்பாடுகளாகக் கொண்டு நான்முகத்தில் ''பரிபூரணானந்தம்'' என்னுந் தொடர்முதல் ''சிற்சபோதய விலாசம்'' என்பதீறாகிய பன்னிருதொடர் மொழிகளானும், அதன் வியாபக இலக்கணங்களை ஒவ்வொன்றிற் கிவ்விரண்டாக ஒருவாறு குறிப்பித்து, அம்மெய்ப்பொருளைப் பழிச்சல் செய்கின்றாரென்க.

அப்பன்னிரண்டின்மேற் கூறும் ''சிதம்பர ரகசியம்'' என் னும் தொடர்மொழியில் வந்த பின்னையும் இரண்டு தொடர்மொழி களில் அதனைச்சார்ந்த பன்னிரண்டுங் கூறினர்.

அம்மெய்ப்பொருள் இங்ஙனந் தன்மைத்தாய் விளங்குவதென் றுணர்வன்றதால் இது ''பொருட்டன்மையணி'' பொருள்வகை பின்னர்க் கூறுதும்.

இறைவன் ஆன்மாக்களுய்யும் பொருட்டுக் கட்டளையிட்டருளிய வேதாகம நெறியைப் பற்றுநர்க்கன்றி, அந்நெறியைப் பற்றிய வழி உளதாகும் தத்துவஞானமுடையார்க்கு, நிராமய யோகி களாற் சிவன் முத்தத்துவப்பேறு வாய்ந்தவர் நாமாணவுணர் வர், தமக்கெனத்தானுபவத்தேர்ச்சியை ஒருவாறு புலப்படுத்து

வான் எடுத்துக்கொண்ட இப்பனுவற்செய்யுள், சொற்கள் வாரா வீச்சமையும், பொருள்கள் விபரீத ஐயக்கட் கிடமாகாமையும், சிரவணஞ் செய்வோர்க்கு இன்பந்தருமையும், சிறிய சொற்றக்க ளுடைமையும் சத்தக்குறை படாமையும், ஆழிய கருத்தைக் கொண்டிருத்தலும், காரணகாரியமுறைதவறாமையுடைமையும் சான்றோர் ஆட்சிபெற்ற மரபுடைமையும், சிறப்பாகிய பொருட் பேற்றைப் பயத்தலும், உதாரணமுடையதாதலும் ஆகிய பத்துக் கோடுங் கூடிநிற்கின்றது காண்க.

உ-வது பாடல்.

ஊரனைத்தும்பெற்றபேரனந்தஞ்சுற்று
 முறவனைத்தும்வினையி
னுடலனைத்துஞ்செயும் வினையனைத்துமகற்று
 தோரனைத்தும்பெற்றபேர்
சிரனைத்துஞ்சொர்க்கநரகமுமனைத்துந்
 தெய்வமுமனைத்தபேதந்
திகழ்கின்றசமயமு மனைத்துமதனுள்ளான
 சிற்சத்தியாலுணர்ந்து
காரணத்தங்கோடி வருமித்தகைத்தலைவன்பர்
 கண்ணுமவின்னுக்கித்தக்கவே
சருதரியவானந்த மழைபொழியுமுகிலைக்
 கடவுளைத் துரியவடிவைப்

பேரனந்தம்பேசி மறையனந்தஞ்சொலும்
பெரியமௌனத்தின்வைப்பைப்
பேசருமனந்தபத ஞானவானந்தமாம்
பெரியபொருளைப்பணிகுவாம். (௨)

"ஊரோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—ஊர்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

பல்லாயிர கோடி அண்டங்களிலும் சேய்மை, அணிமை நடுவிற் பலவேறுவகையாய் அளவில்லனவாய் உள்ள ஊர்களாம்.

"பெற்ற பேரோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:— அவைகொண்டுள்ள பேர்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

மேற்கூறிய ஊர்கள் பலவற்றுள்ளுந் தோன்றுந் தேகிகளையும் பேர்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்களெனினுமமையும்.

"சுற்றும் உறவோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:— தேகிகளைச் சூழ்கின்ற உறவாதிகளோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

உறவினராவோர் ஒருவரை யொருவர் சூழ்ந்து நத்தியிருப்பதால் 'சுற்றமுறவு' எனப்பட்டனர்.

'சுற்றம் உறவு' என்றதால் அளவில்லனவாகிய பகையும் நொதுமலும் கூட்டி யுரைத்துக் கொள்க. உறவாதிகளாவன:

மனைவி, மக்கள், தாய், தந்தையர் முதலிய பலர்.

"வினையினால் உடலோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—வினைகள் காரணமாகத் தோற்றும் உடல்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

'வினை' நல்வினை தீவினையென விருவகையாம். வினையினாலன்றித் தேகமெடுப்பதில்லை யாதலால் 'வினையினால் உடல்' என்றனர்.

உள்ளம் முதலியவற்றின் விகாரமே யிருவினைக்குங்காரணம்; அவ்வினைகளே பிறப்பிறப்பிற்குக் காரணம்; இவைமேல் நடு கீழ் ஆகிய மூவுலகத்திலும் தோற்றிக் கெடுவனவாம், தநு எண்பத்து நான்கிலக்கயோனிபேதமெனவரை யறுக்கப்பட்டதேனும், ஒவ்வொருபேதத்திலும் எண்ணிறந்த உடல்கள்தோன்றி அழிவனவாதலால் 'உடல் அனந்தம்' என்னப்பட்டது. தநு எண்பத்துநான்கிலக்க யோனிபேத மென்பதற்கு உதாரணம்:—

சிவஞானசித்தியார்.

"அண்டசஞ் சுவேத சங்க ளுற்பிச்சஞ் சராயு சத்தோ
டெண்டரு நாலெண் பத்து நான்குநூ றுயி ரந்தா
னுண்டுபல்யோனியெல்லா மொழித்துமானுடத்துதித்தல்
கண்டிடிற் கடலைக் கையா னீந்தினன் காரியங் காண்."

"செயும் வினையோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—அவ்வுடல்களோடு கூடிய வுயிர்கள் செயுஞ் செய்கைகளோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல், ஓம்பல், பயிறல், பயிற்றல், பொருந்தல், பொருத்தல், ஊட்டல், உழுதல், உழுதுவித்தல், காத்தல், அழித்தல், விரும்பல், வெறுத்தல், எதிர்த்தல், நள்ளுதல் முதலிய பல வேறு வகைப்படுவனவாம். மனமிலய மாகு மளவும் செய்வினைகளளவுபடாமையின் அனந்தமாயின.

"கருத்தோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:— தேகிகள் பலவாறு கருதும் எண்ணங்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

அவற்றை மீண்டு விரிக்கிற் பெருகும் தேவாரத் திருவருட்பாக்களிற் பரக்கக் கண்டுகொள்க.

> "உண்பதுநாழி யுடுப்பது நான்குமுழம்
> எண்பதுகோடி நினைந் தெண்ணுவன."

என்னும் ஔவையார் வாக்கானும்,

> "ஒருபொழுதும் வாழ்வ தறியார் கருதுப
> கோடியு மல்ல பல."

என்னும் திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர் இயற்றியவிருத்தியானுங் கண்டு கொள்க.

செயுஞ் செய்கைகள் தேகாதி யவயவங்களாலாம், கருதும் எண்ணங்கள் மனாதி யந்தக் கரணங்களாலாம்.

இவ்வினைகளுங் கருத்துகளும்போக முபற்சினையும் அக்கருத்தையும் நோக்குங்கால் பயனில்லனவாய்க்கழியும்.

"பெற்ற பேர் சீரோ அனந்தம் (பேதம்)" என்பது:—(மேற்கூறிய) ஊர் முதலியவற்றைத் தத்தம் வினைக்கீடாய்ப் பெற்றவர்களது செல்வமுதலியவையோ. அளவில்லனவாகிய பேதங்களாம்;

செல்வ முதலியவற்றின் எதிராகிய வறுமை முதலிய பேதங்களுங் கொள்க.

"சொர்க்கமோ நரகமுமோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—(தேகிகள் அவ்வவ் வந்தத்திலடையும்) முத்தி பதங்களும் நரகங்களும் தனித்தனி அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

சொர்க்க நரகங்கள் புண்ணிய மிகுதியானும் பாவமிகுதியானும் அடையப்பட்டவையாம்; ஆகவே, நடுவாகிய கன்மபூமி அவ்விரண்டனையும் சமமாக அநுபவிக்கும் இடமென்பதுகாண்க.

சொர்க்கங்களாவன:—இந்திரன் முதலிய இறைவர் பதங்களாம்.

நரகங்களாவன:—கனிட்ட பாதலங்கட்கும், அசுரகண்டம் சர்ப்பகண்டம் இராக்கதகண்டம் இவை ஒவ்வொன்றும் மும்மூன்றாயுள்ள எழுபாதலங்கட்கும் கீழே அடுக்காயுள்ள இரௌரவம், கும்பிபாகம், அபிசிகம்முதலிய அநேக பேதங்களாம்.

செய்கையுங் கருத்துமளவில்லனவாதலின் அவற்றால் அடையும் பலனாகிய சொர்க்கநரகமு மளவில்லனவாம்.

"நற்றெய்வமுமோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—(அவரவர்களும் பூசித்துப்போற்றி அங்கங்கும் வழிபாடு செய்யும்) நன்மையுள்ள தெய்வங்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்;

தம்மை வழிபடுகின்றூர்க்கு இயன்ற வாற்றூற் பேற்றை யளிக்கின்ற உண்மை நோக்கி 'நற்றெய்வம்' என்றூர்.

பரமார்த்தமாய தெய்வம் ஒன்றேயாயினும் தேகிகள் பலவேறுவகையாகியும், அவர்கள் மனோவாக்குக் காயங்களால் அர்ச்சிக்குங்கர்மம் அளவிலாப் பேதங்களையுடையனவாகியு மிருக்கையால், அவ்வவற்றிற்கேற்பச் சுகதுக்கங்களையூட்டு நிமித்தம் பகவான் திருவிளையாடலாக அனந்தகருமகாண்டங்களை நியமித்து அனந்த வுருவங்களைக் கொண்டிருத்தலால் 'தெய்வமுமனந்தம்' என்றூர்.

"திகழ்கின்ற சமயமுமோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—(முடிவு பெறுமல்) அங்கங்கும் விளங்கா நின்ற சமயங்களுமோ அளவில்லனவாகிய பேதங்களாம்.

அவ்வச் சமயங்களும் வாதிக்கப்பட்டு ஒழிவுகூடாமல் அனந்தமான அளவைகளைக்கொண்டு நிற்கின்றன; ஆதலால் 'திகழ்கின்ற சமயமும்" என்றூர். உதாரணம்:—

அவிரோத உந்தியார்.

"ஒன்றேடொன்றெவ்வா மதங்களொன்றென்றிறேற்
பொன்றுவதில்லையே லுந்தீபற
பொய்யென்பதெத்தைநா முந்தீபற"

பூர்வத்திற் சமயங்க ளறுவகையா யிருந்தன. உதாரணம்:—

திருமந்திரத் திருவருட்பா.

"ஒன்றதேபேரூர் வழியதற்காறுள
தென்றதேபோலு மிருமுச்சமயங்க
ணன்றிதுதீதிது வென்றுரைமாந்தர்கள்
குன்றுகுரைத்தெழு நாயையொத்தாரே."

என்பதனானும்,

"முதலொன்ருனை முதுகுடன்வாலுந்
திதமுறுகொம்பு செவிதுதிக்கைகாண்
மதியுடனந்தகர் வகைவகைபார்த்தே
யதுகூறலொக்கு மாறுசமயமே."

என்பதனானுமறிக. இவை அகச்சமய மெனக்கொள்க.

பிற்காலத்தில் இச்சமயங்களினின்றும் பலவேறுவகைப் புறச்சமயங்கள், அகப்புறச் சமயங்கள் புறப்புறச்சமயங்கள் முதலிய வுற்பத்தியாகி யொவ்வொன்றினின்று மனேக சமயங்க ளுண்டாகி யிருத்தலான் 'சமயமு மனந்தம்' என்ருர்.

தெய்வ பேதமும் சமய பேதமும் சிற்சில முன்ன ருரைக்கப்பட்டன.

"அதனல்" என்பது:—(இங்ஙனம் மேற்போந்த ஊர் முதலியவைகளின் ஒவ்வொன்றின் பேதங்கள் எண்ணில் அடங்கரியனவாயிருக்கும்) நோன்மையினலே,

"ஞான சிற்சத்தியால் உணர்ந்து" என்பது:—ஞானமே திருமேனி யாகியும் உயிருக்கு ஒளியாகியு மிருக்கும் சிற்சத்தி யருளால் மேற்கூறிய விடயங்களையும் இனிச்சொரூபத்தையும் பாகுபாட்டா லறிந்து,

அநாதியே ஆன்மாவை இருவகை மறைப்புக்களாய் விடயசொரூபங்களை மறைத்துள்ளது ஆணவமலமாம். ஆணவத்தின் லக்கணம் சித்தியாரிற் றெற்றெனக் காண்க.

உயிர்க்குப்பரிபாக மேறுவான் தநுகரணாதிகளைக் கொடுத்து முன்னர் விடயமறைப்பை நீக்கவும், பின்னர்ச் சுருதியாதியாற் சொரூப மறைப்பை நீக்கவும், பின்னர்ச் சுருதியாதியாற் சொரூப மறைப்பை நீக்கவும், அவ்விருவகை ஞானங்களையுந் தருவது அருட்சத்தியே யாகலாற் 'சிற்சத்தியா லுணர்ந்து' என்றது,

எனவே, அவ்வுயிர் உணர்த்த உணரு மாத்திரையேயன்றித் தனக்கென வேறொரு சத்தமில்லாததான சிற்றறிவினதாமாகலான் அவ்வாறு கூறப்பட்டது. கூறவே நித்தாநித்தப் பொருள்களை அருண்முன்னீடாயறிந்து என்பதாம். இவ்வாறுணர்தல் சீவன் முத்தத்துவமாம். உதாரணம்:—

(அவிரோத வுந்தியார்.)

"பல்சித்திமுத்தி பரனலடைதலாற்
றெல்சீவருமுள ருந்தீபற
சுதந்தரவீனரென் றுந்தீபற."

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-8. பா-28.)

"சூரியகாந்தக் கல்லி னிடத்தே செய்ய
சுடர்தோன்றி யிடச்சோதி தோன்று மாபோல்
ஆரியனு மாசானவ் தருளாற் றோன்ற
வடிஞான மான்மாவிற் றோன்றுந் தோன்றத்
தூறியனுஞ் சிவந்தோன்றுந் தானுந் தோன்றுந்
தொல்லுலக மெல்லாந்தன் னுள்ளே தோன்றும்
சேரியனப் பரிபனுமா யுயிர்க்குயிரா யெங்கும்
நின்றநிலை யெல்லாமு நிகழ்ந்து தோன்றும்."

"நார் அனந்தம் கோடி வருடித்தது என" என்பது:—அளவில்லனவாகிய மேக சாலங்கள் ஒருங்குசேர்ந்து ஏககாலத்தில் இடையறாமற் பொழிந்தனபோலு மென்னும்படி.

"அன்பர் கண்ணும் விண்ணும் தேக்க" என்பது:—அன்பர்கள் கண்களும் அவை நாடும் ஞானகாயமுந்தேங்கு மாறு,

"கருதரிய ஆனந்த மழை பொழியும் முகிலை" என்பது:—நினைத்தற் கியையாத ஆனந்தப்பெரு மழையை விடாது பொழியாநின்ற நிலைமைத்தாய முகிலை,

"அன்பர் கண்ணும் விண்ணுந் தேக்கப்" பொழியுமானந்த மழையை வேனைபோர் மனத்தினு லேனு மதித்தலு மரிதாகலான் "கருதரிய" என்றார்.

சம்வர்த்தம் முதலிய எழுமேகங்களும் மணிமுதலியவன்றி ஆனந்த மழையைப் பொழியமாட்டா வாகலானும் இது அவை போலாது கருணைமழையைப் பொழிவதாகலானும், இம்மழை பொழியக்கண்ட அன்பர்க்கு ஒரு நினைவுமுண்டாய்ச் சலியாதாகலானும், "கருதரிய ஆனந்தம்" என்றார்.

இவ்வாறு வருவது அற்புத உருவக அணியாம்.

கைம்மாறு எதிர்பாராது நீரைச்சொரிந்து உலகுயிரைக் காக்கும்மேகம்போல அருண்மழையைப்பொழிந்து ஆன்மகோடிகளை வீடேற்றலால் "முகிலை" என்றார்.

"நம் கடவுளை" என்பது:—நமது கடவுளை.

"கடவுள்" என்பது எல்லாவற்றையும் கடந்துள்ளதாகலாற் காரணக்குறியாயிற்று.

எல்லாவற்றையும் கடந்துள்ளதாவது: பூதமுதலிய இருபத்து நான்குதத்துவங்களும் பிரகிருதியிலொடுங்க, புருடதத்துவ முதலியன மாயையிலொடுங்க, சுத்தவித்தை முதலியன மாயையிலொடுங்க, சுத்தவித்தை முதலியன விந்துவிலொடுங்க, சத்திசிவங்களின்கூறாகிய அபரவிந்து அபரநாதங்கள் சுத்தமாயையிலொடுங்க, இவையெல்லாங்கடந்து நின்றது சுத்தசிவம் ஆதலால் கடவுள் என்னப்பட்டது. உதாரணம்:—

(சிவஞான சித்தியார் சூத்திரம்-2. பா-72.)

"மொய்தரு பூத மாதி மோகினி யந்த மாகப்
பொய்தரு சமய மெல்லாம் புக்குநின் றிடும் புகன்று

மெய்தரு சைவ மாதி யிருமூன்றும் வித்தையாகி
மெய்துதத்துவங்களேயுமொன்றுமின்றெம்மிறைக்கே.''

ஞேயத்தழுந்தின ஜீவன்முத்தரான தம்மைப்போலச் சிவசந்நிதி யநுசந்தான முடையோரையும் உள்ளிட்டுக்கொண்டு "நமது கடவுள்'' என்று சுதந்தரித்துக்கூறினர். அங்ஙனங்கூறின் சங்கற்ப விகற்பங்கள் தோன்றுமே யென்னும் போதம் சிறிதுமில்லாராகலால் உடைமையை உடைப்பொருளாக "நமது'' எனவுபசரித்தனர். அன்றி மலபரிபாகத்தின்மேல் ஞானம் பிரகாசித்துச் சதாகாரியன் அருளால் நிட்டைகைகூடிச் சீவன்முத்தராய் விகற்பமின்றி ஓடும்பொன்னும் ஒப்பக்கண்டு, மெய்ப்பொருளின் வியாபகத்தில் வியாப்தமாகப் பொருந்தி அதனை நீங்காமலுடைந்தையாய் அதனையே நோக்கியிருக்கை அவர்க்கியல்பாதலால், அவ்வாறு கூறவுங்கூடும் எனக்கோடலுமொன்று.
உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-8. பா-29.)

"மிக்கதொரு பக்குவத்தின் மிகுசத் திநிபாத
 மேவுதலு ஞானம்விளைந் தோர்குருவி னருளாற்
புக்கனுட்டித் தேநிட்டை புரிந்து ளோர்கள்
 பூதலத்திற் பகழ்சீவன் முத்த ராகித்
தக்கபிரி யாப்பிரிய மின்றி யோட்டிற்
 றமணியத்திற் சமபுத்தி பண்ணிச்சங் கரனே
டொக்கவுறைந் திவனவனை யவனிவனை விடாதே
 யுடந்தையாய்ச்சிவன்றேற்ற மொன்றுமேகாண்பர்.''

"துரிய வடிவை" என்பது:—துரியஞான சொரூபத்தை,

எல்லாவற்றையும் தன்னியல்பானே யறிந்து ஆன்மாக்களை அறிவிக்குமதே துரியஞானமாம், துரியம் மேலான ஞானமாம். நின்மலாவத்தையிலே தற்சொரூப தரிசனந் தோன்றுவது துரியம், அஃது அறிவே மயமாயிருத்தலாம். இவ்வாறு தோற்றுவித்தருளியதாகலின் "துரியவடிவு" என்றார். உதாரணம்:—

(திருமந்திரத் திருவருட்பா.)

"அறிவறி கின்ற வறிவு நனவா
மறிவறி யாமை யடையக் கனவா
மறிவறி வல்லறி யாமை சுழூத்தி
யறிவறி வாகு மான துரியமே."

என்பதனானும்,

"சிவமா யவமான மும்மலந் தீரப்
பவமான முப்பாழைப் பற்றறப் பற்றத்
தவமான சத்திய ஞானனந் தத்தே
துவமார் துரியஞ் சொரூபம தாமே."

என்பதனானும்,

"பரம குரவன் பரமெங்கு மாகித்
திரமுற வெங்கணுஞ் சேர்ந்தொழி வற்று
நிரவு சொரூபத்து ணீடுஞ் சொரூப
மரிய துரியத் தணைந்துநின் றானே."

என்பதனானுங்காண்க.

"பேர் அனந்தம் பேசி மறைஅனந்தம் சொலும்"
என்பது:—அளவில்லனவாகிய அபிதானங்களை யெடுத்து எண்ணிலவாகிய வேதாகமங்கள் ஏத்தாநின்ற,

• பேரனந்தமாவன:—நிர்க்குணம், நிராமயம், நிரஞ்சனம், நிராலம்பம், நிர்விடயம், நிட்களம், அசங்கம், நிர்வசனம், நிர்த்தொந்தம், நித்தம், முக்தம், தற்பரம், விசுவாதீதம், பரிபூரணம், சயம்பு, சிவம், பதி, பரம், அபரம், பராபவம், அந்நியம், அநந்நியம், தற்பதம், பரபதம், அநுபூதி, பரமாகாயம், அற்புதம், நிரதிசயம், தேசோமயம், சின்மயம், சிற்பரம், ஆதி, அநாதி, ஏகம், அநேகம், அகண்டம், பரஞ்சோதி, மாயாதீதம, சுகாதீதம், வன்னிரேதா, சத்தியன், அரு, உரு, புருடன், புருட்டுதன், புருகூதன், மெய், சத்து, பரமான்மா, பரதத்துவன், பரப்பிரமம், யாகமுதல்வன், மும்மண்டலேசன் முதலியபலவும், பலவேறு சமயிகள் கூறுவனவும், அன்பர்கள் துதிப்பனவும் ஆம்.

மறையனந்தமாவன:—நான்கு வேதங்கள், அவற்றின்சாகைகள், இருபத்தெட்டுமூல ஆகமங்கள், இவற்றின் பிரிவுகள், உபாகமங்கள், இவற்றின் பகுதி விகுதிகள் முதலியவையாம். தாரகம் காயத்திரி முதலியன பகுதிகளும், அங்கம், கலைகள் முதலியன விகுதிகளும் ஆம்.

"மறை அனந்தம்" என்பதற்கு உதாரணம்:—

"இன்னவை யிரண்டு மிவனருள் வலியா
லீன்றநான் மறையையந் நான்கும்

பின்னிவ னருளா லனலில வான
பிரணவ மாதியந் திறமும்
அன்னவா முன தாரகத் தகார
மாதியக் காக்கரு முதித்த
சொன்னவக் காத்திற் சிவாகம நூலிச்
சரவா னமிழ்தத் ததித்த."

தேசிகன் பக்குவத்திற்கேற்பக் கடவுணிலை பலவாக வேதங்கள் சொல்லியிருத்தலின் "மறையனந்தமாகச் சொலும்" எனப் பொருள்கோடலுமொன்று உதாரணம்:—

(அத்துவைதப்பரணி.)

"பலபலவாய்ச் சொல்லுநெறி யெல்லாஞ் சொல்லப்
பட்டதொரு பொருளினையாம் பணிதல் செய்வாம்."

அவிரோதவுந்தியார்.)

"சுருதிகள் சொல்லுஞ்சமயத் தனிலைப்
பரசிவ பந்தமென் றுந்திபற
பசுபாசம் வேறுவே றுந்திபற."

மற்றும் வருவனவற்றுங் காண்க.

"பெரிய மௌனத்தின் வைப்பை" என்பது:—பெருமைத்தாய மௌன நிக்ஷேபத்தை,

பண்டை யோருகத்தின்கண், சனகாதி நால்வர் பிரமவிருஷிகளும் பரமசிவத்தைப் பிரார்த்தித்து "எங்களறிவு அலைந்தடங்கும் வகைமையை அடியேங்கட் குணர்த்தியருளுதி" என

விண்ணப்பஞ் செய்ய, அதனைத் திருவுள்ளத்தடைத்து, கல்லாலி
ன்கீழ்க்கண் வீற்றிருந்து, வேதாந்தத் தெளிவாகிய ஆகமத்திடம்
யும் திரிபதார்த்த வியல்புகளை யுபதேசித்தருளவும், அதனைக்
கேட்டுணர்ந்த பின்னரும் "அறிவனைத் தடங்குதற்கு இன்றி
யமையாக் கருவியாகிய ஞானபோதகத்தையும் போதித்தருளல்
வேண்டும்" என்ன, பரமகுரவன் புன்முறுவலரும்பி அதற்கு
யாதும் எதிர்கூறுனாகி, "அது வாயாற் பகர்வதன்று; இவ்வண்
ணமிருக்கையே அந்நிலையாகும்" என்று அவர்கட்கு உணர்த்து
வாளாகித்தனது திருமார்பின்கண் ஒருகையைச் சேர்த்து ஒரு
கையில் மோனமுத்திரையைக்காட்டி, யோகியர்போல நின்றபடி
அவரும் அவ்வாறுணர்ந்து அறிவொடுக்கம்பெற்றனரென்ப. இங்
ஙனமாகிய மோனத்திநிலையுந் தானேயாகலானும், அதுவே
பரமுத்தியாகிய வைப்பாகலானும், "பெரிய மௌனத்தின் வை
ப்பு" என்றார்.

மௌனநிலையி லிருப்போர் அடையும் நிட்சேபத்தை வெளி
னுயாம். உதாரணம்:—

(கண்ணுடைய வள்ளலார்.)

"தானே சிவமான சத்தியஞா னானந்த
மோனநிலை சொற்காழி முன்னோனே."

என்பதானும்,

"மாயைமயக் கற்றுத்தற் போத மற்று
மவுனநிலை யுற்றோர்கள் பெற்ற பேறே."

என்பதானு மறிக.

"பேசரும் அனந்த பதம் (அனந்த) ஞானம் (அனந்த) ஆனந்தம் ஆம்" என்பது:—பேசற் கரிய அந்தமில்லாததான பதமும், அந்தமில்லாததான ஞானமும், அந்தமில்லாததான ஆனந்தமுமே தனது மெய்யாகின்ற,

முடிவில்லா தனவாகிய பதத்தையும், ஞானத்தையும், ஆனந்தத்தையும் மனதிற் கொளலே வெகு அருமை அவற்றை வாக்கினுல் வசனித்தல் அதினு மருமை யாதலால், "பேசரும்" என்ருர்.

அனந்த பதமாவது:—முடிவில்லாத நித்த முத்தியாம் அது கேவல சகலங்கள் நீங்கி, அருளை தரிசித்து, காண்பானுங்காட்சியுமா யறிந்துவந்த தற்சுதந்தரத்துவமும் விட்டு, தற்போதமும் நீங்கி, ஆனந்தாநுபவம் பெற்று, ஒன்றுந்தானுகாமல் ஒன்ருயிருந்த சிவத்தில் இரண்டறக் கலந்து, போத வாசனையு மொழிந்த சுகாதீதமாகிய நிலையாம், ஆகலின் "பேசருமனந்தபதம்" என்ருர். இந்நிலையே சிவயோக சிவபோகங்களாம்.

அனந்த ஞானமாவது: முற்று முணர்தலாம்.

அனந்த ஆனந்தமாவது: வரம்பிலின்ப முடைமையாகிய பரமசுகமாம். அவை முறையே வேதாகமங்களை யருளிச்செய்தமையையும், இவ்வாகமத்தின் வழியே செல்வார்க்கு வினைகளையொழித்து அநுக்கிரகிக்கின்றமையும் ஆமெனக் காண்க.

இனம்பற்றித் தன் வயத்தனாதல் முதலிய ஏனைய ஆறு குணங்களையும் கூட்டியுரைக்க.

அவையாவன:—

"தன்வ யத்தவன் றூய வுடம்பினன்
றூணி யற்கை யுணர்வின னாகுதல்
பன்னு முற்ற வுணர்த லியல்பினன்
பாச நீங்குதல் பேரரு ளாகுதல்
மன்னு மீறில வாற்ற லுடைமையும்
வரம்பி லின்பமு மாகிய வெண்குணம்."

என்பனவாம்.

"பெரிய பொருளைப் பணிகுவாம்,, என்பது:—
பரம கர்த்தாவை வணங்குவாம். எ-று.

இப்பொருளினும் உயர்வும் ஒப்புமுள்ளது பிறிதொன்றின்மையாக, இஃதே எல்லாவற்றிற்கும் பெரியதாகலான், "பெரிய பொருள்,, என்றார். பாராதி யண்டப் பரப்பு அனைத்தும், அவற்றுட் சராசரமனைத்தும் விரிக்கின் பசுபாசங்களுளடங்கும்; இவ்விரண்டும் பதியி லடங்கும். அடங்கவும் தான் சுதந்தரனாய் அவைக்கெல்லாமாதாரமாகி அவற்றொடுதொக்கற்று நிற்பதாகலான் எல்லாவற்றிற்கும் பெரியபொருளாம். உதாரணம்:—

(அவிரோதவுந்தியார்.)

"பல்லோர் துணிவும் பராதிமூன் றுந்தேர்த
வல்லால்வே றில்லெனு முந்தீபற
வவரவர் கொள்கை வேறுந்தீபற"

ஊர்முதற்சமயம் ஈருயுள்ள விடயங்கள் தனித்தனி அனந்தம் என்னும் பேதங்களா யுள்ளன; அவற்றின் தோற்றக்கேடுகளைச் "சிற்சத்தியா லுணர்ந்து" "ஆனந்தமழை பொழியு முகிலும்" "நம் கடவுளும்" "துரியவடிவும்" "பெரிய மௌனவைப்பும்" "அனந்த பதமும்" "அனந்த ஞானமும்" அனந்தானந்தமும், ஆகிய "பெரிய பொருளைப்பணிகுவாம்" என முடிக்க.

இது சிவத்தைப் பணிந்தது.

'கருத்தோ அனந்தம்' என்பதிலுள்ள 'ஓகாரத்தையும்' 'நற்றெய்வமும் அனந்த பேதம்' என்பதிலுள்ள 'பேதம்' என்னும் சொல்லையும் எல்லாவற்றோடுங் கூட்டுக.

'தெய்வமும்' 'சமயமும்' என்பவற்றுள்ள உம்மைகள் சிறப்பும்மை; மற்றவை எண்ணும்மைகள்.

ரு-வது பாடல்.

அத்துவிதவத்துவைச் சொற்ப்ரகாசத்தனியை
யருமறைகண் முரச றையவே
யறிவினுக்கறிவாகி யானந்தமயமான
வாதியை யநாதி யேக
தத்துவசொரூபத்தை மதசம்மதம்பெறுச்
சாலம்ப ரகிதமான
சாசுவத புட்கல நிராலம்ப வாலம்ப
சாந்தபத வ்யோம நிலையை

நித்தநிர் மலசகித நிஷ்ப்ரபஞ்சப்பொருளை
நிர்விஷய சுத்த மான
நிர்விகா ரத்தைத் தடத்தமாய் நின்றருளிர்
நிரஞ்சன நிராம யத்தைச்
சித்தமறி யாதபடி சித்தத்தி னின்றிலகு
திவ்யதே சோம யத்தைச்
சிற்பர வெளிக்குள்வளர் தற்பரம தானபர
தேவதையை யஞ்சலி செய்வாம்.

"அத்துவித வத்துவை" என்பது:—சிவத்துடன் இரண்டற அநாதியே கலந்துள்ளதாகிய பொருளை,

பண்ணும் ஓசையும், பழமும் சுவையும், அவற்றினின்றும் வேறன்றும், அவைபோல அபின்னமாகக் கலந்திருக்கின்றதால் வத்துவை யேகமென்னுமலும் துவிதமென்னுமலும் சுருதிகூறிய வண்ணம் "அத்துவிதம்" என்றார். உதாரணம்:—

(வள்ளலார்.)

"அத்துவித மொன்றேயா மாங்கிரண் டின்மையெனி
லத்துவித மன்றே வது."

என்பதனானும்,

(திருமந்திரம்.)

"அன்பு சிவமிரண் டென்ப ரறிவில
ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிகில
ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிந்தபி
னன்பே சிவமா யமர்ந்திருப் பாரே."

என்பதனானும்,

"அத்து விதப்பொருளென் ருரணங்க ளோதுகின்ற சச்சிதா நந்தத் தனிப்பொருளை."

என்பதனு னுணர்க.

'பக்குவான்மாக்களைச் சிவத்துடன் அத்துவிதப்படுத்துவதாகிய வத்துவை' எனலுமாம். இது பக்குவமுடையவருக்கு இருவினையொப்பு மலபரிபாக முண்டாகச் சத்திநிபாதம் விளைந்தவழி மானைக்காட்டி மானைப்பிடிப்பதுபோலச் சிவமே மானிடவுருவமேந்திக் குருமூர்த்தமா யெழுந்தருளி, அவர்கள் உடல் பொருள் ஆவியாகிய மூன்றையுங் கைக்கொண்டு, ஞானவனுக்கிரகஞ் செய்து, மும்மலங்களை நீக்கி, அவர்களைத்தன்னோடு சுத்தாத்துவித நிலையை யடையச் செய்தலாம். உதாரணம்:—

(அவிரோத வுந்தியார்.)

"மாய்க்குநோய்க் கன்றே மருந்தீகு வாரின்மா
றேய்க்குமோர் பக்குவற் குந்தீபற
தேசிக னுய்ச்சிவ முந்தீபற."

(வள்ளலார்.)

"குருவுருவங் கொண்டிக் குவலயத்துட் டோன்றிப்
பருவரலை நீக்கும் பரன்."

(திருவாசகம்.)

"அருபரத் தொருவ னவனியில் வந்து
குருபர னுகி யருளிய பெருமையைச்
சிறுமையென் றிகழாதே."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

இவ்வாறு அத்துவிதப் படுவதே வீடு. உதாரணம்:—

திருவாய்மொழி.

"நன்றாய் ஞானங் கடந்துபோய்
நல்லிந் திரிய மெல்லாமீர்த்
தொன்றாய்க் கிடந்த வரும்பெரும்பா
ழுலப்பி லதனை யுணர்ந்துணர்ந்து
சென்றாங் கின்ப துன்பங்கள்
செற்றுக் களைந்து பசையற்றா
லன்றே யப்போ தேவீ
டதுவே வீடு வீடாமே."

என்பதனானும்.

(சிவானந்தமாலை.)

"மித்தையுடற்கட்டறுத்துமெய்யருளாய்மெய்யொழிக்குந்
தத்துவமுங்கேவலமுஞ்சார்வகற்றிச்— சுத்தத்
தனியாகித் தானும்போய்த் தற்பரமாய் விட்டாற்
சேனியானிதுசத்தியம்."

என்பதனானும்,

(அவிரோதவுந்தியார்.)

"அந்தப் பரத்தோ டிரண்டற் றயிக்கமா
மந்தநன் னிட்டையே யுந்தீபற
அத்துவித வீடென் றுந்தீபற."

என்பதனானு முணர்க.

'வீடு' என்பதற்குப் பொருள்:—விடுதலை. விடுதலையாவது பந்தநீக்க மாதலின் பந்தமொன்று உண்டென்பதும், அஃது

உண்டாகவே பந்தத்திலே கட்டுப்பட்டிருந்த அவிவேகிகள் விடப்படுவோன் உண்டென்பதும், பந்தம் உடையவனிருந்தால், பந்த முடையோன் சுதந்தர னொருவனிருந்தால், உயிர்களுக்குப் பந்தத்தைநீக்கி முத்திகொடுப்பான் ஒருசுதந்தரனுண்டெ ன்பதற்குச் சர்வஞ சம்மதமாம். உதாரணமா—

(சிதம்பரசுவாமிகள்.)

"வீடென் றதைநம் சொற்றுப் பொருளினொவிடுத லொன்றுதல் ஒன்ற, வீக்குண் டோதுங் கட்டியாக விளங்கும் நிடமாகப், பிரிதல கட்டிக் தானும் விட்டுப்போபா நிறுசுடயம், பிணைப்பட்டோசுக த்தரா முயம் பிணிபோக் கெடுவோன் சிசேரற்ற முதலு மெருவன் வேறுசில் வேதவிறு, எசிதப்புதி பசிபட சப்போல முப்பொருளிரா மென்றறனி, வேடனே கேட்பதம் குறைவா மேனொரன் பெய்ப்பொருளி மன்றே, வேத சிரிப்பன டீரக வய்த்திடயே மொழி முடிக்கனிதே."

மேற் கூறிய பக்குவான்மாவாகிய சற்சீடனாத குருவிசய கள்:—

(சிவநெறிப்பிரகாசம்.)

"குறிபீடா நிட்டைபணி செய்து குருபத்தி
குறையிலராய் சம்பிரதாயத் தனோக மன்றி
மாறிலராய் மனவாக்குக் காயத்தாற் குருவின்
வாக்கியமா லனைத்துஞ்செய்யு மதிமாணு மாவே."

அன்றியும்

"ஆதரவுஞ் சாந்தியுநற் பொறுமை தானு
மசத்தியமில் லாவுரையு மாசாரந் தவமுஞ்
சீதான செயன்மறந்து நன்றியறிந் திடலுஞ்
சிவாகமத்தைக் கேட்டதனைத் தெளிந்த ருளும்
போதலறப் பொறிவழியி னிற்ற லாதிப்
புகன்றுடைய நற்குணங்கள் பொருந்தி மேலும்" முத

லியவாம்.

இது காரியத்தைக் காரணமாக வுபசரித்த தென

வுணர்க.

"சொற்பிரகாசத் தனியை" என்பது:—மந்திரவடிவப் பேரொளியாகிய ஒன்றை,

பிரபஞ்சவுற்பத்திக்கு உபாதான காரணங்கள் குண்டலி சத்தி, அசுத்தமாயை. பிரகிருதி என மூன்றும். அவற்றுட் குண்டலி சுத்தமாயிருத்தலால், பராசத்தி அதனை அநுட்டித்து நிற்கவாக்குண்டாய், அதிற்றோன்றிய மந்திரங்களே திருமேனியாய், உயிர்களுக்குப் புத்திமுத்திகளைக் கொடுத்தலால், "சொற்பிரகாசம்" என்றார் மந்திரம் சிவனுக்குத் திருமேனியாகு மாதலால் தனக்கும் அத்திருமேனியுள்ளதென்பது போதரும். உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-1. பா-59.)

"மந்திர மதனிற் பஞ்ச மந்திரம் வடிவ மாகத்
தந்திரஞ் சொன்ன வாறிங் கென்னெனிற் சாற்றக்கேணீ
முந்திய தோற்றத் தாலு மந்திர மூலத் தானு
மந்தமில் சத்தி யாதிக் கிசைத்தலு மாகுமன்றே.

என்பதனானும்,

"பங்கயற்கண் ணரியபரம் பரனுருவே
தனக்குரிய வடிவ மாகி"

என்பதனானு முணர்க.

சொல்லின் தெளிவாகிய ஒன்றை யெனினுமாம். உதாரணம்:—

(பட்டினத்துச்சுவாமிகள்.)

"சொல்லினுஞ் சொல்லின் முடிவிலும் வேதச்சுருதியிலு
மல்லினு மாசற்றவாகாயந் தன்னிலு மாய்ந்துவிட்டோ
ரில்லினு மன்ப ரிடத்திலு மீச னிருப்ப தல்லால்."

என்பதனானும்,

(திருவுந்தியார்.)

"சொல்லும் பொருள்களுஞ் சொல்லாத நணவுமங்
கல்லவு மானானென் றுந்தீபற
யம்பிகை பாகனென் றுந்தீபற"

என்பதனானு முணர்க.

சில பிரதிகளிற் '.சொற்பிரகாசத்தனியை = சயமாய் பிரகாசிக்கும் ஒன்றை யென்றிருக்கின்றது. இதுபின்வருவனவற்றாற் கூறியதுகூறலெனுங்குற்றத்துக்குடன் படுமாகலாற் பிசகேயாம்.

"அருமறைகள் முரசு அறைய" என்பது:—அறமையாகிய வேதங்கள் பலரு மறியுமாறு முழங்காநிற்ப,

அருட்சத்தியே யுயிர்க்கு உணர்வாகிப் பேரின்பத்தை யடைவிக்கின்றது என வேதாகமங்கள் ஐயமற வுணர்த்துகின்றது என்பதற்கு "மறைகள் முரசறைய என்றார்.

வேதத்துட் பொருள் யாவருக்கு மெளிதல்லவாதலால் "அருமறை" என்றார். சகல இரகசியங்கட்கும் உறையிடம் வேதங்களாகலினாலும், அவற்றின்பொருள் புதைபொருளா யிருத்தலினாலும் வேதங்கள் "மறை" எனும் பெயர்பெற் றன. மூரசறைதல் = வெளிப்படுத்தல்.

'அறிவினுக்கு அறிவாகி ஆனந்த மயமான ஆதியை" என்பது:—சிற்றறிவாகிய வுயிர்க்குள் அறிவாகிப் பேரின் பப் பெருக்கே தனது மயமான ஆதிசத்தியை,

உயிரானது உடலுக்கும் அந்தக்கரணங்கட்கும் அன்னி யமானதென்றும், பாசவுணர்வொழிந்து நின்றவிடம் பசுவு ணர்வென்றும், பசுவுணர்வொழிந்து நின்றவிடம் பதியுணர் வென்றும், தனது ஞானக் கிரியைகள் மலமறைக்கப்ப ட்டு அவத்தைப்படுவதென்றும், தன்னைக்கர்த்தர் சத்திதா னேயான அருள்காரணமாகக் கருவிமுதலிய வற்றாலுணர் த்துவனென்றும், பக்குவச்செயலைக்கண்டு வியாபகமான அறிவையருள்க,முத்தியில் ஆனந்தம்பெறிவையென்றுமுண ர்த்துதலை "அறிவினுக்கறிவாகி ஆனந்தமயமான ஆதி" என்றனர். உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-5. பா-8.)

"தெரிந்துகொண் டோரோவொன் றாகச்
சென்றறைந்து புலனும் பற்றி
புரிந்திடு முணர்வி னோடு
போகமுங் கொடுத்தி யோனி

திரிந்திடு மதுவுஞ் செய்து
செய்திகண் டுயிர்கட் கெல்லாம்
விரிந்திடு மறிவுங் காட்டி
வீட்டையு மளிப்பன் மேலோன்."

எனவும்,

(கந்தபுராணம்.)

"அருளி னீர்மையா லைந்தொழில் புரிபவன்" எனவும்

(சௌந்தரியலகரி.)

சிவமெ னும்பொருளு மாதி சத்தியொடு
சேரி னைத்தொழிலும் வல்லதாம்."

எனவுங் கூறியவாற்றால், பஞ்சகிருத்தியங்களும் ஆதிசத்தியின் சேர்க்கையால் நடக்குமெனலும் ஒன்று. இவ்வாறு கூறுதலும் சத்தியும் சிவமும் ஒன்றாதல்பற்றி என்க. உதாரணம்:—

சிவஞானசித்தியார், சூ-2, பாசுரம்-77.

"சிவஞ்சத்தி தன்னை யீன்றுஞ்
சத்திதான் சிவத்தை யீன்றும்
உவந்திரு வரும்பு ணர்ந்திங்
குலகுயி ரெல்லா மீன்றும்
பவன்பிரம சாரி யாகும்
பான்மொழி கன்னியாகுந்
தவந்தரு ஞானத் தோர்க்கித்
தன்மைதான் றெரியு மன்றே."

"அறிவினுக்கறிவாகி" என்பதற் குதாரணம்:—

(வள்ளலார்.)

"அறிவுக் கறிவா யறிவிப்பான் சில்லோர்க்
கறிவுருவு கொண்டருளு வான்."

(கந்தபுராணம்.)

"ஒருமையா லுணருவோ ருணர்வினுக் குணர்வதாம்
பெருமையா னெங்கணும் பிரிவரும் பெற்றியான்"

என்பனவற்றாற் காண்க.

ஈச்சரனுக்குரிய கல்யாணகுணங்களில் 'வரம்பிலின்பம்'=(அளவிலாப்பேரின்பம் (ஒன்றாதலால்" ஆனந்தமயம்" என்றார். உதாரணம்:—

(வள்ளலார்.)

"இன்ப மயனீச னின்பம் விளைத்தலாற்
சம்புவெனும் பேருந் தரும்"

(திருமந்திரம்.)

"இன்பமு மின்பக் கலவிய மாய்நிற்கும்"

என்பனவற்றாற் காண்க.

"ஆதியை" எல்லாவற்றிற்கும் மூலகாரணமாகிய முதற் பொருளை (பரமசிவத்தை) யெனினுமாம்.

உதாரணம்:—

(திருமூலர்.)

"அருளும் வகைசெயு மாதிப் பிரானும்"

என்பதனாலும்,

"பகலவன் பல்லுயிர்க் காதியு மாமே"

என்பதனு மறிக.

"அநாதி ஏக தத்துவ சொரூபத்தை" என் என்பது:— ஆதியந்த மில்லாததாய சிவமே தானாகியும், தானே சிவமாகியும் ஒன்றாயுள்ள உண்மை வடிவம்.

சத்தி சிவத்தின் வேற்றுமையின்றி நிற்கு மென்பதாம் சத்தியுஞ் சிவமும் இரண்டெனினில், நீக்கமுற்று நிற்பதெனப் பொருள்பட்டு, சருவ வியாபகம் பின்னப்படுமாதலால், சூரியனும் கிரணமும்போல, தன்னியல்பி னிற்பதும் புறம்பேயின் றுணர்த்துவதுமாகிய இரு தன்மையையுமுடைய பேரறிவாய சைதன்யமொன்றே புறப்பொருளை நோக்கு நிலையிற் சத்தியெனவும், அதனை நோக்காது அறிவு மாத்திரையாய் நிற்குநிலையிற் சிவமெனவும், வேதாகமங்களுணர்த்துமாற்றால் "அநாதியேகம் என்றும், அனலின் தன்மை போன்று சுடுதல் அடுதல் முதலிய தொழிலால் வேறுவகையா மாறுபோல, சிவசத்தி ஒன்றே காரிய வேறுபாட்டால் சிற்சத்தி, பராசத்தி, இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி என் றறுவகையாயும், நிவிர்த்திமுதலிய ஐவகையாயும், இன்னும் பல வேறுவகை யாவும் நிற்குமாதலால், "தத்துவ சொரூபம்" என்றுங் கூறினர். அவ்வச் சத்திகளோடு புணர்ந்த சிவமும் அச்சத்திகட்கு இடமான விந்துவும் பல வேறுவகையான விருத்திப் பட்டு அவ்வப்பெயர் பெறுமென் றுணர்க. உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார்.)

"மருவிடு மனுதிமூர்த்த சித்துரு மன்னிநின்றே"

(கந்தபுராணம்.)

"இத்திறத்தா லவசமதா யீறுமுத லொன்றுமிலா
வத்தனாது திருவடிக்கீ ழடங்கியே யாணையினான்."

எனவும்,

"அன்னது மேகன்றனு மளப்பருங் குணத்தினானும்"

(பிரமகீதை.)

"ஒருத்தனே யவிகாரி யாகிய
வொளியாயவ னொளிர்கின்றான்"

எனவும்,

(தத்துவராயர்.)

"நலம்வந்த தத்துவனை யெம்மையே
யின்று சார்த்தனரே"

"போதமே
தத்துவரூ பம்பிரிவோர் சதையற்ற மானவக
புத்தியினை நன்றாய்ப் புதை."

எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க.

"மதசம்மதம் பெறாச் சாலம்பரகிதமான சாசுவதம் புட்கலம் நிராலம்பம் ஆலம்பம் சாந்தபதம் வியோம நிலையை" என்பது:—பற்பல சமயங்களினும் பலவேறு பொருண்மை படக் கூறுங் கொள்கைகளில் அவ்வவ் வாற்றானின்றும்

அவைக்கதீதமு மாகின்ற சாலம்ப ரகிதமும் சாசுவதமும் புட்கலமும் நிராலம்பமும் ஆலம்பமுமான சாந்தபத மென்னும் பரவெளியை.

"மதசம்மதம்பெறு" என்பதற் குதாரணம்:—

(பட்டினத்துச்சுவாமிகள்.)

"அன்றென்று மாமென்று மாறு சமயங்க
ளொன்றோடொன் றொவ்வா துரைத் தாலும்."

என்றும்,

(பிரமகீதை.)

"வேதமா கமபுராண மிருதிகள் வேறு மார்க்க
ரோதுமா கமங்க டர்க்கமொன்றொடொன் றொவ்வா [தாகும்"

என்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

சாலம்பம் - ஆதாரத்தோடு கூடியது; சாலம்ப ரகிதம் - தானென்றோடும் பிடிப்பில்லாதது; எல்லாவற்றிற்குந் தான் ஆதாரமாயிருத்தலன்றி, தனக்குத் தன்னிலும் வேறோராதாரமின்றி யுள்ளது, உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார்.)

"நின்றென்றுந் தோன்றிடுவ னிராதார னேயே."

என்பதனானும்,

"ஆதரவின்றிச் சற்று மனைத்திற்கா தார மானாய்"

என்பதனாலுங் கண்டு கொள்க.

சாசுவதம்-முதலு முடிவு மில்லாதது.

(பிரமகீதை.)

"எப்பொருள் களுக்குந் தோற்றமு நிலையு
மிறுதியு மிதன்கணே யாகி
யொப்பிட வொன்று மின்றியே யென்று
முள்ளதா யுரையுணர் விறந்த."

என்பதாலும்,

(சிவஞானசித்தியார்.)

"அந்தமொ டாதி யில்லா னளப்பில னாத லாலே"
என்பதாலு மறிக.

• புட்கலம்-நிறைவு, உதாரணம்:—

(கந்தபுராணம்.)

"ஒருவர் பாலினும் பிறந்திடா னுருவதா யுருவா
யிருமை யாயுறை பூரண னியாவர்க்கு மீசன்."

(வள்ளலார்.)

"போக்கொடு வரவுமில்லாப்
பூரணைப் பொருள்வந் தெய்தும்."

மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

நிராலம்பம்-தன்னிலும் பிறிதொன் றியற்கையானே
யில்லாதது. உதாரணம்:—

(பிரமகீதை.)

"ஒழிந்ததொருபொருளில்லை யுன்னதெல்லாமவனேமுன்
கழிந்தபொருள் மேலும் வரக்கடவ பொருடானுமவன்."

(கந்தபுராணம்.)

"மூல காரண மில்லதோர் பராபர முதல்வன்."
என்பனவற்றுற் காண்க.

ஆலம்பம் எல்லாவற்றிற்கும் தானே ஆதாரமா யிருப்பது. உதாரணம்:—

(திருவாசகம்.)

"தக்கானைத் தானன்றி வேறொன்றில்லாத் தத்துவனை."
என்பனவற்றுற் காண்க.

சாந்தபதவி யோமனிலை-அகங்காராதிகளில்லாத தானமாகிய ஆகாயம். உதாரணம்:—

(அருணகிரிநாதர்.)

"இராப்பக லற்ற விடத்தே யிருக்கை
யெளி தல்லவே."

(தலமான்மியம்.)

"மங்கல்செய் மலம்புலன்கண் மாள வோட்டி
மன்னுயிரை யாட்கொள்ளும் விருது கட்டித்
துங்கமமை தணிந்திடமே தங்கு மெங்கட்
டுகைம்கன்றன் றிருவடியைத் துணைக்கொள் வாமே."

(ஞானவாசிட்டம்.)

“சிட்டிசப்பன் றானிருக்கும் விசும்பான
நிலையதுவாம்”

என்பனவற்றா லறிக.

யோகமாவது அகத்தொழின்மாத்திரையானே ஈச்சுரன் அருவத் திருமேனியை நோக்கிச்செய்யும் வழிபாடு. அது இந்திரியங்களையொடுக்கி மனத்தை விடயங்களின் வழிசெல்லவொட்டாமல் திருப்பி, ஒரு குறிப்பில் நிறுத்தி, உச்சுவாசம் நிச்சுவாசமென்னும் இரேசக பூரகவாயுவைத் தடுத்து, சமிகாமமாகிய சுழுமுனை மார்க்கத்திலே பிராணவாயுவை நிறுத்தி, மூலாதாரமுதலிய ஆதாரங்களின் அந்தர திருகாக்கிரமத்தை யறிந்து, அவ்வவ்வாதாரங்களி லதிதேவதைகளைப் பூசித்து அவர்களனுக்கிரகத்தா லவ்வாதாரங்களி லதோமுகமான பதுமங்களைப்பேதித்து, அதற்கு மேல் பிரமரந்திரமளவும் அசைவுடன் சென்றணைந்து, அங்கு அதோமுகமாக விருக்கும் சகத்திரதள தாமரை முகையை கனலருளால் அங்கு உதிக்கும் சிவார்க்கனாலே மலரச்செய்து, அந்தத் தாமரைப்புட்பத்தின் கேசாக்கிரத்திலே உள்ள சந்திரமண்டலத்தை ஆகுஞ்சனஞ் செய்தலினாலே மூலாக்கினியை அக்கினி பீசாட்சர உச்சாரணத்தினாலே எழுப்பி, நாடிசக்கரங்களைப்பேதித்து, அவ்வக்கினியினாலே சந்திரமண்டலத்தை யிளகப்பண்ணி அந்த வமிர்தத்

தைச் சர்வநாடிவழியாயிழுத்து, உடல்முற்றும் நிறையச்செய்து;அதிலுண்டாகும் சுகோதயத்தில் அந்தமயமான ஞானமிர்தாவத்தையை யடைந்துநின்று, சோமசூரி யாக்கினிப் பிரகாசாதிகளாகிய பிரத்தியேகப் பிரகாசங்க ளெல்லாஞ் சூரியோதயத்தில் நட்சத்திராதிப் பிரகாசங்க ளடங்கினாற் போலத் தன்னிடத்தடங்கப் பரவொளிநடுவிற் சர்வதோ முகமாய்ப் பெருஞ்சோதியான சிவத்தைச் சத்தியோடு நேர் நோக்கிச் சுயம்பிரகாசமா யதனுளமுழுந்து மியல்பாதலாலும் சாந்தியோகத்திற்குக் காரணமாதலாலும், யோகியர்புக்கழுந்துவது பரவெளிச் சோதியுள்ளாதலாலும் 'சாந்தபதவியோமதிலே' என்னப்பட்டது. உதாரணம்:—

"காலை நேர்பெற வோட்டியே கனலினை மூட்டிப்
பால மார்பயன் வீட்டியே தன்னுறு படிவத்
தேலு மன்பினின் மஞ்சள மாட்டியே யிறைக்குச்
சீல மாமலர் சூட்டியுட் பூசனை செய்தான்."

"காலமு வாயிரங் கழிந்த பின்முறை
மாலுறு மருத்தெனு மாவைத் தூண்டியே
மூலவெங் கனலினை முடுக்கி மூட்டுறு
மேலுறு மமிர்தினை மிசைதன் மேயினான்."

இடத்தின்பொருளை யிடமாக வுபசரித்தனர்.

"நித்தம்நின் மல சகிதம் நிட்ப்ரபஞ் சப்பொருளை"
என்பது:—நித்தத்வமும் இயற்கையிலே அநாதி மலமில்

லாததும் பிரபஞ்சாவத்தை கடந்துள்ளது மாகிய பொருளை

விடயங்களை ஒவ்வொன்றாய் விசாரித்தறிய அவை தான் மற்றன்மையவென்ற அநுபவத்தார் ஈண்டு ஒழிவுபொருளும், ஆன்மா தனது நிலைமையையும் உணரப்பெறும். பெறவே சித்தமாயுள்ள சிவனென மேலை புணரக்கிடைத்தற்குத் திருவருள் முன்னிற்பதாகலான் இது மெய்ப்பொருளின் குணமென்றும், சமவேதம்பற்றி சித்தத்துவமும் சிவம் மலத்தான் மறைக்கப்படாத இயல்புடைமைத் தாகலால் அதன் குணமாகிய சத்தியும் அவ்வியல்பாகலால் சின்மய சகிதமும், ஆன்மாக்கட்குச் சுகதுக்கங்களைப் பக்குவத்தில் இல்லையாகப் பண்ணிப் புலங்கொளுத்தி வீட்டின்பனுப்பதற்குச் சத்திசொருவியாய் முன்னிற்றலால் 'சிற்பிரபஞ்சப் பொருளுமாம்'' என்பது காண்க. உதாரணம்:—

(கந்தபுராணம்.)

"சித்தனு முயிர்க்குணீங்கா சிருத்தனு மவனே யென்னும்."

(வள்ளலார்.)

"பராபரமாய் சித்தமாய்ப் பரிபூரணமாய்."
என்பதனும்,

(திருவாசகத் திருவருட்பா.)

"நீருறு தீயே நினைவதே லரிய நின்மலா
நின்னருள் வெள்ளம்."

(கந்தபுராணம்.)

"நிர்க்கு ணத்தனே நிமல னன்னவன்."

என்பதனானும்,

(வள்ளலார்.)

"உலக மேழையுங் கடந்தவ னடிகளை யுவப்பாம்."

"உலகப் பற்றை யொழித்த நிபுணன்."

என்பதனானு மறிக.

"நிர்விடய சுத்தமான நிர்விகாரத்தை" என்பது:—விடயப் பற்றுக்க ளொன்றுமில்லாததாய்ச் சுத்தமாக ஒ தொன்றின் வயத்தும் தானெய்தாமல் யாவும் தன்வயத்த னவா வுள்ளதை,

மயக்கவடிவாகிய கேவலாவத்தையும், விகற்பவடிவாகிய சகலாவத்தையுமே விடயமாகும். அவையில்லாதது நிர்விடயம் இதுவே சுத்தாவத்தையாம். இதில் நின்ற திருவருளே யெவைக்குந் தாரகமாதலால் நிர்விடயமும், சுத்தமும், நிர்விகாரமுமாம் என்பதுகாண்க. நிர்விடயம்-அபரிச்சின்னம்' சுத்தம் தான் பூரணனாகவிருந்து பிறிதொன்றானு மறியொண்ணாமை; நிர்விகாரம்-விகாரங்களை யடையாதது.

உதாரணம்:—

"விடயப் பேயை விளக்கிய விபுதன்.—

(தேவிகாலோத்தரம்.)

"பொருளெலாஞ் சித்தசத்தப் பொருளினை
யடைவ ரன்றே."

(கந்தபுராணம்.)

"சித்தமு முணர்தற் கொண்ணாச் சோதியு
மியாண்டு மேவும்."

(வள்ளலார்.)

"அறிவுச் சுடர்மை யவிகாரி யாகி
நிறைதல் பதிநிச் சயம்."

"அவிகாரி யீசனருளோடே பெற்று
லவிகாரி யாவையன்றி யச்சோ"

என்பவற்றா லறிக.

"தடத்தமாய் நின்று ஒளிர் நிரஞ்சனம் நிராமய த்தை" என்பது:—இங்கெனவும் அங்கெனவும் இந்தன் றெனவும் அன்றென்றெனவும் பிரிநிவிமுதலிய கருவிகளாயும் அவை யல்லாததுமாகி நடுவாய்நின்ற விளக்கா நின்ற நிரஞ்சனமாகிய நிராமயத்தை;

தனக்கு வேண்டுதலும் வேண்டாமையுமாகிய மற்றொரு குறிதுமின்றாய்த் திருவருட்போதரானவரைவீட்டின்கணுய்ப்பதும், தோற்றக்கேடில்லாத அருட்சத்தியே யாகலின், "நிரஞ்சன நிராமயமும்" ஆமாறு காண்க. தடத்தம்-பொது

வாயிருக்கை; நிரஞ்சனம்-பற்றில்லாதது; நிராமயம் - அவத்தை யில்லாதது. உதாரணம்:—

(தேவாரத் திருவருட்பா.)

"புக்கானை யெப்பொருட்கும் பொதுவா னானை."

(வள்ளலார்.)

"சாற்றிரண்டு மற்ற சமநிலைய சுத்தத்து
வீற்றிருப்ப னெங்கள்வி மலன்."

(தத்துவராயர்.)

"நிரஞ்சன நிராமய பராபர புராதன."

(திருவள்ளுவர்.)

"பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை."

(வள்ளலார்.)

"நிராமயமாய் நிட்களமாய் நீங்காப் புராதனமாய்."

(தேவாரத் திருவருட்பா.)

"நிராமய பராபர புராதன பராவுசிவ
ராக வருளென்."

என்பனவற்றாற் காண்க.

"சித்தம் அறியாதபடி சித்தத்தில் நின்று இலகு திவ்யம் தேசோமயத்தை" என்பது:—சிந்திக்குந் தன்மைத்தாகிய சித்தம் இன்னபடித்தென அறியாவண்ணம் அச்சித்தத்தினிடத்தேநின்று உள்ளும் புறம்புமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற உயர்வினு ளுயர்வான தேசோராசியை,

பானுவும் கண்ணும் நீரும் நிழலும்போலச் சிவசந்நிதியின்கண் தற்போதங்கழன்று நீங்காதிருப்பவராகிய பரையோகர், ஒன்றென்றும் இரண்டென்று மாகாத கலப்பிற்பரம சுகத்துடன் பொருந்திநிற்க, இருள் நக்ஷத்திரங்கள் சந்திரனை முதலியன சூரியனெதிர்முன் றோன்றாத வாறுபோல, எல்லாமும் எங்கும் எப்பொழுதும் அகண்டகாரசோதியே பரந்து நிற்குமாற்றால், "திவ்ய தேசோ மயமுமாம்" என்பதுணர்க இவ்வனுபவக் காட்சிதோன்றித் தற்போதம் நீங்கின வழிவிகற்பமின்றி எங்குமாகப் பிரகாசிக்கின்றமையால் "சித்தமறியாதபடி சித்தத்தினின்றிலகும்" என்றபடி. உதாரணம்:—

(அமுதசாரம்,)

"உள்ளத்தினின்று மொளித்தான் பரன்குரவன்"

(பிரமகீதை.)

"நிம ரந்தொறு மடைந்தழி வுறாது தெரிவா
காமை நின்றணி ய வ்வடிவு காணு மதுபோ
லாமு டம்பிலழி வின்றி மறை கின்றவமல
னேமெ னும்பொரு ளுணர்ந்திட வுடம்பி லொளியாம்,,

(தேவாரத் திருவருட்பா·)

"சிந்தையு ளொன்றி நின்ற வெம்மான்·"
"ஊற்றாகி யுள்ளே யொளித்தாய்போற்றி."

என்றும்,

(திருமூல நாயனார்.)

"பேரொளி யாய பெரிய பெருஞ்சுடர்."

(பிரபுலிங்கலீலை.)

"தூயபர மானந்த பரஞ்சோதி தோன்றக்கண்
டிருந்தார்."

-- (அருணகிரிநாத சுவாமிகள்.)

"அதல விதலமுத லந்தத்த லங்களென
வவனி யெனவமர ரண்டத்த கண்டமென
வகில சலதியென வேண்டிக்கில் விண்டுவென - வங்கிபாநு
அமுத கிரணமென வந்தத்து மந்த்ரமென
வறையு மறைகளின ருந்தத்து வங்களென
வணுவி லணுவெனநி றைந்திட்டு நின்றதொர்ப - ரப்பிரகாசம்"

(திருமூல நாயனார்.)

"பரமாண்டத் தூடே பராசத்தி பாதம்
பரமாண்டத் தூடே படரொளி யீசன்
பரமாண்டத் தூடே பதர்தரு நாதம்
பரமாண்டத் தூடே பரனட மாடுமே."

(வள்ளலார்.)

"நிராமயமாய் நிட்களமாய் நித்தியமாய் நின்மலமாய்ப்
புராதனமா யசஞ்சலமாய்ப் பூரணமாய்ப் புனிதமாய்ச்
சராசரமாய்ச் சாக்கியாய்ச் சத்தியமாய்ச் சித்துருவாய்ப்
பராபரமாய் வெறுவெளியா யிருக்குமந்தப் பரமசிவம்."

"ஈசனுய்ப் பரம தத்துவ னுகி
யீறிடை முதலில னுகி
யேசறு மணியா யெவைக்குமா தார
மாகியே தனக்கவை யிலையாய்ப்
பாசமோ சகனு யனுதிமுத் தனுமாய்ப்
பகருனா னந்தக் கடலா
பாசையாற் காண்போர்க் கற்புத வடிவா
மம்பிகா பதியினைப் பணிவாம்."

என்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

"சிற்பர வெளிக்குள் வளர் தற்பரமதானபரதே வதையை அஞ்சலி செய்வாம்." என்பது:—சித்தாகிய பரமாகாயத்தில் பூரணகாரமாயிருக்கும் சிவசத்தியை அஞ்சலித்து வணங்கல் செய்வாம். எ-று.

சிற்பரவெளி—பரம ஆகாயமாம்; இதன்பொருளை முதற் பாட்டுறையிற்காண்க. ஆகவே, பரமாகாய சரீரியானசிவம் என்பதாம்; எனவே, சிவத்தினுட் கிடையா யதனோடு பூரணகாரமாய்த் தான் அதுவாகியும் அதுதானுகியும் உள்ளது சத்தி என்றவாறும். உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-5. பா-9.)

"அருளது சத்தி யாகு மரன்றனக் கருளை யின்றித்
தெருள்சிவ மில்லை யந்தச் சிவமின்றிச் சத்தி யில்லை
மருளினை யருளால் வாட்டி மன்னுயிர்க்களிப்பன் கண்கட்
கிருளினை யொளியா லோட்டு மிரவியைப்போலவீசன்."

ஆன்மாக்களுக்குப் பந்தமோசன காரியார்த்தமாகக் கேவல சுத்தாவத்தைகளிற் சிவத்தினது திருவருளின் தாரதம்மியாதிக் கேற்ப அச்சிவசத்தியும்பரை ஆதிவிருப்பு அறிவுதொழில்களான ஐந்து சத்திகளாயும், நிவிர்த்தி முதலிய ஐந்து கலாசத்திகளாயும், வாமைமுதலிய அட்டசித்திகளாயும், உன்மனை சமனை முதலிய கலைகளாயும், இன்னும் காரிய வேறுபாட்டாற் பல்வகை உருவங்களையும் பெயர்களையும்பெற்று ஆறுகோடி மாயாசத்திகளாகியும் பெற்று ஆறுகோடி மாயாசத்திகளாகியும் பிரிந்தும், சிவத்தோடென்றும் பிரியாமலும் நிற்றலால் "அத்துவித வத்துவை" எனத்தொடங்கி "சிற்பர வெளிக்குள் வளர் தற்பரமதான பர தேவதையை" எனமுடித்து, அதனுண்மையை எடுத்து வாழ்த்துதல் செய்தனர்.

இனிச்சிவம் எவ்வாற்றாணிற்கும் அவ்வாற்றாற் சத்தியும் சமவேதமாய் நிற்குமென்னு மியலால் "அங்கிங்கெனாதபடி யெங்கும்பிரகாசமா யானந்த பூர்த்தியாகி" என்னும் செய்யுளில் "ஆனந்தபூர்த்தியாகி அருளொடு நிறைந்தது" என்பதற்கு "அத்துவித வத்துவாகிய சொற் பிரகாசத்தனி" என்பதனையும், "உயிர்க்குயிராய்த் தழைத்தது" என்பதற்கு ஆனந்த மயமான ஆதி" யென்பதனையும், "மனவாக்கினில் தட்டாமனின்றது" என்பதற்கு "ஏகதத்துவ சொரூபம்" என்பதனையும், "வழக்கிடவு நின்றது" என்பதற்கு "மதசம்மதம்பெறாச் சாந்தபதவி யோமகிலை" என்ப

தனையும் 'சித்தாகியின்பமா யென்றைக்கு முள்ளதெது' என்பத ற்கு 'நிட்ப்ரபஞ்சப்பொருள்' என்பதனையும், 'கங்குல் பகலற நின்ற எல்லையுளது' என்பதற்கு 'சுத்தமான நிர்விகாரத்தை' என் பதனையும், 'அது கருத்திற் கிசைந்தது' என்பதற்கு, 'தடத்தமாய், நின்றொளிர் நிராமயம், என்பதனையும், 'அதுவே கண்டனவெ லாம்' என்பதற்கு, 'திவ்யதேசோமயம்' என்பதனையும் 'மௌன வுரு வெளியதாகவும் கருதி யஞ்சலிசெய்குவாம்' என்பதற்குசிற் பரவெளிக்குள் வளர் தற்பரமதானபர தேவதையை யஞ்சலி செய்வாம்' என்பதனையும் நிரை நிரையாகக் கூட்டிப் பொருளு ரைத்துக் கொள்க.

சிவம் எவ்வாறு நிற்கும் அவ்வாறு சத்தியுமா மென்பதற்கு உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-2-பா-75.)

சத்தியாய் விந்து சத்தி யாய்மனோன் மணிதா னாகி
யொத்துறு மகேசை யாகி யுமைதிரு வாணி யாகி
வைத்துறுஞ் சிவாதிக்கிங்ஙன் வருஞ்சத்தியொருத்தியாகு
மெத்திற நின்றா னீச னத்திற மவளு நிற்பள்.

(விநாயகபுராணம்.)

'எத்திற மிறைவ னின்றன னவனுக்
கியைதர வத்திற நின்று
மெத்திய வுயிரின் மலவிருள் கெடுத்து
விளங்குபூ ரணியையேத் தெடுப்பாம்.'

மற்றும் வருவனவற்று லுணர்க.

சத்திக்கும் சிவத்திற்கும் பேதமின்மை என்பதற்குஉதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-2.பா-76.)

'சத்திதா னாத மாதி தானாகுஞ் சிவமு மந்தச்
சத்திதா னாதி யாகுந் தரும்வடி வானவெல்லாஞ்
சத்தியுஞ் சிவமுமாகுஞ் சத்திதான் சத்தனுக்குச்
சத்தியாஞ் சத்தன்வேண்டிற் றெல்லாமாஞ் சத்திதானே.'

தேவதை, கடவுள், தெய்வம், சிவம் முதலிய சொற்கள் அஃறிணைப் பெயர்களாயினும் உயர்திணை முப்பாலிலும்வழங்கி வருகின்றன வாதலாற் பரதேவதை என்பதைப்பரமசிவன் எனஆண்பாலாகக் கோடலுமாம்.

'சிற்பர வெளிக்குள் வளர் தற்பரம்' என்பதற் குதாரணம்:—

(நெஞ்சுவிடுதூது.)

'வெறு வெளியாய்ப் பாழாய் வெறும்பாழுக் கப்பா
லுறு பொருளாய் நின்ற வொருவன்.'

(சிவப்பிரகாசம்.)

'சொற்பெறுமதீதம் வந்துதோன்றுமே தோன்றிநின்ற
சிற்பர மதனுலுள்ளச் செயலறுத்திடவு திக்குந்
தற்பர மாகிநின்ற சாக்கிரா தீதந்தானே.'

(அருணகிரிநாதசுவாமிகள்.)

'யானு கியவென் னைவிழுங் கிவெறுந்
தானாய் நிலைநின் றதுதற் பரமே.'

(திருவம்மானை.)

'சத்திய மானது சத்தேகா ணம்மாழ
தற்போதம் போனவிடந் தற்பரமா மம்மானை.'

(திருவுந்தியார்.)

'இரவுபக லில்லா வின்பவெளி யூடே
விரவி விரவிநின் றுந்தீபற
விரய விரயநின் றுந்தீபற.'

(விநாயகபுராணம்.)

'நித்தியமாய் நிர்க்குணமாய் நின்மலமாய் நிரஞ்சனமாய்
நினைவுக் கெட்டாச்
சத்தியமாய்த் தற்பரமாய்த் தத்துவமாய்ச் சச்சிதா
னந்த மாகி
யத்துவிதப் பொருளாகி யகண்டபரி பூரணமா
யமல ஞான
மெத்தியமுள் ளத்தமர்ந்த விநாயகமான் மியத்தவத்
தோர் விரும்பிக் கேட்பார்.'

தயா, உமா, மாலா, க்ருபா, சீதா, ப்ரமா, பூஜா, கலா, கதா, க்ரியா முதலிய வடசொற்களி னீற்றுயிர் கெட்டுஐகாரமேற்றுத் தயை, உமை, மாலை, க்ருபை, சீதை, ப்ரமை, பூஜை, கலை, கதை, க்ரியையெனத் தமிழில் வழங்குவதுபோலத் தேவதா என்னும் வடமொழியி னீற்றுயிர்கெட்டு ஐகாரமேற்று 'தேவதை'யெனத் தமிழில் வழங்கி வந்தது. உதாரணம்:—

'வேத முதலாய் விரிந்தபன் னூல்களு
மோதி யோதியு முரையாப் பொருட்ற்
போத மிறந்தோர் பொருந்துந் தேவதை
சீத மலரடி சிந்தையில் வைப்பாம்.'

இச்செய்யுளிலும் 'வத்துவை' 'தனியை' 'ஆதியை' 'சொரூபத்தை' 'வ்யோம நிலையை' நிட்பிரபஞ்சப் பொருளை' நிர்விகாரத்தை நிராமயத்தை' தேசோமயத்தை அஞ்சலிசெய்வாம் எனத் தனித்தனிக் கூட்டியு முரைத்துக் கொள்க.

இந்தச் செய்யுளுக்கு ஈசுவரிபரமாகப் பெண்பாலிலும். 'ஈசுவரன் பரமாக ஆண்பாலிலும் பொரு ளுரைத்தமை காண்க.

அ, அன், ரகிதம், நிர், நின், நிஷ். இவை வடமொழி எதிர்மறையைக் குறிக்கும் உபசர்க்கங்களென்னும் முதலடைமொழிகள்.

எ, இன் - அசைநிலைகள்.

அது—பகுதிப்பொருள் விகுதி.

பிரகாசம் ஒளிர் இலகு தேசு என்பனவும் அத்துவிதம் தனி ஏகம் என்பனவும் சாசுவதம் நித்தம் என்பனவும் வியோமம் வெளி யென்பனவும் நின்மலம் சுத்தம் என்பனவும் தனித்தனி ஒருபொருட்கிளவிகள்.

ஆதி, அநாதி; ரகிதம், சகிதம்; நிராலம்பம்' ஆலம்பம் இவை ஒன்றற்கொன்று முரணாகவந்த சொற்கள்.

தனி, ஆதி, நிலை, நிர்விகாரம், நிராமயம், தேசோமயம் முதலியவற்றை யிவற்றையுடைய பொருளென வுருவகஞ் செய்யப்பட்டது.

ஆயிரமுகத்தானகன்றதாயினும், பாயிரமல்லதுபனுவலன்றே' யென்றிருப்பதால் நூல் செய்யப்புகுந்த இக்கிரந்தகர்த்தர் இம்மூன்று செய்யுளாற் பாயிரம் புகன்றதாம். இது தெய்வவணக்கம் கூறியபடி இவைகடவுள் வாழ்த்துரையின் பகுதிகளாம்.

ஸ்ரீமத் தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடல்களில் முதல் மூன்று பாட்டுகளுக்கு மகா வித்துவானாகவிருந்த புரசை அஷ்டாவதானம் சபாபதிமுதலியாரவர்களியற்றிய உரை எமக்கு வெகு அருமையாகக் கிடைக்க, அவசிய முள்ள இடங்களிற் சீர்திருத்தி ஆங்காங்கு சேர்க்கவேண்டியவைகளைசேர்த்து பல சாத்திரங்களினின்றும் உதாரணங்களை யெடுத்துக் காட்டி அச்சிடுவித்தனம்.

ஸ்ரீபகவத்கீதைவசனம்

பாக்கெட் அளவு 18 அத்தியாயங்களும் அடங்கியது

படங்களுடன் சுத்தப்பதிப்பு.

இதில் வேதாந்த ரஹஸ்யத்திற்கு உபமானமாய் ஸந்தர்ப்பானுசாரமாய் உபநிஷத் வாக்கியங்கள் ஆங்காங்கு உபஹரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. யோக ஞானங்களை விளக்கிக்காட்டும் நூற்களிற் இதுவே முதன்மை பெற்றதுவாம். அலைவு மனத்தை அகத்தில் அடக்குவதற்கு அரியபெரிய கருவியாகும். கற்றோரேயன்றி மற்றோரும் களிப்புடன் வாசிக்கத்தக்கதுவாம் ஏழைகளும் எளிதில் வாங்கும் பொருட்டே பாக்கெட் அளவு விலை மிகவும் சஹாயமாய் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

இதன் விலை ரூபாய் 0-8-0 கைகாலிகோபயின் 10 0

மேற்படி வசனம் பெரிது 1-8-0

கீதா சுலோகம் தமிழ் அர்த்தம் 1-0-0

இராமதீர்த்தபரமஹம்ஸர் விஜயம் 1 பாகம்	1-4-0
சடாட்சரமாலை சக்கரத்துடன்	0-6-0
தத்துவக்கட்டளை வை 6 வாசிமாலை	0-0-6
திருமுருகாற்றுப்படை	0-1-0
கந்தர் சஷ்டி கவசம்	0-1-0
ஆண்டாள் திருப்பாவை	0-2-0
ஜீவோற்பத்தி சிந்தாமணி	0-4-0

A. துரைசாமி முதலியார்.

நெ. 23 பாலையப்பன் தெரு மின்ட்போஸ்ட்

மதராஸ்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தாயுமானசுவாமிகள்பாடல்.

திருவருள்விலாசப் பரசிவ வணக்கம்.

ஆசிரிய விருத்தம்.

அங்கிங்கெனாதபடி யெங்கும்ப்ரகாசமா
யானந்தபூர்த்தியாகி
யருளொடுநிறைந்ததெது தன்னருள்வெளிக்குளே
யகிலாண்ட கோடியெல்லாந்
தங்கும்படிக்கிச்சை வைத்துயிர்க்குயிராய்த்
தழைத்ததெது மனவாக்கினிற்
றட்டாமனின்றதெது சமயகோடிகளெலாந்
தந்தெய்வ மெந்தெய்வமென
றெங்குந்தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவுநின்றதெது
வெங்கணும் பெருவழக்கா
யாதினும்வல்லவொரு சித்தாகியின்பமா
யென்றைக்குமுள்ளதெதுமேற்
கங்குல்பகலறநின்ற வெல்லையுளதெதுவது
கருத்திற்கிசைந்ததுவே

கண்டனவெலாமோன வுருவெளியதாகவுங்
கருதியஞ் சலிசெய்குவாம். (௧)
ஊரனந்தம்பெற்ற பேரனந்தஞ்சுற்று
முறவனந்தம் வினையினு
லுடலனந்தஞ்செயும் வினையனந்தங்கருத்
தோவனந்தம் பெற்றபேர்
சீரனந்தஞ்சொர்க்க நகரமுமனந்தநற்
றெய்வமு மனந்தபேதந்
திகழ்கின்றசமயமு மனந்தமதனுன்ஞான
சிற்சத்தியா லுணர்ந்து
காரனந்தங்கோடி வருஷித்ததெனவன்பர்
கண்ணும் விண்ணுந்தேக்கவே
கருதரியவானந்த மழைபொழியுமுகிலைநங்
கடவுளைத் துரியவடிவைப்
பேரனந்தம்பேசி மறையனந்தஞ்சொலும்
பெரியமௌனத்தின் வைப்பைப்
பேசருமனந்தபத ஞானவானந்தமாம்
பெரியபொருளைப் பணிகுவாம். (உ)
அத்துவிதவத்துவைச் சொற்ப்ரகாசந்தனியை
யருமறைகண் முரசறையவே
யறிவினுக்கறிவாகி யானந்தமயமான
வாதியையநாதியேக
தத்துவசொரூபத்தை மதசம்மதம்பெறாச்
சாலம் பரகிதமான

சாசுவதபுட்கல நிராலம்பவாலம்ப
சாந்தபதவ்யோ மநிலையை
நித்தநிர்மலசகித நிஷ்ப்ரபஞ்சப்பொருளை
நிர்விஷய சுத்தமான
நிர்விகாரத்தைத் தடத்தமாய்நின்றொளிர்
நிரஞ்சன நிராமயத்தைச்
சித்தமறியாதபடி சித்தத்தினின்றிலகு
திவ்ய தேசோமயத்தைச்
சிற்பரவெளிக்குள்வளர் தற்பரமதானபர
தேவதையை யஞ்சலிசெய்வாம். (கூ)

பரிபூரணனந்தம்.

வாசாகயிங்கரிய மன்றியொருசாதன
மனேவாயு நிற்கும்வண்ணம்
வாலாயமாகவும் பழகியறியேன்றுறவு
மார்க்கத்தினிச்சைபோல
நேசானுசாரியாய் விவகரிப்பேனந்த
நினைவையுமறந்தபோது
நித்திரைகொள்வேன்றேக நீங்குமெனவெண்ணிலோ
நெஞ்சந்துடித்தயருவேன்
பேசாதவானந்த நிட்டைக்குமறிவிலாப்
பேதைக்கும்வெகுதூரமே
பேய்க்குணமறிந்திந்த நாய்க்குமொருவழிபெரிய
பேரின்பநிட்டையருள்வாய்

பாசாடவிக்குளே செல்லாதவர்க்கருள்
பழுத்தொழுகுதேவதருவே
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (க)
தெரிவாக வூர்வன நடப்பனபறப்பன
செயற்கொண்டிருப்பனமுதற்
றேகங்களத்தனையு மோகங்கொள்பௌதிகஞ்
சென்மித்தவாங்கிறக்கும்
விரிவாயபூதங்க ளொன்றோடொன்றாயழியு
மேற்கொண்டசேடமதுவே
வெறுவெளிநிராலம்ப நிறைசூன்யமுபசாந்த
வேதவேதாந்தஞானம்
பிரியாதபேரொளி பிறக்கின்றவருளருட்
பெற்றோர்கள்பெற்றபெருமை
பிறவாமையென்றைக்கு மிறவாமையாய்வந்து
பேசாமையாகுமெனவே
பரிவாகவெனக்குநீ யறிவிக்கவந்ததே
பரிபாககாலமலவோ
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (உ)
ஆராயும்வேளையிற் பிரமாதியாலு
மையவொருசெயலுமில்லை
யமைதியொடுபேசாத பெருமைபெறுகுணசந்த்ர
ராமெனவிருந்தபெரும்

நேசமொருகோப மொருவேளைவரவந்த
திரையொன்றுமிலாமலே
நெட்டுயிர்த்துத்தட் டழிந்துளறுவார்வசன
நிர்வாகமென்றபெரும்
நியாயமாயொன்று பேசுமிடமொன்றைப்
புலம்புவார்சிவராத்திரிப்
போதுதூங்கோமென்ற விரதியருமறிதுயிற்
போலிருந்துதுயில்வார்
பாராதிதனிலுள்ள செயலிலாமுடிவிலே
பார்க்கினிற்செயலல்லவோ
பார்க்குட்டமெங்குமொரு நீக்கமறநின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (௧)
அண்டபகிரண்டமும் மாயாவிகாரமே
யம்பாசையல்லாசமேய
பாமைவுமெவ்வுருண்ட ப்பாவுமதிநின்ற
வறவிலைமார்க்கபார்க்கி
னெண்முழுசைனக்குமொரு தெய்வை துளஸ்ஸாம
வில்லையெனுநிலைவருமன்று
கொமென்னாதறத்துய நிலையாமிப்படித்
தில்லையமுமன்புருண்டு
கண்டனவெல்லாமல் லவென்றகண்டனை செய்து
கருவிகரணங்களோய
கண்டதொருவளை மிருக்கவென்றுபார்த்த
கர்மங்களோராதே

பண்டையுளகர்மமே கர்த்தாவெனும்பெயர்ப்
பக்ஷநானிச்சிப்பனோ
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (௪)

சந்ததமுமெனதுசெய லினதுசெயலியானெனலுந்
தன்மைநினையன்றியில்லாத்
தன்மையால்வேறலேன் வேதாந்தசித்தாந்த
சமரசசுபாவமிதுவே
யிந்தநிலைதெளியநா னெக்குருகிவாடிய
விபற்கைதிருவுளமறியுமே
யிந்நிலையிலேசற் றிருக்கவென் றூன்மடமை
யிதசத்ருவாகவந்து
சிந்தைகுடிகொள்ளுதே மலமாயைகன்மந்
திரும்புமோதொடுவழக்காய்ச்
சென்மம்வருமோவெனவும் யோசிக்குதேமனது
சிரத்தையெனும்வாளுமுதவிப்
பந்தமறமெய்ஞ்ஞான தீரமுந்தந்தெனைப்
பாதுகாத்தருள்செய்குவாய்
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (௫)

பூதலயமாகின்ற மாயைமுதலென்பர்சிலர்
பொறிபுலனடங்குமிடமே
பொருளென்பர்சிலர்கரணமுடி வென்பர்சிலர்குணம்
போனவிடமென்பர்சிலபேர்

நாதவடிவென்பர்சிலர் விந்துமயமென்பர்சிலர்
நட்டநடுவேயிருந்த
நாமென்பர்சிலருருவ மாமென்பர்சிலர்கருதி
நாடிலருவென்பர்சிலபேர்
பேதமறவுயிர்கெட்ட நிலயமென்றிடுவர்சிலர்
பேசினருவென்பர்சிலபேர்
பின்னுமுன்னுங்கெட்ட சூனியமதென்பர்சிலர்
பிறவுமேமொழிவரிவையாற்
பாதரசமாய்மனது சஞ்சலப்படுமலாற்
பரமசுகநிட்டைபெறுமோ
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (௬)
அந்தகாரத்தையோ ரகமாக்கியின்போலெ
னறிவைச்சுருக்கினவரா
ரவ்வறிவுதானுமே பற்றினதுபற்று
யழுந்தவுந்தலைமீதிலே
சொந்தமாயெழுதப்படித்ததார்மெய்ஞ்ஞான
சுகநிட்டைசேராமலே
சோற்றுத்துருத்தியைச் சதமெனவுமுண்டுண்டு
தூங்கவைத்தவரார்கொலோ
தந்தைதாய்முதலான வகிலப்ரபஞ்சந்
தன்னைத்தந்ததெனதாசையோ
தன்னையேநோவனோ பிறரையேநோவனோ
தற்காலமதைநோவனோ

பந்தமானதுதந்து வினையெனும்பிறவிதனில்
　　பாலார்த்தமேதுமறிபேன்
பார்த்தவிடமெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
　　பரிபூரணானந்தமே.
வாராதெனவொழிய வருவனவெனவொய்த
　　மனதுதானடங்குமாகவே
மறுகவிடுத்தந்தும் பேசாக்கவிக்காக்க
　　மறைபொருளாகவே
பூரணமானருள் தந்தருள்
　　பொய்யுடலைநிலையென்றெனம்
போதமொழிந்தந்தது சாகைதவானந்த
　　போகமேவிடவனவே
நீரனையவருங்க வுண்ணையபூந்தது
　　நின்னகருள்ளின்றும்
கல்லிலுமிருந்தனபோலும் வெண்ணெயொடுக்கமொழு
　　நிலையுற்றகன்றாடிவோ
பாராதியற்பூத மோனமேயொடுடடப
　　பத்துவசிப்பவைகளும்
பார்த்தவிடமெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
　　பரிபூரணானந்தமே.
ஆகாயமெனவிலாநித்தகனிலைபோலொழுகு
　　வானமுமதாகிலேபோ
ஆக்கிடமேக்கிநிற்கக வைக்கலோமடிக்கிலோபோ
　　வந்தநாந்துமுனகோது.

[illegible]
  [illegible]
[illegible]
  [illegible]
[illegible]
  [illegible]
[illegible]
  [illegible]
[illegible]
  [illegible]
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
  பரிபூரணானந்தமே. (௨)
[illegible]
  [illegible]
[illegible]
  [illegible]
[illegible]
  [illegible]
[illegible]
  [illegible]
[illegible]
  [illegible]
[illegible]
  [illegible]

பாசக்கடற்குளே வீழாமன்மனதற்ற
பரிசுத்தநிலையையருள்வாய்
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (௧0)

பொருள்வணக்கம்.

நித்தியமாய்நிர்மலமாய் நிட்களமாய்நிராமயமாய்
நிறைவாய்நீங்கச்
சுத்தமுமாயதூரமுமாய்ச் சமீபமுமாய்த்துரியநி
றை சுடராயெல்லாம்
வைத்திருந்ததாரகம யானந்தமயமாகி
மனவாக்கெட்டாச்
சித்துருவாய்நின்றவொன்றைச் சுகாரம்பப்பெரு
வெளியைச் சிந்தைசெய்வாம். (௧)
யாதுமனநினையுமந்த நினைவுக்குநினைவாகி
யாதின்பாலும்
பேதமறநின்றுயிருக் குயிராகியன்பருக்கே
பேரானந்தக்
கோதிலமுதூற்றரும்பிக் குணங்குறியொன்றறத்
தன்னைக் கொடுத்துக்காட்டுந்
தீதில்பராபரமா சித்தாந்தப்பேரொளியைச்
சிந்தைசெய்வாம். (௨)
பெருவெளியாயைம்பூதம் பிறப்பிடமாய்ப்பேசாத
பெரியமோனம்

வருமிடமாய்மனமாதிக் கெட்டாதபேரின்ப
மயமாய்ஞானக்
குருவருளாற்காட்டிடவு மன்பமறைக்கோத்தறவிழுங்
கிக் கொண்டப்பாலுந்
தெரிவரிதாய்க்கலந்தெந்தப் பொருளந்தப்பொரு
ளினையாஞ் சிந்தைசெய்வாம். (௩)

இகபரமுமுயிர்க்குயிரை யானெனதற்றவருறவை
யெந்தநாளுஞ்
சுகபரிபூரணமான நிராலம்பகோசரத்தைத்
துரியவாழ்வை
அகமகிழவருந்தேனை முக்கனியைக்கற்கண்டை
யமிர்தைநாடி
மொகுமொகெனவிருவிழிநீர்முத்திறைப்பக்கரமலர்
கண் முகிழ்த்துநிற்பாம். (௪)

சாதிகுலப்பிறப்பிறப்புப் பந்தமுத்தியருவுருவத்
தன்மைநாம
மேதுமின்றியெப்பொருட்கு மெவ்விடத்தும்பிரிவற
நின்றியக்கஞ்செய்யுஞ்
சோதியைமாத்துவெளியை மனதவிழநிறைவான
துரியவாழ்வைத்
தீதில்பரமாப்பொருளைத் திருவருளேநினைவாகச்
சிந்தைசெய்வாம். (௫)

இந்திரசாலக்கனவு கானலினீரெனவுலக
மெமக்குத் தோன்றச்

சந்ததமுஞ்சிற்பரத்தா லழியாததற்பரத்தைச்
சார்ந்துவாழ்க
புந்திமகிழுறநாளுந் தடையறவானந்தவெள்ளம்
பொலிகவென்றே
வந்தருளுங்குருமௌனி மலர்த்தாளையனுதினமும்
வழுத்தல்செய்வாம். (௬)
பொருளாகக்கண்டபொரு ளெவைக்குமுதற்
பொருளாகிப் போதமாகித்
தெருளாகிக்கருதுமன்பர் மிடிதீரப்பருகவந்த
செழுந்தேனாகி
அருளாளோர்க்ககப்புறமென் றுன்னாதபூரணமா
னந்தமாகி
இருடீரவிளங்குபொரு ளியாதந்தப்பொருளினையா
மிறைஞ்சி நிற்பாம் (௭)
அருமறையின்சிரப்பொருளாய் விண்ணவர்வாமுனி
வர்சித்த ராதியானோர்
தெரிவரியபூரணமாய்க் காரணங்கற்பனைகடந்த
செல்வமாகிக்
கருதரியமலரின்மண மெள்ளிலெண்ணெயுடலுயிர்
போற் கலந்தெந்நாளுந்
துரியநடுவூடிருந்த பெரியபொருளியாததனைத்
தொழுதல் செய்வாம். (௮)
விண்ணாதிபூதமெல்லாந் தன்னகத்திலடக்கிவெறு
வெளியாய் ஞானக்

கண்ணாரக்கண்டவன்பர் கண்ணூடேயானந்தக்
கடலாய்வேறொன்
றெண்ணுதபடிக்கிரங்கித் தானாகச்செய்தருளு
மிறையையுன்றன்
றண்ணாருஞ்சாந்தவரு டனைநினைந்துகமலர்க
டலைமேற்கொள்வாம். (௯)
விண்ணிறைந்தவெளியாயென் மனவெளியிற்
கலந்தறிவாம் வெளியினூடுந்
தண்ணிறைந்தபேரமுதாய்ச் சதானந்தமானபெருந்
தகையேநின்பா
லுண்ணிறைந்தபேரன்பா லுள்ளுருகிமொழிகுளறி
யுவமையாகிக்
கண்ணிறைந்தபுனலுகுப்பக் கரமுகிழ்ப்பநின்னரு
ளைக் கருத்தில்வைப்பாம். (க0)

வேறு.

ஆதியந்தங்காட்டாத முதலாயெம்மை
யடிமைக்காவளர்த்தெடுத்த வன்னைபோல
நீதிபெறுங்குருவாகி மனவாக்கெட்டா
நிச்சயமாய்ச்சொச்சமதாய் நிமலமாகி
வாதமிடுஞ்சமயநெறிக் கரியதாகி
மௌனத்தோர்பால்வெளியாய் வயங்காநின்ற
சோதியையென்னுயிர்த்துணையை நாடிக்கண்ணீர்
சொரியவிருகரங்குவித்துத் தொழுதல்செய்வாம்

அகரவுயிரெழுத்தனைத்து மாகிவேறு
யமர்ந்ததெனவகிலாண்ட மனைத்துமாகிப்
பகர்வனவெல்லாமாகி யல்லதாகிப்
பரமாகிச்சொல்லரிய பான்மையாகித்
துகளறுசங்கற்ப விகர்பங்களெல்லாந்
தோயாதவறிவாகிச் சுத்தமாகி
நிகரில்பசுபதியான பொருளைநாடி
நெட்டுயிர்த்துப்பேரன்பா னினைதல்செய்வாம்.

சின்மயானந்தகுரு.

அங்கைகொடுமலர் தூவி யங்கமதுபுளகிப்ப
வன்பினாலுருகிவிழி
யாருகவாராத முத்தியினதாவேச
வாசைக்கடற்குண்மூழ்கிச்
சங்கரசயம்புவே சம்புவேயெனவுமொழி
தழுதழுத்திடவணங்குஞ்
சன்மார்க்கநெறியிலாத் துன்மார்க்கனேனையுந்
தண்ணருள்கொடுத்தாள்வையோ
துங்கமிகுபக்குவச் சனகன்முதன்முனிவோர்
தொழுதருகில்வீற்றிருப்பச்
சொல்லரியநெறியையொரு சொல்லாலுணர்த்தியே
சொரூபானுபூதிகாட்டிச்
செங்கமலபீடமேற் கல்லாலடிக்குள்வளர்
சித்தாந்தமுத்திமுதலே

சிரகிரிவிளங்கவரு தண்டாயுதத்தேவே
    இன்பமாலைத் தருவே. (௧)
ஆக்கையெனுமிடிசுவரை மெய்யென்றபாவிநா
    னைத்துனிதவாக்கையாத
பரியமொசப்பிறந்தேனுட னிச்சித்தப்படி
    பாருபற்றுனிருள்வயக்
தாக்கும்வகைகேட்டிரட் சரியைகிரியாயோக
    சாதனைப்பிடித்தமென்னாரு
சன்மார்க்கமன்னிலை நிற்கவென்பார்க்கள்
    சாரநதியேறுவதாய்
வாக்குமனமணுகாத பூரணப்பொருள்வந்து
    வாய்க்கும்படிக்குபாடம
வருவித்துவிட்டாத பேரின்பமானசுக
    வாரிதியைவாய்மடுத்துத்
தேக்கித்திளைக்கநீ ருன்னிற்பமென்றுகாண்
    சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தண்டாயுதத்தேவே
    இன்பமாலைத் தருவே (௨)
அங்கிடயிருக்கநா னென்கின்றவாணவ
    மடைத்திட்டிருசுமோய
மருவின்மையுடன் கொள்துன்விருக்கவே
    வாசாபிசாசமுதவாம்
வெல்வியமுண்டப்பல விருக்குமென்னைநீடுடு
    மெய்யனிவிற்றிருக்க

விரிவிலிந்தியவின்விலோ பூரணமெனும்பெயர்
விரிக்கிடுவதெவ்வாறுமேதா
கட்டுமலமாகின்ற காசபாசத்திலுங்
கட்டுண்டவுயிர்கண்மூர்க்கலை
கருதுகலையியல்பரு ஞானசற்குணிலவே
கதிபானபூமிசேவெட்
செச்சிதின்வளர்சேதாக்கு நிகமமுடிவானவே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளக்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே.

ஐவகையெனும்பூத மாதியைவகுத்ததனு
ளசரசரபேதமான
பாவகையும்வகுத்துநல் லறிவையும்வகுத்துமறை
யாதிநூலையும்வகுத்துச்
சைவமுதலாமளவில் சமயமும்வகுத்துமேற்
சமயங்கடந்தமோன
சமரசம்வகுத்தநீ யுன்னையானறியவுந்
தண்ணருள்வகுக்கவிலையோ
பொய்வளருமெனஞ்சினர்கள் காணாதகாட்சியே
பொய்யிலாமெய்யரறிவிற்
போதபரிபூரண வகண்டாகாரமாய்ப்
போக்குவரவற்றபொருளே
தெய்வமறைமுடிவான பிரணவசொரூபியே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே

சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (௪)

ஐந்துவகையாகின்ற பூதபேதத்தினு
லாகின்றயாக்கைநீர்மே
லமர்கின்றகுமிழியெ னிற்கின்றதென்னநா
னறியாதகாலமெல்லாம்
புந்திமகிழுறவுண் டுடுத்தின்பமாவதே
போக்கியமென்றிருந்தேன்
பூராயமாகநின் னருள்வந்துணர்த்தவிவை
போனவழிதெரியவில்லை
எந்தநிலைபேசினு மிணங்கவில்லாதல்ல
லென்னைவிட்டகலவில்லை
என்னளிநின்னைந்தது படிசெய்யுந்தமிழுறு
திருவிழிப் பிரவாகத்தைச்
செந்தமிழினையெழுகாத தந்தமிழையென்கொலோ
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (௫)

காரிட்டவாணவக் கருவறையிலறிவற்ற
கண்ணிலாக் குழவியைப்போற்
கட்டுண்டிருந்தவெமை வெளியில்விட்டல்லலாங்
காப்பிட்ட தற்கிசைந்த
பேரிட்டுமெய்யென்று பேசுபாழ்ம்பொய்யுடல்
பெலக்கவிளை பருத்தூட்டிப்

பெரியபுவனத்தினிடை போக்குவரவுறுகின்ற
பெரியவிளையாட் டமைத்திட்
டேரிட்டதன்சுருதி மொழிதப்பினயனை விட்
டிடருறவுறுக்கியிடர்தீர்த்
திரவுபகலில்லாத பேரின்பவீட்டினி
லிசைந்துதுயில் கொண்மினென்று
சீரிட்டவுலகன்னை வடிவானவெந்தையே
சித்தாந்த முத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்த குருவே. (கூ)
சருமருவுகுகையனைய காயத்தினடுவுட்
களிம்புதோய் செம்பனையான்
காண்டகவிருக்கநீ ஞானவனல்மூட்டியே
கனிவுபெற வுள்ளுருக்கிப்
பருவமதறிந்துநின் னருளானகுளிகைகொடு
பரிசித்து வேதிசெய்து
பத்துமாற்றுத்தங்க மாக்கியேபணிகொண்ட
பக்ஷத்தை யென்சொல்லுவேன்
னருகைபெறுபுகழ்பெற்ற வேதாந்தசித்தாந்த
மாதியாமந்தமீது
மத்துவிதநிலையரா யென்னையாண்டுன்னடிமை
யானவர்களறிவிறாடுங்
திருமருவுகல்லா லடிக்கீழ்வளர்கின்ற
சித்தாந்த முத்திமுதலே

சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (எ)
கூடுதலுடன்பிரித லற்றுநிர்த்தொந்தமாய்க்
குவிதலுடன்விரிதலற்றுக்
குணமற்றுவரவினொடு போக்கற்றுநிலையான
குறியற்றுமலமுமற்று
நாடுதலுமற்றுமேல் கீழ்நடுப்பக்கமென
நண்ணுதலுமற்றுவிந்து
நாதமற்றைவகைப் பூதபேதமுமற்று
ஞாதுருவின் ஞானமற்று
வாடுதலுமற்றுமே லொன்றற்றிரண்டற்று
வாக்கற்றுமனமுமற்று
மன்னுபரிபூரணச் சுகவாரிதன்னிலே
வாய்மடுத்துண்டவசமாய்த்
தேடுதலுமற்றவிட நிலையென்றமௌனியே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (அ)
தாராதவருளெலாந் தந்தருளமௌனியாய்த்
தாயனையகருணைகாட்டித்
தாளிணையென்முடிசூட்டி யறிவிற்சமாதியே
சாசுவதசம்பிரதாய
மோராமன்பந்திரமு முன்னுமன்முத்திநிலை
யொன்றேருடிரண்டெனும

லொளியெனவும்வெளியெனவு முருவெனவுநாதமா
மொலியெனவுமுணர்வுறுமற்
பாராதுபார்ப்பதே யேதுசாதனமற்ற
பரமவனுபூதிவாய்க்கும்
பண்பென்றுணர்த்தியது பாராமலந்நிலை
பதிந்தநின்பழவடியர்தஞ்
சீராயிருக்கநின தருள்வேண்டுமையனே
சித்தாந்த முத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (௬)

போதமாயாதிநடு வந்தமுமிலாததாய்ப்
புனிதமாயவிகாரமாய்ப்
போக்குவரவில்லாத வின்பமாய்நின்றநின்
பூரணம்புகலிடமதா
வாதரவுவையாம யிறிவினைமறைப்பதுநி
னருள்பின்னுமறிவின்மைதீர்த்
தறிவித்துநிற்பதுநி னருளாகிலெளியனேற்
கறிவாவதேததறிவிலா
வேதம்வரும்வகையேது வினையேதுவினைதனக்
கீடானகாயமேதென்
னிச்சாசுதந்தரஞ் சிறிதுமிலையிகபர
மிரண்டினுண்மலைவுதீரத்
தீதிலருள்கொண்டினி யுணர்த்தியெனையாள்வை
யோ சித்தாந்தமுத்திமுதலே ௧௨௭

சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே (௧௦)
பத்திநெறிநிலைநின்று நவகண்டபூமிப்
பரப்பையவமாகவந்தும்
ப்ரவைபிடமூழ்கியும் நதிகளிடைமூழ்கியிம்
பசிதாகமின்றியெழுநா
மத்தியிடைநின்றுமுதிர் சருகுபுனல்வாயுவினை
வன்பசிதனக்கடைத்து
மௌனத்திருந்துமுயர் மலைநுழைவுபுக்கியு
மன்னுதசநாடிமுற்றுஞ்
சுத்திசெய்தும்மூல ப்ராணனுடனங்கிபைச்
சோமவட்டத்தடைத்துஞ்
சொல்லரியவமுதுண்டு மற்பவுடல்கற்பங்க
ளோறுநிலைநிற்கவீறு
சித்திசெய்துஞ்ஞான மலதுகதிகூடுமோ
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (௧௧)

மௌனகுருவணக்கம்.

ஆசைநிகளத்தினை நிர்த்தூளிபடவுதறி
யாங்காரமுளையைபெற்றி
பத்துவிதமதமாகி மதமாறுமாறுத
வங்கையின்விலாழியாக்கிப்

பாசவிருடன்னிழ லெனச்சுளித்தார்த்துமேற்
பார்த்துப்பரந்தமனதைப்
பாரித்தகவளமாய்ப் பூரிக்கவுண்டுமுக
படாமன்னமாயைநூறித்
தேசுபெறநீவைத்த சின்முத்திராங்குசச்
செங்கைக்குளேயடங்கிச்
சின்மயானந்தசுக வெள்ளம்படிந்துநின்
றிருவருட்பூர்த்தியான
வாசமுறுசற்சார மீதென்னையொருஞான
மத்தகசமெனவளர்த்தாய்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (௪)

ஐந்துவகையாகின்ற பூதமுதனாதமு
மடங்கவெளியாகவெளிசெய்
தறியாமையறிவாதி பிறிவாகவறிவார்க
ளறிவாகநின்றநிலையிற்
சிந்தையறநில்லென்று சும்மாவிருத்திமேற்
சின்மயானந்தவெள்ளந்
தேக்கித்திளைத்துநானதுவாயிருக்கநீ
செய்சிக்ரமிகநன்றுகா
ணெந்தைவடவாற்பரம குருவாழ்கவாழ்கவரு
ளியநந்திமரபுவாழ்க
வென்றடியர்மனமகிழ வேதாகமத்துணி
பிரண்டில்லையொன்றென்னவே

வந்தகுருவேவீறு சிவஞானசித்திநெறி
　　மௌனோபதேசகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
　　மரபில்வருமௌனகுருவே.　　　(உ)
ஆதிக்கநல்கினவ ராரிந்தமாயைக்கெ
　　னறிவன்றியிடமில்லையோ
வந்தரப்புட்பமுங் கானலின்னீருமோ
　　ரவசரத்துபயோகமோ
சேபாதித்தநிலையையு மயக்குதேயயபநான்
　　புக்கவருமோடாற்றிடாமற்
பொய்யானவுலகத்தை மெய்யாநிறுத்திஎன
　　புந்திக்குளிந்த்ரசாலஞ்
சாதிக்குதேயிதனை வெல்லவுமுபாயமீ
　　தந்தருள்வதென்றுபுகல்வாய்
சன்மதஸ்தாபனமும் வேதாந்தசித்தாந்த
　　சமரசநிர்வாகநிலையு
பாதிக்கொடண்டப் பரப்பெலாமறியவே
　　வந்தருளுஞானகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
　　மரபில்வருமௌனகுருவே.　　　(ங)
மின்னனையபொய்யுடலை நிலையென்றுமெய்யிலரு
　　விழிகொண்டுமையல்பூட்டி
மின்னார்களின்பமே மெய்யென்றுமவரோடு
　　மேல்வீடுசொர்க்கமென்றும

பொன்னையழியாதுவளர் பொருளென்றுபோற்றிப்
பொய்வேடமிகுதிகாட்டிப்
பொறையறிவுதுறவீத லாதிநற்குணமெலாம்
போக்கிலேபோகவிட்டுத்
தன்னிகரிலோபாதி பாழ்ம்பேய்பிடித்திடத்
தரணிமிசைலோகாயதன்
சமயநடைசாராமல் வேதாந்தசித்தாந்த
சமரசசிவானுபூதி
மன்னவொருசொற்கொண் டெனைத்தடுத்தாண்டென்
வாழ்வித்தஞானகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (1)
போனகமிருக்கின்ற சாலையிடைவெண்ணெய்
புசித்தற்கிருக்குமதுபோற்
புருஷர்பெறுதர்மாதி வேதமுடனாகமம்
புகலுமதினாலாய்பயன்
ஞானநெறிமுக்யநெறி காட்டியெமையாளுமூ
ஞுவிதங்கடேர்ந்து
நானெனக்குளறு படைபுடைபெயர்த்திடவு
நான்குசாதனமுமோர்ந்திட்
டானநெறியாஞ்சரியை யாதிசோபானமும்
றனுபக்ஷசப்புபக்ஷ
மாமிருவிகற்பமு மாயாதிசேவையு
மதித்திரண்டொன்றென்றுமோர்

மானதவிகற்பமற வென்றுநிற்பதுநமது
மரபென்றபரமகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (௩)
கல்லாதவறிவுமேற் கேளாதகேள்வியுங்
கருணைசிறிதேனுமில்லாக்
காட்சியுங்கொலைகளவு கட்காமமாட்சியாக்
காதலித்திடுநெஞ்சமும்
பொல்லாதபொய்ம்மொழியு மல்லாதுநன்மைகள்
பொருந்துகுணமேதுமறியேன்
புருஷர்வடிவானதே யல்லாதுகனவிலும்
புருஷார்த்தமேதுமில்லேன்
யெல்லாமறிந்தநீ யறியாததன்றெனக்
கெவ்வண்ணமிவ்வண்ணமோ
விருளையிருளென்றவர்க் கொளிதாரகம்பெறு
மெனக்குநின்னடிதாரகம்
வல்லானெனும்பெய ருனக்குள்ளதேயிந்த
வஞ்சகனையாளநினையாய்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (௪)
கானகமிலங்குபுலி பசுவொடுகுலாவுநின்
கண்காணமதயானைநீ
கைகாட்டவுங்கையா னெகிழ்க்கெளப்பெரிய
கட்டைமிகவேந்திவருமே

போனகமமைந்ததென வக்காமதேனுநின்
பொன்னடியினின்றுசொலுமே
புவிராசர்கவிராசர் தவராசரென்றுனைப்
போற்றிசயபோற்றியென்பார்
ஞானகருணாகர முகங்கண்டபோதிலே
நவநாதசித்தர்களுமுன்
நட்பினைவிரும்புவார் சுகர்வாமதேவர்முதல்
ஞானிகளுமுனைமெச்சுவார்
வானகமுமண்ணகமும் வந்தெதிர்வணங்கிடும்
மகிமையதுசொல்லவெளிதோ
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே.

கருடசமபக்ஷணிக ளொருகோடியெல்லாஞ்
சகோரபக்ஷிகள்போலவே
தவளநிலவொழுகமிர்த தாரையுண்டழியாத
தன்மையரனந்தகோடி
இருவினைகளற்றிரவு பகலென்பதறியாத
வேகாந்தமோனஞான
வின்பநிஷ்டையர்கோடி மணிமந்த்ரசித்திநிலை
யெய்தினர்கள்கோடிசூழக்
குருமணியிழைத்திட்ட சிங்காசனத்திலே
கொலுவீற்றிருக்குநின்னைக்
கும்பிட்டனந்தமுறை தெண்டனிட்டெப்பொழுதுங்
குறையெலாந்தீரும்வண்ணம்

ற்றேமலரெடுத்துனிரு தாளையர்ச்சிக்கவினை
வாவென்றழைப்பதெந்நாள்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (௨)
ஆங்காரமானகுல வேடவெம்பேய்பாழ்த்த
வாணவத்தினும்வலிதுகாண்
அறிவினைமயக்கிடும் நடுவறியவொட்டாது
யாதொன்றுதொடினுமதுவாய்த்
தாங்காதுமொழிபேசு மரிகரப்பிரமாதி
தம்மொடுசமானமென்னுந்
தடையற்றதேரிலஞ் சுருவாணிபோலவே
தன்னிலசையாதுநிற்கு
ஓங்காரெனக்குநிக ரென்னப்ரதாபித்
திராவணுகாரமாகி
இதயவெளியெங்கணுந் தன்னரசுநாடுசெய்
திருக்குமிதனொடெந்நேரமும்
வாங்காவிலாவடிமை போராடமுடியுமோ
மௌனோபதேசகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (௩)
பற்றுவெகுவிதமாகி யொன்றைவிட்டொன்றனைப்
பற்றியுழல்கிருமிபோலப்
பாழ்ஞ்சிந்தைபெற்றநான் வெளியாகநின்னருள்
பகர்ந்துமறியேன்றுவிதமோ

செற்றறிவதன்றியுமெவரேனுமொருமொழி
திடுக்கென்றுரைத்தபோது
செவ்வேதசெவியாகவே பறையறையவுநரவெந்
திநெஞ்சமளவளாவ
ற்றுணரவுணர்வற்றுன் மத்தவெறியினம்போல
வுளறிவேன்முத்திமார்க்க
முணர்வதெப்படியின்ப துன்பஞ்சமானமா
யுறுவதெப்படியாயினும்
மற்றெனக்கையநீ சொன்னவொருவார்த்தையினை
மலையிலக்கெனநம்பினேன்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (௰)

கருணாகரக்கடவுள்.

நிர்க்குணநிராமய நிரஞ்சனநிராலம்ப
நிர்விஷயகைவல்யமா
நிர்க்குளவசங்கசஞ் சலரகிதநிர்வசன
நிர்த்தொந்தநித்தமுத்த
தற்பரவிஸ்வாதீத வ்யோமபரிபூரண
சதானந்தஞானபகவ
சம்புசிவசங்கர சர்வேசவென்றுநான்
சர்வகாலமுநினைவனோ
அற்புதவகோசர நிவர்த்திபெறுமன்பருக்
கானந்தமூர்த்தியான

வஸ்துவிதநிச்சய சொரூபசாக்ஷாத்கார
வநுபூதியநுசூதமும்
கற்பனையறக்காண முக்கணுடன்வடநிழற்
கண்ணாடிருந்தகுருவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே (க)
மண்ணாதியைத்தொடு புறத்திலுளகருவியும்
வாக்காதிசேர்த்ராதியும்
வளர்கின்றசப்தாதி மனமாதிகலையாதி
மன்னுசுத்தாதியுடனே
தொண்ணூற்றொடாறு மற்றுள்ளனவுமௌனியாய்ச்
சொன்னவொருசொற்கொண்டதே
தூவெளியதாயகண் டானந்தசுகவாரி
தோற்றுமதையென்சொல்லுவேன்
பண்ணாருமிசையினொடு பாடிப்படித்தருட்
பான்மைநெறிநின்றுதவரூப்
பக்குவவிசேஷராய் நெக்குநெக்குருகிப்
பணிந்தெழுந்திருகைகூப்பிக்
கண்ணாறுகரைபுரள நின்றவன்பரையெலாங்
கைவிடாக்காட்சியுறவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (உ)
எல்லாமுனடிமையே யெல்லாமுனுடைமையே
யெல்லாமுனுடையசெயலே

யெங்கும்வியாபிநீ யென்றுசொலுமப்பெரி
திருக்காதிவேதமெல்லாஞ்
சொல்லால்முழக்கியது மிக்கவுபகாரமாச்
சொல்லிறந்தவரும்விண்டு
சொன்னவையுமிவையல்ல குருவானபேருந்
தொகுத்ததெதிதானுமிவையே
பல்லாமலில்லையென நன்றுவறிந்தே
னறிந்தபடிநின்றுசுகமா
ருதாதவண்ணமேயிவ்வண்ணமாயினை
னாதவுகினதருளென்னவே
தெல்லாதவதிருவுக் குள்ளேயுணர்த்திநெ
ஞ்சிக்குவகைசெயதுபுகலாய்
ஒருவியசிற்சபையி லானந்ததீர்த்தமே
கருணாகரக்கடவுளே. (௨)
உடப்பகற்பொழுதை யிருளென்றவருந்தம்
பசுதேமொவெனதுபதகும்
பார்த்தவிடமெங்கணுங் கோத்ததில்துலாதது
பரமவெளியாகவொருசொற்
கட்டமுடன்மௌனியா யருள்செய்திருக்கவுஞ்
சேராமலாரகரான்
தெறிமேட்டுயதி னடுசோர்ந்தையுஞ்நின்றி
தேக்குதிதியார்கள்போல
நட்டனையதாக்கற்ற கல்விபுமணிவேகமூ
ராஞ்னியமாகவல்ளி

நானென்றுநீயென் றிரண்டில்லையென்னவே
நடுவேமுளைத்ததனைக்
கட்டவறியாமலே வாடினேனெப்போது
கருணைக்குரித்தாவனோ
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (௪)
மெய்விடாநாவுள்ள மெய்யருளிருந்துமே
மெய்யானமெய்யையெல்லா
மெய்யெனவுணர்த்தியது மெய்யிதற்கையமிலை
மெய்யேதுமறியாவெறும்
பொய்விடாப்பொய்யினே னுள்ளத்திருந்துதான்
பொய்யானபொய்யையெல்லாம்
பொய்யெனவுண்மை புகலவைத்தாயெனிற்
புன்மையேனென்செய்குவேன்
மைவிடாதெழுநீல கண்டகுருவேவிஷ்ணு
வடிவானஞானகுருவே
மலர்மேவிமறையோது நான்முகக்குருவே
மதங்கடொறுநின்றகுருவே
கைவிடாதேயென்ற வன்பருக்கன்பாய்க்
கருத்தூடுணர்த்துகுருவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (௫)
பண்ணேனுனக்கான பூசையொருவடிவிலே
பாவித்திறைஞ்சவாங்கே

பார்க்கின்றமலரூடு நீயேயிருத்தியப்
பனிமலரெடுக்கமனமும்
நண்ணேனலாமலிரு கைதான்குவிக்கவெனி
னாணுமென்னுளநிற்றிநீ
நான்கும்பிடும்போ தரைக்கும்பிடாதலா
னான்பூசைசெய்யன்முறையோ
விண்ணேவிணாதியாம் பூதமேநாதமே
வேதமேவேதாந்தமே
மேதக்கமேவிய கேள்வியாம்பூமிக்குள்
வித்தேயவித்தின்முளையே
கண்ணேகருத்தேயெ னெண்ணேயெழுத்தே
கதிக்கானமோனவடிவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (௰)

சந்ததமும்வேதமொழி யாதொன்றுபற்றினது
தான்வந்துமுற்றுமெனலாற்
சகமீதிருந்தாலு மரணமுண்டென்பது
சதாநிஷ்டர்நினைவதில்லை
சிந்தையறிபார்க்கினு போதிப்பதல்லவே
செப்பினும்வெகுதர்க்கமாந்
திவ்யகுணமார்க்கண்டர் சுகராதிமுனிவோர்கள்
சித்தாந்தநித்யரலவோ
இந்த்ராதிதேவதைகள் பிரமாதிகடவுள
ரிருக்காதிவேதமுனிவ

எண்ணரியகணநாதர் நவநாதசித்தர்க
ளிரவிமதியாதியோர்கள்
கந்தருவர்கின்னரர்கள் மற்றையர்கள்யாவருங்
கைகுவித்திடுதெய்வமே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (௫)
துள்ளுமறியாமனது பலிகொடுத்தேன்கர்ம
துட்டதேவதைகளில்லை
அரியசிறைசாந்ததே வதையாமுனக்கே
தொழும்பனன்பபிடேகநீ
ருள்ளந்துறையிலென்னுவி நைவேத்தியப்பிராண
ஞெங்குமதிதூபதீப
மொருகாலமன்றிது சதாகாலபூசையா
வொப்புவித்தேன்கருணைகூர்
தெள்ளிமறைவடியிட்ட வமுதப்பிழம்பே
தெளிந்ததேனே சீனியே
திவ்யரசமியாவுந் திரண்டொழுகுபாகே
தெவிட்டாதவானந்தமே
கள்ளவறிவூடுமே மெள்ளமெள வெளியாய்க்
கலக்கவருநல்லுறவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (௬)
உடல்குழையவென்பெலா நெக்குருகவிழிநீர்க
ளூற்றெனவெதும்பியூற்ற

ஆதிகாந்தத்தினைக் கண்டனுகல்போலவே
யொருறவுமுன்னியுன்னிப்
படபடனெஞ்சம் பதைத்துண்ணடுக்குறப்
பாடியாடிக்குதித்துப்
பனிமதிமுகத்திலே நிலவனையபுன்னகை
பரப்பியார்த்தார்த்தெழுந்து
படலவிழுமானைய கைவிரித்துக்கூப்பி
வானையவானிலின்ப
மழையையமழைத்தாரை வெள்ளமேநீடூழி
வாழியெனவாழ்த்தியேத்துங்
கடன்மடைதிறந்தனைய வன்பரன்புக்கெளிமை
கன்னெஞ்சனுக்கெளிமையோ
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே.
இங்கற்றபடியங்கு மௌனவறிநல்லறிஞ
ரெக்காலமுமுதவுவா
இன்சொறவருர்பொய்ம்மை யாமிழுக்குரையா
ரிரங்குவார்கொலைகள்பயிலார்
சங்கற்பசித்தரவ ருள்ளக்கருத்திலுறை
சாக்ஷிதீபிகபாத்துஞ்
சந்தானகற்பகத் தேவாயிருந்தே
சமஸ்தவின்பமுமுதவுவாய்
சிங்கத்தையொத்தெனைப் பாயவருவினையினைச்
சேதிக்கவருளிப்புளே

சிந்தாகுலத்திமிர மகலவருபானுவே
தீனனேன்கரையேறவே
சங்கற்றபேராசை வெள்ளத்தின்வளாருட்
ககனவட்டக்கப்பலே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. ([illegible])

சித்தர்கணம்.

திக்கொடுதிகந்தமும் மனவேகமென்னவே
சென்றோடியாடிவருவீர்
செம்பொன்மகமேருவொடு குலமேருவென்னவே
திகழ்துருவனளவளாவி
உக்ரமிகுசக்ரதர னென்னநிற்பீர்கையி
லுழுந்தமிழுமாசமனமா
வோரேழுகடலையும் பருகவல்லீரிந்த்ர
னுலகுமயிராவதமுமே
கைக்கெளியபந்தா வெடுத்துவிளையாடுவீர்
ககனவட்டத்தையெல்லாங்
கடுகிடையிருத்தியே யட்டகுலவெற்பையுங்
காட்டுவீர்மேலுமேலும்
மிக்கசித்திகளெல்லாம் வல்லீரடிமைமுன்
விளங்கவருசித்தியிலையோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகர்சித்தர்கணமே. (க)

பாட்டளி துவைந்துவளர் கற்பகநன் னீழலைப்
பாரினிடைவரவழைப்பீர்
பத்மநிதிசங்கநிதி யிருபாரிசத்திலும்
பணிசெயுந்தொழிலாளர்போற்
கேட்டது கொடுத்துவா னிற்கவைப்பீர்பிச்சை
கேட்டுப்பிழைப்போரையுங்
கிரீடபதியாக்குவீர் கற்பாந்தவெள்ளமொரு
கேணியிடைகுறுகவைப்பீ
ரோட்டினை யெடுத்தா யிரத்தெட்டுமாற்றாக
வொளிவிடும்பொன்னாக்குவீ
ருரகனுமிளைப்பாற யோகதண்டத்திலே
யுலகுசுமையாகவருளான்
மீட்டிடவும்வல்லநீ ரென்மனக்கல்லையு
மெழுகாக்கிவைப்பதரிதோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே.

பாரொடுநன்னீராதி யொன்றோடொன்றாகவே
பற்றிலயமாகும்போது
பரவெளியின்மருவுவீர் கற்பாந்தவெள்ளம்
பார்த்திடினதற்குமீதே
நீரிலுறைவண்டாய்த் தவண்டையிடு போதந்த
நீர்விகற்பாகி
நெடியமுகில்மேலெழும் பரத்துவொளிநின்று
நிலவுமதிமண்டலமதே

ஊனொளிவிளங்குவீர் பிரபாகிமுடிவில்விடை
　　யூர்தியருளாலுலவுவீ
ருலகங்கள்கீழ்மேல தாகப்பெருங்காற்
　　றுலாவினற்குராலிணையினன்
மேருவெனவசையாம னிற்கவல்லீருமது
　　மேதக்கசித்தியெளிதோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
　　வித்தகச்சித்தர்கணமே (௩)
எண்ணரியபிறவிதனின் மானுடப்பிறவிதா
　　னியாதினுமரிதரிதுகா
ணிப்பிறவிதப்பினெப் பிறவிவாய்க்குமோ
　　வெதுவருமோவறிகிலேன்
கண்ணாகனிலத்துநா னுள்ளபொழுதேபருட்
　　ககனவட்டத்தினின்று
காலூன்றிநின்றுபொழி யானந்தமுகிலொடு
　　கலந்துமதியவசமுறவே
பண்ணுவதுநன்மையிந் நிலைபதியுமட்டுமே
　　பதியாயிருந்ததேகப்
பவுரிகுலையாமலே கௌரிகுண்டலியாயி
　　பண்ணவிதனருளினாலே
விண்ணிலவுமதியமுது மொழியாதுபொழியவே
　　வேண்டுவேனுமதடிமைநான்
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
　　வித்தகச்சித்தர்கணமே. (௪)

பொய்திகழு முலகநடை யென்சொல்கேனென்சொல் [கேன்
 பொழுதுபோக்கே தென்னிலோ
பொய்யுடனிமித்தம் புசிப்புக்கலைந்திடல்
 புசித்தபின் கண்ணுறங்கல்
கைதவமலாமலிது செய்தவமதல்லவே
 கண்கெட்ட பேர்க்கும்வெளியாய்க்
கண்டதிது வின்றதைக் கண்டித்து நிற்றலெக்
 காலமோ வதையறிகிலேன்
மைதிகழு முகிலினங் குடைநிழற்றிடவட்ட
 வரையினெடுசெம்பொன்மேரு
மால்வரையின் முதுகூடும் போகதண்டந்தொல்
 வரைந்துசயவிருதுகாட்டி
மெய்திகழு மஷ்டாங்க யோகபூமிக்குள்வளர்
 வேந்தரே சூராசாந்தரே
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
 வித்தகச்சித்தர்கணமே. (௫)
தேசதுரகமுதலான சதுரங்கமணமாதி
 கேள்வியிளமைசந்ததிப்பாக்
கொடிகொண்டதலமாது முமண்டலத்திற்றின்
 இன்னாக்குசெல்வமிக்க
தேசவிதமாய்நின்ற நாதங்களோலிட
 சிங்காசனத்திடர்களாய்க்
திக்குத்திசைதமும் பூரணமதிக்குடை
 நிகழ்ந்திட வசந்தகால

மிசையமலர்மீதுறை மணம்போலவானந்த
மிதயமேற்கொள்ளுநம்வண்ணை
மென்றைக்குமழியாத சிவராசயோகமா
யிந்த்ராதிதேவர்களெல்லாம்
விசயசயசயவென்ன வாசிசொலவேகொலு
விருக்குநும்பெருமையெளிதோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (6)

ஆணிமேலெண்ணிலே யென்போலவொருபேதை
யகிலத்திலின்மிசையுள்ளதோ
வாடியகுறங்குபோ லோடியுழல்சிந்தையை
யடக்கியொருகணமேனும்பான்
காணிலேன்றிருவருளை யல்லாதுமௌனியாய்க்
கண்மூடியோடுமூச்சைக்
கட்டிக்கலாமதியை மூட்டவேமூலவெங்
கனலினையெழுப்பநினைவும்
பூணிலேனிற்றைநாட் கற்றதுங்கேட்டதும்
போக்கிலேபோகவிட்டுப்
பொய்யுலகநுயினை ருயினுடைகடையான
புன்மையேனின்னமின்னம்
வீணிலேயலையாமன் மலையிலக்காகநீர்
வெளிப்படத்தோற்றல்வேண்டும்
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (7)

கன்னலமுதெனவுமுக் கனியெனவும்வாயூறு
கண்டெனவுமடியெடுத்துக்
கடவுளர்கடந்ததல வழுதழுதுபேய்போற்
கருத்திலெழுகின்றவெல்லா
மென்னதறியாமையறி வென்னுமிருபகுதியா
லீட்டுதமிழென்றமிழினுக்
கின்னல்பகராதுலக மாராமைமேலிட்
டிருத்தலாலித்தமிழையே
சொன்னவனியாவனவன் முத்திசித்திகளெலாந்
தோய்ந்தநெறியேபடித்தீர்
சொல்லுமெனவவர்நீங்கள் சொன்னவவையிற்சிறிது
தோய்ந்தகுணசாந்தனெனவே
யின்னல்பெறவேசொல்லவச்சொல்கேட்டடிமைமனம்
விகசிப்பதெந்தநாளோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (8)

பொற்பினெடுகைகாலில் வள்ளுகிர்படைத்தலாற்
போந்திசையொடுக்கமுறலாற்
பொலிவானவெண்ணீறு பூசியேயருள்கொண்டு
பூரித்தவெண்ணீர்மையா
லெற்படவிளங்குசுக னத்திலிமையாழி
யிசைந்துமேனோக்கமுறலா
லிரவுபகலிருளான கனதந்திபடநூறி
யிதபங்களித்திடுதலாற்

பற்பலவிதங்கொண்ட புலிகலையினுரியது
        படைத்துப்ரதாபமுறலாற்
பணிவெயில்கள்புகுதாம னெடியவான்றொடர்நெடிய
        பருமரவனங்களாரும்
வெற்பினிடையுறைதலாற் றவராசசிங்கமென
        மிக்கோருமைப்புகழ்வார்காண்
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
        வித்தகச்சித்தர்கணமே. (9)

கல்லாதபேர்களே நல்லவர்கணல்லவர்
        கற்றுமறிவில்லாதவென்
கர்மத்தையென்சொல்வேன் மதியையென்சொல்லு
        வேன், கைவல்ஞானநீதி
நல்லோருரைக்கிலோ கர்மமுக்கியமென்று
        நாட்டுவேன்கர்மமொருவ
னாட்டினாலோபழைய ஞானமுக்கியமென்று
        நவிலுவேன்வடமொழியிலே
வல்லானொருத்தன்வர வுந்த்ராவிடத்திலே
        வந்தவாவிவகரிப்பேன்
வல்லதமிழறிஞர்வரி னங்ஙனேவடமொழியின்
        வசனங்கள்சிறிதுபுகல்வேன்
வெல்லாமலெவரையு மருட்டிவிடவகைவந்த
        வித்தையென்முத்திதருமோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
        வித்தகச்சித்தர்கணமே. (10)

ஆனந்தமானபரம்.

கொல்லாமையெத்தனை குணக்கேட்டைநீக்குமக்
குணமொன்றுமொன்றிலேன்பாற்
கோரமெத்தனைபக்ஷ பாதமெத்தனைவன்
குணங்களெத்தனைகொடியபாழ்
கல்லாமையெத்தனை யகந்தையெத்தனைமனக்
கள்ளமெத்தனையுள்ளசற்
காரியஞ்சொல்லிடினு மறியாமையெத்தனை
கதிக்கென்றமைத்தவருளிற்
செல்லாமையெத்தனைவிர் தாகோஷ்டியென்னிலோ
செல்வமெத்தனைமுயற்சி
சிந்தையெத்தனைசலன மிந்த்ரசாலம்போன்ற
தேகத்தில்வாஞ்சைமுதலா
யல்லாமையெத்தனை யமைத்தனையுனக்கடிமை
யாமெனநினைக்குமோதான்
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (1)

தெருளாய்மருளாகி யும்மலமாய்மலைந்
சேர்ந்துவளர்சித்தாகியச்
சித்தெலாஞ்சூழ்ந்துநின் றெத்தாய்வசித்ரமாய்த்
திரமாகிநாநுவிதப்
பொருளாகிப்பொருளின் மேற்பொறியுமாய்
புலனுமாயைம்பூதமாய்ப்
புறமுமாயகமுமாய்த் தூரமாய்ச்சமீபமாய்ப்
போக்கொடுவரத்துமாகி

யிருளாகியொளியாகி நன்மைதீமையுமாகி
யின்றாகிநாளையாகி
யொன்றுமாயொன்றுமாய்ப் பலவுமாயாவுமா
யிவையல்லவாயநின்னை
யருளாகிநின்றவர்க ளறிவதல்லாலொருவ
ரறிவதற்கெளிதாகுமோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (2)

மாறுபடுதர்க்கந் தொடுக்கவறிவார்சாண்
வயிற்றின்பொருட்டாக
மண்டலமும்விண்டலமு மொன்றாகிமனதுழல
மாலாகிநிற்கவறிவார்
வேறுபடுவேடங்கள் கொள்ளவறிவாரொன்றை
யெணமெணென்றகம்வேறதாம்
வித்தையறிவாரெமைப் போலவேசந்தைபோன்
மெய்ந்நூல்விரிக்கவறிவார்
சீறுபுலிபோற்சீறி மூச்சைப்பிடித்துவிழி
செக்கச்சிவக்கவறிவார்
திரமென்றுதந்தம் மதத்தையேதாமதச்
செய்கைகொடுமுளறவறிவா
ராறுசமயங்கடோறும் வேறுவேறாகிவிளை
யாடுமுனையாவரறிவா
ரண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (3)

காயிலையுதிர்ந்தகனி சருகுபுனன்மண்டிய
　　கடும்பசிதனக்கடைத்துங்
கார்வரையின்முழையிற் கருங்கல்போலசையாது
　　கண்மூடிநெடிதிருந்துந்
தீயானிடைவைகியுந் தோயமதின்மூழ்கியுந்
　　தேகங்களென்பெலும்பாய்த்
தெரியநின்றுஞ்சென்னி மயிர்கள்கூடாக்குருவி
　　தெற்றவெயிலூடிருந்தும்
வாயுவையடக்கியு மனதினையடக்கியு
　　மௌனத்திலேயிருந்து
மதிமண்டலத்திலே கனல்செல்லவமுதுண்டு
　　வனமூடிருந்துமறிஞ
ராயுமறைமுடிவான வருளுடினாரடிமை
　　யகிலத்தைநாடன்முறையோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
　　யானந்தமானபரமே. (4)

சுத்தமுமசுத்தமுந் துக்கசுகபேதமுந்
　　தொந்தமுடனிர்த்தொந்தமும்
ஸ்தூலமொடுசூக்ஷ்மமு மாசைபுநிராசையுஞ்
　　சொல்லுமொருசொல்லின்முடிவும
பெத்தமொடுமுத்தியும் பாவமொடபாவமும்
　　பேதமொடபேதநிலையும்
பெருமையொடுசிறுமையு மருமையுடனெளிமையும்
　　பெண்ணினுடனாணுமற்று

சித்தமுமசித்தமு மஞ்சனநிரஞ்சனமு
நிட்களமுஞ்சகளமு
நீதியுமநீதியு மாதியொடநாதியு
நிர்விஷயம்விஷயவடிவு
மத்தனையுநீயலதெ னத்தனையுமில்லையெனின்
யாங்களுனையன்றியுண்டோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (5)

காராருமாணவக் காட்டைக்கலைந்தறக்
கண்டகங்காரமென்னுங்
கல்லைப்பிளந்துநெஞ் சகமானபூமிவெளி
காணத்திருத்திமேன்மேற்
பாராதியறியாத மோனமாம்வித்தைப்
பதித்தன்புநீராகவே
பாய்ச்சியதுபயிராகு மட்டுமாமாயைவன்
பறவையணுகாதவண்ணம்
நேராகநின்றுவிளை போகம்புசித்துய்ந்த
நின்னன்பர்கூட்டமெய்த
நினைவின்படிக்குநீ முன்னின்றுகாப்பதே
நின்னருட்பாரமென்று
மாராருமறியாத சூதானவெளியில்வெளி
யாகின்றதுரியமயமே
யண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (6)

வானாதிபூதமா யகிலாண்டகோடியாய்
மலையாகிவளைகடலுமாய்
மலையாகியிரவியாய் மற்றுளவெலாமாகி
வான்கருணைவெள்ளமாகி
நானாகிநின்றவனு நீயாகிநின்றிடவு
நானென்பதற்றிடாதே
நானானெனக்குவறி நானாவிகாரியாய்
நானறிந்தறியாமையாய்ப்
போனாலகிட்டவலி வெல்லவெளிதோபகற்
பொழுதுபுகுமுன்கண்மூடிப்
பொய்த்துயில்கொள்வான்றனை யெழுப்பவசமோ
வினிப் போதிப்பதெந்தநெறியை
யானாலுமென்கொடுமை யநியாயமநியாய
மார்பாலெடுத்துமொழிவே
னண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (7)

பொய்யினேன்புலையினேன் கொலையினேனின்னருள்
புலப்படவறிந்துநிலையாய்ப்
புன்மையேன்கல்லாத நன்மையேனன்மைபோற்
பொருளலாப்பொருளைநாடும்
வெய்யனேன்வெகுளியேன் வெறியனேன்சிறிய
னேன் வினையினேனென்றெனைநீ
விட்டுவிடநினைவையேற் றட்டழிவதல்லாது
வேறுகதியேதுபுகலாய்

துய்யனை மெய்யனை யுயிரினுக்குயிரான
துணைவனை யிணையொன்றிலாத்
துரியனைத் துரியமுங் காணுதற் கரியனை
சுருதிமுடி மீதிருந்த
வையனை யப்பனை யெம்மானை நாயினைவிட்
டகலாத கருணை வடிவை
யண்டபகிரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (8)

எத்தனைவிதங்கடான் கற்கினுங் கேட்கினுமென்
னிதயமு மொடுங்கவில்லை
யானெனு மகந்தைதா னெள்ளளவு மாறவில்லை
யாதினு மபிமானமென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட தீமைபோமாக்கமென்
சென்மத்து நானறிகிலேன்
சீலமொடு தவவிரத மொருகனவி லாயினுந்
தெரிசனங்கண்டறிகிலேன்
பொய்த்தமொழி யல்லான் மருந்துக்கு மெய்ம்மொழி
புகன்றிடேன் பிறர்கேட்கவே
போதிப்பதல்லாது சும்மாவிருந்தருள்
பொருந்திடாப் பேதைநானே
யத்தனைகுணங்கேடர் கண்டதாக் கேட்டதா
லவனியிசையுண்டோசொலா
யண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (9)

எக்காலமுந் தனக் கென்னவொருசெயலிலா
வேழைநீயென் றிருந்திட்
டெனதாவியுடல்பொருளு மௌனியாய்வந் துகை
யேற்றுநமதென் றவன்றே
பொய்க்காலதேசமும் பொய்ப்பொருளில்வாஞ்சை
யும் பொய்யுடலைமெய்யென்னலும்
பொய்யுறவுபற்றலும் பொய்யாகுநானென்னல்
பொய்யினும்பொய்யாகையான்
மைக்காலிருட்டனைய விருளில்லையிருவினைகள்
வந்தேறவழியுமில்லை
மனமில்லையம்மனத் தினமில்லைவேறுபொரு
வரவில்லைபோக்குமில்லை
யக்காலமிக்கால மென்பதில்லையெல்லா
மதீதமயமான தன்றோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (10)

சுகவாரி.

இன்னமுதுகனிபாகு கற்கண்டுசீனிதே
னெனருசித்திடவலியவந்
தின்பங்கொடுத்தநினை யென்றோநினன்ப
ரிடையறாதுருகினாடி
யுன்னியகருத்தவிழ வுரைகுளறியுடலெங்கு
மோய்ந்தயர்ந்தவசமாகி

யுணர்வரியபேரின்ப வனுபூதியுணர்விலே
யுணர்வார்களுள்ளபடிகாண்
கன்னிகையொருத்திசிற் றின்பம்வேம்பென்னினுங்
கைக்கொள்வள்பக்குவத்திற்
கணவனருள்பெறின்முனே சொன்னவாறென்ன
னக் கருதிநகையாவளதுபோற்
சொன்னபடிகேட்குமிப் பேதைக்குநின்கருணை
தோற்றிற்சுகாரம்பமாஞ்
சுந்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபராஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (1)

அன்பின்வழியறியாத வென்னைத்தொடர்ந்தென்னை
யறியாதபக்குவத்தே
யாசைப்பெருக்கைப் பெருக்கிக்கொடுத்துநா
னற்றேனலந்தேனென
என்புலமயங்கவே பித்தேற்றிவிட்டா
யிரங்கியொருவழியாயினு
மின்பவெள்ளமாகவந் துள்ளங்களிக்கவே
யெனைநீகலந்ததுண்டோ
தன்பருவமலருக்கு மணமுண்டுவண்டுண்டு
தண்முகைதனக்குமுண்டோ
தமியனேற்கிவ்வணந் திருவுளமிரங்காத
தன்மையாற்றனியிருந்து
துன்பமுறினெங்ஙனே யழியாதநின்னன்பர்
சுகம்வந்துவாய்க்குமுரையாய்

சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (2)

கல்லேனு மையவொரு காலத்திலுருகுமென்
கன்னெஞ்சமுருகவிலையே
கருணைக்கிணங்காத வன்மையையுநான்முகன்
கற்பிக்கவொருகடவுளோ
வல்லான்வகுத்ததே வாய்க்காலெனும்பெரு
வழக்குக்கிழுக்குமுண்டோ
வானமாய்நின் றின்ப மழையாயிரங்கியெனை
வாழ்விப்பதுன்பாரங்காண்
பொல்லாதசேயெனிற் றாய்தள்ளலீதமோ
புகலிடம்பிறிதுமுண்டோ
பொய்வார்த்தைசொல்லிலோ திருவருட்கயனுமாய்ப்
புன்மையேனுவனந்தோ
சொல்லான்முழக்கிலோ சுகமில்லைமௌனியாய்ச்
சும்மாவிருக்கவருளாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (3)

என்பெலாநெக்குடைய ரோமஞ்சிலிர்ப்பவுட
லிளகமனதழலின்மெழுகா
பிடையறாதுருகவரு மழைபோலிரங்கியே
யிருவிழிகணீரிறைப்ப
அன்பினான்மூர்ச்சித்த வன்பருக்கங்ஙனே
யமிர்தசஞ்சீவிபோல்வந்

தாணந்தமறைமொழிவை யுள்ளன்பிலாதவெனை
யார்க்காகவடிமைகொண்டாய்
புன்புலான்மயிர்தோ னரம்பென்புமொய்த்திடு
புலைகுடிலிலருவருப்புப்
பொய்யல்லவேயிதனை மெய்யென்றுநம்பியென்
புத்திசெலுமோபாழிலே
துன்பமாயலையவோ வுலகநடையையொரு
சொப்பனத்திலுங்கண்டிலேன்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே (4)

வெந்நீர்பொருதெனுடல் காலின்முட்டைக்கவும்
வெடுக்கென்றசைத்தெடுத்தால்
விழியிமைத்தங்கனே தளரருளாநாடுவேன்
வேறொன்றையொருவர்சொல்லி
னந்நேரமையோவென் முகம்வாடிநிற்பதுவு
மையநின்னருளறியுமே
யானுமெத்தப் பயந்தவனியானென்னை
யாண்டநீகைவிடாதே
யிந்நேரமென்றிலை யுடற்சுமையதாகவு
மெடுத்தாலிறக்கவென்றே
யெங்கெங்குமொருத்தர்வை பாயமுண்டாயினு
மதைந்தசுகாதியான
தொன்னீர்மையாளர்க்கு மானுடம்வகுத்தவரு
டிலையென்றுநம்புகின்றேன்

சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (5)

பற்றுவனவற்றிடு நிராசையென்றொருபூமி
பற்றிப்பிடிக்குமியோகப்
பாங்கிற்பிராணலய மென்னுமொருபூமியிவை
பற்றின்மனமறுமென்னவே
கற்றையஞ்சடைமௌனி தானேகனிந்தகனி
கனிவிக்கவந்தகனிபோற்
கண்டதிந்நெறியெனத் திருவுளக்கனிவினொடு
கனிவாய்திறந்துமொன்றைப்
பெற்றவனுமல்லேன் பெறாதவனுமல்லேன்
பெருக்கத்தவித்துளறியே
வெண்ணீர்மையென்னவிரு கண்ணீரிறைத்துநான்
பேய்போலிருக்கவுலகஞ்
சுற்றிநகைசெய்யவே யலையவிட்டாயெனிற்
சொல்லவினிவாயுமுண்டோ
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (6)

அரும்பொனேமணியே யென்பேயென்பான
வறிவேயெனறிவிலூறு
மானந்தவெள்ளமே யென்றென்றுபாடினே
னாடினேனாடிநாடி
விரும்பியேகூவினே னுலறினேனலறினேன்
மெய்சிலிர்த்திருகைகூப்பி

விண்மாரியெனவெனிரு கண்மாரிபெய்யவே
வேசற்றபர்ந்தேனியா
னிரும்புநேர்நெஞ்சகக் கள்வனானாலுமுனை
யிடைவிட்டுநின்றதுண்டோ
வென்றுநீயன்றுநா னுன்னடிமையல்லவோ
யாதேனுமறியாவெறுந்
துரும்பனேனென்னினுங் கைவிடுதனீதியோ
தொண்டரொடுகூட்டிகண்டாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (7)

பாராதியண்டங்க ளத்தனையும்வைக்கின்ற
பரவெளியினுண்மைகாட்டிப்
பற்றுமனவெளிகாட்டி மனவெளியினிற்றோய்ந்த
பாவியேன்பரிசுகாட்டித்
தாராளமாய்நிற்க நிச்சிந்தைகாட்டிச்
சதாகாலநிஷ்டையெனவே
சகசநிலைகாட்டியே சுகாதீதநிலயந்
தனைக்காட்டநாள்செல்லுமோ
காராரவெண்ணரு மனந்தகோடிகணின்று
காலூன்றிமழைபொழிதல்போற்
கால்வீசிமின்னிப் படர்ந்துபரவெளியெலாங்
கம்பியானந்தவெள்ளந்
சோராதுபொழியவே கருணையின்முழங்கியே
தொண்டரைக்கூவுமுகிலே

சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (8)
பேதித்தசமயமோ வொன்றுசொனபடியொன்று
பேசாதுதுறவாகியே
பேசாதபெரியோர்க ணிருவிகற்பத்திருற்
பேசார்கள்பரமகுருவாய்ப்
போதிக்குமுக்கணிறை நேர்மையைக்கைக்கொண்டு
போதிப்பதாச்சறிவிலே
போக்குவரவறவின்ப நீக்கமறவசனமாப்
போதிப்பதெவரையனே
சாதித்தசாதனமு மியோகியர்கணமதென்று
சங்கிப்பராதலாலே
தன்னிலேதாருயயர்ந்து விடுவோமெனத்
தனியிருந்திடினங்ஙனே
சோதிக்கமண்மாயை தனையவினுலடிமை
சுகமாவதெப்படிசொலாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே (9)

அண்டமுடிதன்னிலோ பகிரண்டமதனிலோ
வலரிமண்டலநடுவிலோ
வனலிலோவமிர்த மதிநடுவிலோவன்ப
ரகமுருகிமலர்கடூவித்
தெண்டமிடவருமூர்த்தி நிலையிலோதிக்குத்
திகந்தத்திலோவெளியிலோ

திகழ்கின்ற நாதாந்த நிலைதன்னிலோ வேதாந்த
        சித்தாந்த நிலைதன்னிலோ
கண்டபல பொருளிலோ காணாத நிலையெனக்
        கண்டசூனியமதனிலோ
காலமொரு மூன்றிலோ பிறவிநிலை தன்னிலோ
        கருவிகரணங்களோய்ந்த
தொண்டர்களிடத்திலோ நீவீற்றிருப்பது
        தொழும்பனேற் குளவுபுகலாய்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
        சோதியேசுகவாரியே. (௧௦)

எந்நாள் கருணைக் குரித்தாகுவேனென்று
        மென்னிதயமென்னவாட்டுமே
யேதென்றுசொல்லுவேன் முன்னொடுபின்மலைவறு
        மிறைவரைபாடுபெற்றிடும்
பந்தமானதிலிட்ட மெழுகாயினும்
        பலதத்துப்பதைத்துருகுவேனோ
பரமசுகமானது பொருப்பரியது பராமாய்
        பலகாலுமூர்ச்சிப்பனோ
சிந்தையானதுமிதனை யென்னநிலையாக
        தெய்வமேயென்றியம்புவனோ
தேகநிலையல்லவே யுடையப்பல்சப்பமாய்
        திரையாழிபுடைசெறியுமோ
சொந்தமாயாண்டநீ யறியார்கள்போலவே
        துன்பத்திலாழ்த்தன்றமென்றோ

சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (கக)

எந்நாளுமுடலிலே யுயிராமுனைப்போ
லிருக்கவிலையோமனதெனு
மியானுமென்னட்பாம் பிராணனுமெனமச்சடமெ
தென்றுணச்சித்தென்றுமே
யந்நாளிலெவனே பிரித்தானதைக்கேட்ட
வன்றுமுதலின்றுவரையு
மறியாயமாயெமை யடக்கிக்குறுக்கே
யடர்ந்தரசுபண்ணியெங்கண்
முன்னாகநீயென்ன கோட்டைகொண்டாயென்று
மூடமனமிகவுமேசு
மூண்டெரியுமனவிட்ட மெழுகாயுளங்கருகண்
முறைமையோபதிணுயிரஞ்
சொன்னாலுநின்னரு ளிரங்கவிலையேயினிச்
சுகம்வருவதெப்படிசொலாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (சஉ)

எங்குநிறைகின்றபொருள்.

அவனன்றியோரணுவு மசையாதெனும்பெரிய
வாப்தர்மொழியொன்றுகண்டா
லறிவாவதேதுசில வறியாமையேதிவை
யறிந்தார்களறியார்களார்

மௌனமொடிருந்ததா ரென்போதுடம்பெலாம்
வாயாய்ப்பிதற்றுமவரார்
மனதெனவுமொருமாயை யெங்கேயிருந்துவரும்
வன்மையொடிரக்கமெங்கே
புவனம்படைப்பதென் கர்த்தவியமெவ்விடம்
பூதபேதங்களெவிடம்
பொய்மெயிதமகிதமேல் வருநன்மைதீமையொடு
பொறைபொறுமையுமெவ்விட
மெவர்சிறியரெவர்பெரிய ரெவருறவரெவர்பகைஞர்
யாதுமுனையன்றியுண்டோ
விகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (க)

அன்னையனேயெனுஞ் சிலசமயநின்னையே
யையாவையாவென்னவ
யலறிடுஞ்சிலசமய மல்லாதுபேய்போல
வலறியேயொன்றுமில்வாய்ப்
பின்னேதுமறியாம லொன்றைவிட்டொன்றைப்
பிதற்றிடுஞ்சிலசமயமேற்
பேசரியவொளியென்றும் வெளியென்றுநாதாதி
பிறவுமேநிலயமென்றுந்
தன்னேரிலாததோ ரணுவென்றுமூவிதத்
தன்மையாங்காலமென்றுஞ்
சாற்றிடுஞ்சிலசமய மிவையாகிவேறதாய்க்
சதாஞானவானந்தமா

யென்னேயெனேகருணை விளையாட்டிருந்தவா
றெம்மனோர்புகல்வெளிதோ
விகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (உ)

வேதமுடனாகம புராணமிதிகாசமுதல்
வேறுமுளகலைகளெல்லாம்
மிக்காகவத்துவித துவிதமார்க்கத்தையே
விரிவாவெடுத்துரைக்கு
மோர்தரியதுவிதமே யத்துவிதஞானத்தை
யுண்டுபணுஞானமாகு
மூகமனுபவம்வசன மூன்றுக்குமொவ்வுமீ
துபயவாதிகள்சம்மத
மாதலினெனக்கினிச் சரியையாதிகள்போது
மியாதொன்றுபாவிக்கநா
னதுவாதலாலுன்னை நானென்றுபாவிக்கி
னத்துவிதமார்க்கமுறலா
மேதுபாவித்திடினு மதுவாகிவந்தருள்செ
யெந்தைநீகுறையுமுண்டோ
விகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (ங)

சொல்லானதிற்சற்றும் வாராதபிள்ளையைத்
தொட்டில்வைத்தாட்டியாட்டித்
தொடையினைக்கிள்ளல்போற் சங்கற்பமொன்றிற்
றொடுக்குந்தொடுத்தழிக்கும்

பொல்லாதவாதனை வெறுத்தப்பூமியிடை
போந்துநல்கற்பியாப்பட்
புருஷனிலடங்காத பூவைபோற்றனே
புறம்போந்துசஞ்சரிக்கும்
கல்லோடிரும்புக்கு மிகவன்மைகாட்டிநங்
காணாதுகேட்டதெல்லாங்
கண்டதாக்காட்டியே யனுவாச்சுருக்கிடுங்
கபடநாடகசாலமோ
எல்லாமுமலதிந்த மனமாயையெமையா
ளென்றடக்கவசமோ
விகடபரபிரம்டினிறு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (௨)

கண்ணாரநீர்மல்கி யுள்ளநெக்குருகாத
கள்ளனேனானாலுமோ
கைகுவித்தாடியும் பாடியும்விடாமலே
கண்பனித்தாரைகாட்டி
பண்ணாருஞ்சோதி யப்பாவெனக்கடிமை
யாளெனவுமேமெழுந்த
வன்பாகிநாடக நடித்தசோதுறைவில்லை
யகிலமுஞ்சிறிதுய்புபேற்
றன்னாருநின்னரு ளறியாததல்லவே
சற்றேனுமினிதிரங்கிச்
சாசுவதமுத்திநிலை யிதென்றுணர்த்தியே
சகலநிலைதந்துவேறொன்

றெண்ணமனுள்ளபடி சுகமாயிருக்கவே
யேழையேற்கருள்செய்கண்டா
யிகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (௫)

காகமானதுகோடி கூடிநின்றாலுமொரு
கல்லின்முன்னெதிர்நிற்குமோ
கர்மமானதுகோடி முன்னேசெய்தாலுநின்
கருணைப்பிரவாகவருளைத்
தாகமதாய்நாடினரை வாதிக்கவல்லதோ
தமியனேற்கருட்டாகமோ
சற்றுமிலையென்பதுவும் வெளியாச்சுவினையெலாஞ்
சந்தேகமாய்க்கூடியே
தேகமானதைமிகவும் வாட்டுதேதுன்பங்கள்
சேராமல்யோகமார்க்க
சித்தியோவரவில்லை சகடநிட்டைக்குமென்
சிந்தைக்குவெகுதூரநா
னேகமாய்நின்றோ டிருக்குநாளெந்நா
ளிந்நாளின்முற்றாதோ
யிகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (௬)

திருமைமனதாகியே யல்லறநின்றருளி
லொருவனென்வந்திருக்கி
லுலகம்பொருதகதோ மாயாவிசித்ரமென
வோயுமோவிடமில்லையோ

வருளுடையநின்னன்பர் சங்கைசெய்திடுவரோ
வலதுகிர்த்தியகர்த்தரா
யகிலம்படைத்தெம்மை யாள்கின்றபேர்சில
ரடாதென்பரோவகன்ற
பெருமைபெறுபூரணங் குறையுமோபூதங்கள்
பேய்க்கோலமாய்விதண்டை
பேசுமேவலதுதான் பரிபாககாலம்
பிறக்கவில்லையோதொல்லையா
மிருமைசெறிசடவினை யெதிர்த்துவாய்பேசுமோ
வேதுளவுசிறிதுபுகலா
யிகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (எ)

நில்லாதுதேகமெனு நினைவுண்டுதேகநிலை
நின்றிடவுமௌனியாகி
நேரேயுபாயமொன் றருளினையையோவிதனை
நின்றனுட்டிக்கவென்றாற்
கல்லாதமனமோ ரொடுங்கியுபரதிபெறக்
காணவில்லையாகையாலே
கையேற்றுணும்புசிப் பொவ்வாதேநாளுமுன்
காட்சியிலிருந்துகொண்டு
வல்லாளராயிரம் நியமாதிமேற்கொண்ட
மாதவர்க்கேவல்செய்து
மனதின்படிக்கெலாஞ் சித்திபெறலாஞானம்
வாய்க்குமொருமனுவெனக்கிங்

இல்லாமையொன்றினையு மில்லாமையாக்கவே
யெப்போதிரங்குகண்டாய்
எப்பாலுமாய்நிறைந்து முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (அ)

மாசறுபடிகமலிவன் செம்பொன்சொரிக்கவுமி
வனாகுருகுவாயிலந்நால்
வன்பசிதவிர்க்குமனல் வெயிலாதிம்மையாக்
கருத்திடும்மலமனைத்
திரமுளனெருப்பினு நீர்விளைவுநிழலும்
தேகசமதல்லவென்று
நிர்ச்சயமெய்யறிவாய் நின்மலர்ப்போதத்
தொருக்கிநெறியாம்பரமேயம்
விரவுமொருமனதைநெறி வெள்ளியை மிக்கதைமிக்
வேண்டுவேவொருமித்து
மெய்யாமுனையாதி யிட்டுவிடையவையே
வேறறமாறுக்கமின்றி
எப்பாகமெல்லாந் தானேயாகமாகிமுற
மெப்படியிழைப்பதுரையாய்
எப்பாலுமாய்நிறைந்து முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (ஆ)

ஊக்கமிலயுமாலும் பவளவாயின்சொலு
முக்கர்த்திருப்புகழெழுது
ஊர்த்துவிக்கவிராமன் வதமெய்ப்பகிருமுமப
முத்திபின்பணிமாலைகா

னைத்தெனைமயக்கியிரு கண்வலையைவீசியே
        மாயாவிலாசமோக
வாரியிலாழ்த்திடும் பாழானசிற்றிடை
        மடந்தையர்கள் சிற்றின்பமோ
பத்தமிர்தபோகம் புசித்துவிழியிமையாத
        பொன்னாட்டும்வந்ததென்றுற்
போராட்டமல்லவோ பேரின்பமுத்தியிப்
        பூமியிலிருந்துகாண
வெத்தனைகாதமவரு மென்றுசுகர்சென்றநெறி
        யிவ்வுலகமறியாததோ
யிகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
        யெங்குநிறைகின்றபொருளே (௧௰)

உன்னிலையுமென்னிலையு மொருநிலையெனக்கிடந்
        துளறிடுமவத்தையாகி
யுருவுதான்காட்டாத வாணவமுமொளிகண்
        டொளிக்கின்றவிருளென்னவே
தன்னிலைமைகாட்டா தொருங்கவிருவினையினுற்
        றுவுசுகதுக்கவேலை
தட்டருயமுற்றுமில் லாமாயையதனுற்
        றடித்தகிலபேதமான
முன்னிலையொழிந்திடவகண்டிதாகாரமாய்
        மூதறிவுமேலுதிப்ப
முன்பினொடுகீழ்பே னடுப்பக்கமென்னுமன்
        முற்றுமானந்தநிறைவே

யென்னில்லைமையாய்நிற்க வியல்புகூரருள்வடிவ
மெந்நாளும்வாழிவாழி
யிசபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (௧௧)

சச்சிதானந்தசிவம்.

பாராதிககணப் பரப்புமுண்டோவென்று
படர்வெளியதாகியெழுநாப்
பரிதிமதிகாணுஞ் சுயஞ்சோதியாயண்ட
பகிரண்டவுயிரெவைக்கும்
நேராகவறிவா யகண்டமாயேகமாய்
நித்தமாய்நிர்த்தொந்தமாய்
நிர்க்குணவிலாசமாய் வாக்குமனமணுகாத
நிற்மலானந்தமயமாய்ப்
போராதுநிற்றிநீ சும்மாவிருந்துதான்
பேரின்பமெய்திடாமற்
பேய்மனதையண்டியே தாயிலாப்பிள்ளைபோற்
பித்தாகவோமனதைநான்
சாராதபடியறிவி னறிவிகற்பாங்கமாஞ்
சாசுவதநிட்டையருளாய்
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே (௧)
சூடக்கொடுகுணக்காதி திக்கிளையுழக்கூடு
கொள்ளல்போலிந்தபூதங்

கூடுஞ்சுருங்கிலைச் சாலைகமொன்பது
குலாவுநடைமனையைநாறும்
வடக்கயிறுவெண்ணரப் பரவென்புதசையினன்
மதவேள்விழாநடத்த
வைக்கின்றகைத்தேரை வெண்ணீர்செநீர்கணீர்
மலநீர்புணீரிறைக்கும்
கிடக்குத்துருத்தியைக் கருமருந்துக்கூட்டை
வெட்டவெட்டத்தளிர்க்கும்
வேட்கைமரமுறுகின்ற சுடுகாட்டைமுடிவிலே
மெய்போலிருந்துபொய்யாஞ்
சடக்கைச்சடக்கெனச் சதமென்றுசின்மயந்
தாகுகிநிற்பதென்றோ
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே (உ)

பாகத்தினற்கவிதை பாடிப்படிக்கவோ
புத்திநெறியில்லைவேத
பாராயணப்பனுவன் மூவர்செய்பனுவலது
பகரவோவிசையுமில்லை
யோகத்திலேசிறிது முயலவென்றாற்றேக
மொவ்வாதிவுண்வெறுத்தா
லுயிர்வெளுத்திடலொக்கு மல்லாதுகிரியைக்
குபாயத்தினற்செய்யவோ
மோகத்திலேசிறிது மொழியவிலைமெய்ஞ்ஞான
மோனத்தினிற்கவென்றன்

முற்றுதுபரிபாக சத்திகளேகநின்
மூதறிவிலேயெழுந்த
தாகத்திலேவாய்க்கு மமிர்தப்ரவாசமே
தன்னந்தனிப்பெருமையே
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (௬)

இமையளவுபோதையொரு கற்பகாலம்பண்ணு
மிவ்வுலகமெவ்வுலகமோ
வென்றெண்ணம்வருவிக்கு மாதர்சிற்றின்பமோ
வென்னின்மகவேருவாக்கிச்
சுமையெடுமினென்று தான் சும்மாடுமாயெமைச்
சுமையாளுமாக்கினாளுந்
துர்ப்பத்திபண்ணியுள நற்புத்தியாவையுஞ்
சூறையிட்டிந்த்ரஜால
மமையவொருகூத்துஞ் சமைந்தாடுமனமாயை
யம்மம்மவெல்லவெளிதோ
வருள்பெற்றபேர்க்கெலா மொளிபெற்றுநிற்குநீ
தருளோவலாதுமருளோ
சமையநெறிகாணாத சாக்ஷிநீசூக்ஷ்மமாத்
தமியனேற்குளவுபுகலாய்
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (௭)

இனியேதெமக்குனருள் வருமோவெனக்கருதி
யேங்குதேநெஞ்சமையோ

வின்றைக்கிருந்தாரை நாளைக்கிருப்பரென்
றெண்ணவோ திடமில்லையே
யனியாயமாயிந்த வுடலைநானென்றுவரு
மந்தகற்காளாகவோ
வாடித்திரிந்துநான் கற்றதுங்கேட்டது
மவலமாய்போதனன்றோ
சனியேனுவறியசெங் சாயேனுமுதிர்சருகு
கந்தமூலங்களேனுங்
கனல்வாதைவந்தெய்தி னள்ளிப்புசித்துநான்
கண்மூடிமௌனியாகித்
தனியேயிருப்பதற் கெண்ணினேனெண்ணமிது
சாமிநீயறியாததோ
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (௫)

மத்தமதகரிமுகிற் குலமென்னநின்றிலகு
வாயிலுடன்மதியகடுதோய்
மாடகூடச்சிகர மொய்த்தசந்திரகாந்த
மணிமேடையுச்சிமீது
முத்தமிழ்முழக்கமுடன் முத்தநகையார்களொடு
முத்துமுத்தாய்க்குலாவி
மோகத்திருந்துமென் யோகத்திநிலைநின்று
மூச்சைப்பிடித்தடைத்துக்
கைத்தலநகைப்படை விரித்தபுலிசிங்கமொடு
கரடிநுழைநுழைகொண்ட

கானமலையுச்சியிற் குகையூடிருந்துமென்
கரதலாமலகமென்னச்
சத்தமறமோனநிலை பெற்றவர்களுய்வர்காண்
சனகாதிமுனிவிதன்றோ
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே (௬)

கைத்தலம்விளங்குமொரு நெல்லியங்கனியெனக்
கண்டவேதாகமத்தின்
காட்சிபுருஷார்த்தமதின் மாட்சிபெருமுத்திபனு
கருதினனுமானமாதி
யுத்திபலவாதிரு விகற்பமேயில்லையா
லொன்றேடிரண்டென்னவோ
வுரையுமிலைநீயுமிலை நானுமிலையென்பது
முபாயநீயுண்டுநானுஞ்
சித்தமுளனில்லை யெனும்வசனநீயறிவை
தெரியார்கடெரியவசமோ
செப்புகேவலநீதி யொப்புவமையல்லவே
சின்முத்திராங்கமரபிற்
சத்தமறவெனையாண்ட குருமௌனிகையினற்
றமியனேற்குதவுபொருளே
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே (௭)

காயாதமரமீது கல்லெறுசெல்லுமோ
கடவுணீயாங்களேடியேங்

கர்மபந்தத்திற் சன்மபந்தம்பெறக்
கற்பித்ததுன்னை யருளே
காயபாரமுண்டபேர் வாழ்த்துவது நொந்தபேர்
வைவதுமெங்களுலக
ஊர்ப்பாடுற்றகின் வைதிகவொழுக்குரிமை
வாழ்த்திறற்பேறுபெறுதா
லையாறுபெறவெனை முறையிட்டதாற்பின்னை
ரூபறவதுகருமமென்று
மூடநெறிதெள்ளி னுசிதநெறியெற்றிநெறி
படிகிலேமிழைபொறுக்குந்
தாயானகருணையு முனக்குண்டெனக்கினிச்
சஞ்சலங்கெடவருள்செய்வாய்
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (௩)

இன்னம்பிறப்பதற் கிடமென்னினிவ்வுடல்
பிறவாதிருப்பவுலகத்
தெழுமக்கியமிர்தொழுகு மதிமண்டலத்திலுற
வெள்ளமையைக் குண்டலினிபாற்
பின்னம்பிறக்காது சேபெனவளர்த்திடப்
பேதையேனக்கவேண்டிப்
பிறவாதநெறியெனக் குண்டென்னினிம்மை
பேசகர்ப்பூரதீபம்
மின்னுப்படிக்கண் டாகாரவன்னிபால்
விண்ணிலேயொப்புவித்து

விட்டுநெறிகூட்டிடுதன் மிகவுநன்றிவையன்றி
விவகாரமுண்டென்னிலோ
தன்னந்தனிற்சிறிய ஞூற்றிலேன்போற்றிவளர்
சன்மகர்க்கமுத்திமுதலே
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே (௯)

வேதாவையிவ்வணம் விதித்ததேதென்னிலுன்
வினைப்பகுதியென்பனந்த
வினைபேசவறியாது நிற்கவிவைமனதால்
விளைந்ததான்மனைதநாடிற்
போதமோநிற்குமப் போதத்தைநாடிலோ
போதமுநிலுல்வளக்கம்
பொய்யென்றுதெய்வமறை யாவுமேநீயென்று
போக்குவரவறநிகழ்த்து
மாதரவாதேய முழுதுநீயாதலா
லகிலமீதென்னையாட்டி
யாடல்கண்டவனுநீ யாடுகின்றவனுநீ
யருளுநீமௌனஞான
தாதாவுநீபெற்ற தாய்தந்தைதாமுநீ
தமருநீயாவுநீகாண்
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (௧0)

கொந்தவிழ்மலர்ச்சோலை நன்னீழல்வைசிலுங்
குளிர்தீம்புனற்கையள்ளிக்

கொள்ளுகினுமந்நீ ரிடைத்திளைத்தாடினுங்
குளிசந்தவாடைமடவார்
வந்தூலதுகின்றதெனமூன்றிலிடையுலவ்வே
வசதிபெறுபோதும்வெள்ளை
வட்டமதிபட்டப் பகற்போலநிலவுதர
மகிழ்போதும் வேலையமுதம்
விந்தைபெறவறுசுவையில் வந்ததெனவமுதுண்ணும்
வேளையினுமாலைகந்தம்
வெள்ளிலையடைக்காய் விரும்பிவேண்டியவண்ணம்
விளையாடிவிழிதுயிலினுஞ்
சந்ததமுநின்னருளை மறவாவரந்தந்து
தமியேனைரக்ஷைபுரிவாய்
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (கக)

தேசோமயானந்தம்.

மருமலர்ச்சோலைசெறி நன்னீழன்மலையாதி
மன்னுமுனிவர்க்கேவலாய்
மந்த்ரமாவிகைசொல்லு மியமநியமாதியா
மார்க்கத்தினின்றுகொண்டு
கருமருவுகாயத்தை நிர்மலமதாகவே
கமலாசனத்திசேர்த்துக்
காலைப்பிடித்தனலை யம்மைகுண்டலியடிக்
கலைமதியினூடுதாக்கி

யுருவருமமிர் தத்தை யுண்டுண்டுறங்கா
ஹுணர்வானவிழியைநாடி
யொன்ருேடிரண்டெனுச் சமரசசொரூபசுக
முற்றிடவென்மனதின்வண்ணந்
திருவருண்முடிக்கவித் தேகமொடுகாண்பனே
தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (க)

இப்பிறவியென்னுமோ ரிருட்கடலின்மூழ்கிநா
னென்னுமொருமகரவாய்ப்பட்
டிருவினையெனுந்திரையி னெற்றுண்டுபுற்புத
மெனக்கொங்கைவரிசைகாட்டுந்
துப்பிதழ்மடந்தையர் மயற்சண்டமாருதச்
சுழல்வந்துவந்தடிப்பச்
சோராதவாசையாங் காருறுவானதி
சுரந்ததெனமேலுமார்ப்பக்
கைப்பரிசுகாரர்போ லறிவானவங்கமுங்
கைவிட்டுமதிமயங்கிக்
கள்ளவங்கக்காவர் வருவரென்றஞ்சியே
கண்ணருவிகாட்டுமெளியேன்
செப்பறியமுத்தியாங் கரைசேரவுங்கருணை
செய்வையோசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்டவறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (உ)

தன்னைத்தாய்தமர்தார மகவென்னுமிவையெலாஞ்
சந்தைப்கூட்டமிதிலோ
சந்தேகமில்லைமணி மாடமாளிகைமேடை
சதுரங்கசேனையுடனே
வந்ததோர்வாழ்வுமோ ரிந்த்ரசாலக்கோலம்
வஞ்சனைபொறாமைலோபம்
வைத்தமனமாங்கிருமி சேர்ந்தமலபாண்டமோ
வாஞ்சனையிலாதகனவே
பெந்தாருஞ்சரி யெனத்தேர்ந்துதேர்ந்துமே
யிரவுபகலில்லாவிடத்
தேகமாய்நின்றநின் னருள்வெள்ளமீதிலே
யானென்பதறவுமூழ்கிச்
சிந்தைதான்றெளியாது சுழலும்வகையென்கொ
லோ கேடியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (௯.)

ஆடாமலோய்ந்திட்ட பம்பரம்போல்வினை
யடங்கிமனமவிழ்கினேர
மறிவானமயாகின்ற விருளகலவிருளொளிப்
மல்லாதிருந்தவெளிபோற்
கோடாதெனைக்கண் டெனக்குணிலைறதாந்தவென்
கூடியின்பாதிதமுங்
கூடினேன்றெரிவை கிரியையின்முயன்றுமெது
கூடினேனெவல்லனியா

வீடாகவேயாறு விட்டவெளிநம்பியே
விலகிவளர்பிராணனென்னும்
விருதிரியினைக்கட்டி யோகபானுகாம
வெளிறக்குறும்பனுகித்
தேடாதழிக்கவொரு மதிவந்ததென்கொலோ
தேடியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (௪)

பாடாதுபாடிப் படித்தனவிலசமயமும்
பஞ்சுபடுசொல்லனிவளிப்
பார்ப்பிறெனுபார்ப்பிறெ னென்றுசமைகடலும்
பாமார்க்கமிகுவென்னவே
மாடாதுமாடுநெஞ்சு கருவிசெக்காடவே
யமலமேமேயகேமேயம்
மாறியேசோதியே யெக்குநிலைதடைவே
யரசேயெனக்கவிரான்
வாடாதுவாடியென் முகவாட்டமுற்றவுடு
வாடாவெனக்குலைதீ
வைத்திடவல்லமே சங்கேதமாகித்த
வன்மையைவளர்ப்பித்தனர்
தேடாதுதேடுவோர் தேட்டற்றதேட்டமே
தேடியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்டவறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே, (௫)

பிரியாததண்ணருட் சிவஞானியாய்வந்து
        பேசரியவாசியாலே
பேரின்பவுண்மையை யளித்தனையென்மனதறப்
        பேரம்பலக்கடவுளா
யறிவாயிருந்திடும் நாதவொலிகாட்டியே
        யமுதப்பிரவாகசித்தி
யருளினையலாதுதிரு வம்பலமுமாகியெனை
        யாண்டனைபினெய்திநெறியாய்க்
குறிதானளித்தனைநன் மரவுரிகொளந்தணக்
        கோலமாயசபாநலங்
கூறினைபின்மௌனியாய்ச் சும்மாவிருக்கநெறி
        கூட்டினையெலாமிருக்கச்
சிறியேன்மயங்கிமிக வறிவின்மையாவனோ
        தேட்டறியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிதானதெய்வமே
        தேசோமயானந்தமே. (௫)

ஆராரெனக்கென்ன போதித்துமென்னவென்
        னறிவினைமயக்கவசமோ
வண்டகோடியெலாங் கருப்பவறைபோலவெ
        மடுக்கடுக்காவமைத்துப்
பேராமனின்றபர வெளியிலேமனவெளி
        பிறங்குவதலாதொன்றினும்
பின்னமுறமருவாது நன்னயத்தாலினிப்
        பேரின்பமுத்திநிலையுந்

தாராதுகளையும் போகாதுறைந்து
தன்னிலையம்போதகேளியான்
றடையேயமில்லையாண்டவ னடிமையென்றாமிரு
தன்மையிலுமென்வழக்குத்
தீராதுவிடுமதிலே நடுவானகடவுளே
தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (௩)

கந்துகமதக்கரியை வசமாநடத்தலாங்
கரடிவெம்புலிவாயையுங்
கட்டலாமொருசிங்க முதுகின்மேற்கொள்ளலாங்
கட்செவியெடுத்தாட்டலாம்
வெந்தழலினிரதம்வைத் தைந்துலோகத்தையும்
வேதித்துவிற்றுண்ணலாம்
வேறொருவர்காணாம லுலகத்துலாவலாம்
விண்ணவரையேவல்கொள்ளலாஞ்
சந்ததமுமிளமையோ டிருக்கலாமற்றொரு
சரீரத்தினும்புகுதலாஞ்
சலமேனடக்கலாங் கனல்மேலிருக்கலாந்
தன்னிகரில்சித்திபெறலாஞ்
சிந்தையையடக்கியே சும்மாவிருக்கின்ற
திறமரிதுசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (௪)

எல்லாமறிந்தவரு மேதுமறியானவரு
மில்லையெனுமிவ்வுலகமீ
தேதுமறியாதவ னெனப்பெயர் தரித்துமிக
வேழைக்குளேழையாகிக்
கல்லாதவறிவிற் கடைப்பட்டநானன்று
கையினுலுண்மைஞானங்
கற்பித்தனின்னருளி னுக்கென்னகைமாறு
காட்டுவேன்குற்றேவனு
னல்லார்ந்தமேனியொடு குண்டுகட்பிறையெயிற்
ருபாசவடிவமான
வந்தகாநீயொரு பகட்டாற்பகட்டுவ
தடாதடாகாசுநம்பாற்
செல்லாதடாவென்று பேசவாயதுதந்த
செல்வமேசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே (சு)

மின்போலுமிடையொடியு மொடியுமெனமொழிதல்
போன் மென்சிலம்பொலிகளர்ப்ப
வீங்கிப்புடைத்துவிழ சுமையன்னகொங்கைமட
மின்னார்கள்பின்னேவலா
லென்போலலைந்தவர்கள் கற்றார்கள்கல்லார்க
ளிருவர்களிலொருவருண்டோ
வென்செய்தேனம்மம்மவென்பாவமென்கொடுமை
யேதென்றெடுத்துமொழிவே

ஊன்பால்வியந்துருகி யடியற்றமரமென்ன
வடியிலேவீழ்ந்துவீழ்ந்தெம்
மடிகளேயுமதடிமை யாங்களேனுநால்வருக்
கறமாதிபொருளுரைப்பத்
தென்பாலின்முகமாகி வடவாலிருக்கின்ற
செல்வமேசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (௰)

புத்தமிர்தபோகமுங் கற்பகநனீழலிற்
பொலிவுறவிருக்குமியல்பும்
பொன்னுலகிலயிரா வதத்தேறுவரிசையும்
பூமண்டலாதிக்கமும்
மத்தவெறியினர்வேண்டு மாலென்றுதள்ளவிட
மாலுமொருசுட்டுமறவே
வைக்கின்றவைப்பாளன் மௌனதேசிகனென்ன
வந்தநின்னருள்வாழிகாண்
சுத்தபரிபூரண வகண்டமேயேகமே
சுருதிமுடிவானபொருளே
சொல்லரியவுயிரினிடை யங்கங்குநின்றருள்
சுரந்துபொழிகருணைமுகிலே
சித்திநிலைமுத்திநிலை விளைகின்றபூமியே
தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (௧௧)

சிற்சுகோதயவிலாசம்.

காகமோடுகழு கலகைநாய்நரிகள்
சுற்றுசோறிடு துருத்தியைக்
காலிரண்டுநவ வாசல்பெற்றுவளர்
காமவேண்டனசாலையை
மோகவாசைமுறி யிட்டபெட்டியைமு
மலமிகுந்தொழுகுதேணியை
மொய்த்துவெங்கிருமி தத்துகும்பியை
மூடங்கலார்கிடைசரக்கினை
மாகவிந்த்ரதனு மின்னையொத்திலக
வேதமோதியகுலாலனார்
வினையவெய்யதடி காரனையமன்
வந்தடிக்குமொருமட்கலத்
தேகமானபொயை மெய்யெனக்கருதி
யையவையமிசைவாடவோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (க)
குறிகளோடுகுண மேதுமின்றியவ
லொழுகநின்றிடுமிரும்பனற்
கூடலின்றியது வாயிருந்தபடி
கொடியவாணவவறைக்குளே
யறிவதேதுமற வறிவிலாமைமய
மாயிருக்குமெனையருவினா
லளவிலாததனு கரணமாதியை
யளித்தபோதுனையறிந்துநான்

பிறிவிலாதவணு நின்றிடாதபடி
 பலநிறங்கவருமுபலமாய்ப்
பெரியமாயையி லழுந்திநின்னது
 ப்ரசாதநல்லருண் மறந்திடுஞ்
சிறியனேனுமுனை வந்தணைந்துசுக
 மாயிருப்பதினியென்றுகாண்
டெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
 சிற்சுகோதயவிலாசமே. (௨)

ஐந்துபூதமொரு கானனீரென
 வடங்கவந்தபெருவானமே
யாதியந்தநடுவேதுமின்றியரு
 ளாய்நிறைந்திலகுசோதியே
தொந்தரூபமுட னரூபமாதிகுறி
 குணமிறந்துவளர்வஸ்துவே
துரியமேதுரிய வுயிரினுக்குணர்வு
 தோன்றநின்றருள்சுபாவமே
யெந்தநாளுநடு வாகிநின்றெளிரு
 மாதியேகருணைநீதியே
யெந்தையேயென விடைந்திடைந்துருகு
 மெளியனேன்கவலைதீரவுஞ்
சிந்தையானதை யறிந்துநீயுனருள்
 செய்யநாளுமினியுய்வனோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
 சிற்சுகோதயவிலாசமே. (௩)

ஐவரென்றபுல வேடர்கொட்டம
  டங்கமர்க்கடவன்முட்டியா
யடவிநின்றுமலை யருகினின்றுசரு
  காதிதின்றுபனிவெயிலினன்
மெய்வருந்துதவ மில்லைநற்சரியை
  கிரியையோகமெனுமூன்றதாய்
மேவுகின்றசவு பானநன்னெறி
  விரும்பவில்லையுலகத்திலே
பொய்முடங்குதொழில் யாததற்குநல
  சாரதித்தொழினடத்திடும்
புத்தியூகமறி வற்றமூகமிவை
  பொருளெனக்கருதுமருளன்யான்
தெய்வநல்லருள் படைத்தவன்பரொடு
  சேரவுங்கருணைகூர்வையோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
  சிற்சுகோதயவிலாசமே (௪)

ஏகமானவுரு வானநீயருளி
  னலனேகவுருவாகியே
யெந்தநாளகில கோடிசிர்ஷ்டிசெய
  வியைநாள்வரையநாண்முத
லாசநாளது வரைக்குமுன்னடிமை
  கூடவேசனனமானதோ
வனந்தமுண்டுநல சனனமீதிதனு
  ளறியவேண்டுவனவறியலாம்

மோகமாதிதரு மாசமானதை
யறிந்துவிட்டுனையுமென்னையுமே
முழுதுணர்ந்துபர மானவின்பவெள
மூழ்கவேண்டுமிதுவின்றியே
தேகமேநழுவி னாலுமோநழுவின்
பின்னையுய்யும்வகையுள்ளதோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (௫)

நியமலட்சணமு மியமலக்கணமு
மாசனாதிவிதபேதமு
நெடிதுணர்ந்திதய பத்மபீடமிசை
நின்றிலங்குமசபாநலத்
தியலறிந்துவளர் மூலகுண்டலியை
யினிதிறைஞ்சியவளருளினா
லெல்லையற்றுவளர் சோதிமூலவன
லெங்கண்மோனமனுமுறையிலே
வயமிருந்துவரு மமிர்தமண்டல
மதிக்குள்மதியைவைத்துநான்
வாய்மடுத்தமிர்த வாரியைப்பருகி
மன்னுமாரமிர்தவடிவமாய்ச்
செயமிருந்துவரு சித்தயோகநிலை
பெற்றுஞானநெறியடைவனோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (௬)

எறிதிரைக்கடனி கர்த்தசெல்வமிக
வல்லவென்றொருவர்பின்செலா
நில்லையென்றவுரை பேசிடாதலறி
லெவருமாரொனமதிக்கவே
நெறியின்வழியெனர் செல்வமும்புறத்தி
சோர்சனாற்றசுகவாழ்க்கையாய்
நியமமாதிரிகேல்கின்றஞானநெறி
நிட்டைகூடவுமெக்காளுமே
யறிவினின்றருரு வாயுமார்த்தியரு
மக்கிரீபனைருருவாகியே
சகிலமுமடைச வந்தருளை
யையனையபவிலியென்சொல்வேன்
சிற்பனையறைநா நடனமாடியென்றனை
திருவார்த்தினிலிருந்தநேர
தெரிவதற்கரிய பிரமயோமய
சிற்சபேசநயவிலாசமே. (௭)

எவ்வுயிர்க்கிரங்கு முலகிலென்றவி
ரெனக்குறைதாருகின்மையா
லிதமுறைப்பவென தென்றயானவனு
மெடுத்தெதிர்த்துமறயானைபோற்
கல்லையற்றநடை பயிலவன்பரத
கண்டதேதவருளின்வடிவமாக்
கண்டயானைவுமகண்டமென்னவிரு
கைகுவித்துமலர்தூவியே

பல்லவெண்டிரை கொழித்ததண்டரளம்
விழியுதிர்ப்பமொழிகுளறியே
பாடிபாடியு ளுடைந்துடைந்தெழுது
பாவையொத்தசைதலின்றியே
திய்யவன்புருவ மாகியன்பரொடு
மின்பவீட்டினிலிருப்பனோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (௬)

மத்தர்பேயரொடு பாலர்தன்மையது
மருவியேயரியவாடவமாய்
மன்னுதேகமொடு காலமாதியை
மறந்துநின்னடியராடியிலே
பத்தியாய்நெடிது நம்புமென்னையொரு
மையறுந்தகிலமாயையைப்
பாருபாரெனநடத்தவந்தனை
பாசசத்திவலிதுள்ளதோ
சத்தசித்தியல் பாருமோவனது
விசுவமாயைநடுவாகவே
சொல்லவேண்டும்வரை நல்லகாதிசைக
சொல்லுமாயையிலுமில்லையென்
சித்தமிப்படி மயக்குமோவருளை
நம்பினோர்கள்பெறுபேறிதோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (௭)

பன்முகச்சமய நெறிபடைத்தவரு
மியாங்களேகடவுளென்றிடும்
பாதகத்தவரும் வாததர்க்கமிடு
படிறருந்தலைவணங்கிடத்
தன்முகத்திலுயிர் வரவழைக்குமெம
தருமனும்பகடுமேய்க்கியாய்த்
தனியிருப்பவட நீழலூடுவளர்
சனகனாதிமுனிவோர்கடஞ்
சொன்மயக்கமது தீரவங்கைகொடு
மோனஞானமதுணர்த்தியே
சுத்தசித்தவரு ளியல்பதாகவுள
சோமசேகரகிர் பாலுவாய்த்
தென்முகத்தின்முக மாயிருந்தகொரு
வெம்முகத்தினும்வணங்குவேன்
றெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (கo)

ஆகாரபுவனம்
சிதம்பரரகசியம்.

ஆகாரபுவனமின்பாகாரமாக
வங்ஙனேயொருமொழியாலகண்டாகார
யோகானுபூதிபெற்றவன்பராவிக்
குறுதுணையேயென்னளவுமுகந்தநட்டே
வாகாரும்படிக்கிசைகிண்கிணிவாயென்ன
மலர்ந்தமலரிடைவாசம்வயங்குமாபோற்

நேகாதியுலகமெங்குங்கலந்ததானே
திகழனந்தானந்தமயத்தெய்வக்குன்றே. (௪

அனந்தபதவுயிர்களொடுமுயிராயென்று
மானந்தநிலையாகியளவைக்கெட்டாத்
தனந்தனிச்சின்மாத்திரமாய்க்கீழ்மேல்காட்டாச்
சதசத்தாயருட்கோயிற்றழைத்ததேவே
இனம்பிரிந்தமான்போனனிடையாவண்ணா
மின்பமுறவன்பர்பக்கலிருத்திவைத்துச்
கணந்தருமாகனமேதண்ணருளிற்றேனே
கனிபலித்தவானந்தக்கட்டிபேறே. (உ

பேறனைத்துமனுவெனவேயுதறித்தள்ளப்
பேரின்பமாகவந்தபெருக்கேபேசா
வீறனைத்துமிந்நெறிக்கேயென்னவென்னை
மேவென்றவரத்தேபாழ்வெய்யமாயைக்
கூறனைத்துங்கடந்தவெல்லைச்சேடமாகிக்
குறைவறநின்றிடுநிறைவேகுவமாநின்ற
வாறனைத்தும்புகுங்கடல்போற்சமயகோடி
யத்தனையுந்தொடர்ந்துபுகுமாதிநட்பே. (ரு

ஆதியந்தமெனுமெழுவாயீறற்றோங்கி
யருமறையின்னமுங்காணாதரற்றநாளு
பேதமதங்களுமலையமலைபோல்வாதப்
பெற்றியரும்வாய்வாதப்பேயராகச்

சாதகமோனத்திலென்னவடவானீழற்
றண்ணருட்சந்திரமௌலிதடக்கைக்கேற்க
வேதகசின்மாத்திரமாயெம்மனோர்க்கும்
வெளியாகவந்தவொன்றேவிமலவாழ்வே. (ச)

விமலமுதற்குணமாகிநூற்றெட்டாதி
வேதமெடுத்தெடுத்துரைத்தவிருத்திற்கேற்க
அமையுமிலக்கணவடிவாயதுவும்போதா
தப்பாலுக்கப்பாலாயருட்கண்ணாகிச்
சமமுமுடன்கலப்புமவிழ்தலுமியாங்காணத்
தண்ணருடந்தெமைக்காக்குஞ்சாக்ஷிப்பேறே
இமையளவுமுபகாரமல்லால்வேறொன்
றியக்காதிர்க்குணக்கடலாயிருந்தவொன்றே(ரு)

ஒன்றாகிப்பலவாகிப்பலவாக்கண்ட
வொளியாகிவெளியாகியுருவமாகி
நன்றாகித்தீதாகிமற்றுமாகி
நாசமுடனுற்பத்திநண்ணுதாகி
யின்றாகிநாளையுமாய்மேலுமான
வெந்தையேயெம்மானேயென்றென்றேங்கிக்
கன்றாகிக்கதறினர்க்குச்சேதாவாகிக்
கடிதினில்வந்தருள்கூருங்கருணைவின்னே. (சா)

அருள்பழுத்தபழச்சுவையேகரும்பேதேனே
யாரமிர்தேயென்கண்ணேயரியவான

பொருளனைத்துந்தரும்பொருளேகருணைநீங்காப்
பூரணமாய்நின்றவொன்றேபுனிதவாழ்வே
கருதரியகருத்ததனுட்கருத்தாய்மேவிக்
காலமுந்தேசமும்வகுத்துக்கருவியாதி
விரிவினையுங்கூட்டியுயிர்த்திரளையாட்டு [ளே
விழுப்பொருளேயான்சொலும்விண்ணப்பங்கே

விண்ணவரிந்திரன்முதலோர்நாரதாதி
விளங்குசப்தரிஷிகள்கனவினைவல்லோ
ரெண்ணரியசித்தர்மனுவாதிவேந்த
ரிருக்காதிமறைமுனிவரெல்லாமிந்தக்
கண்ணகன்ஞாலம்மதிக்கத்தானேயுள்ளங்
கையினெல்லிக்கனிபோலக்காட்சியாகத்
திண்ணியநல்லறிவாலிச்சமயத்தன்றே
செப்பரியசித்திமுத்திசேர்ந்தாரென்றும். (அ)

செப்பரியசமயநெறியெல்லாந்தன்றன்
றெய்வமேதெய்வமெனுஞ்செயற்கையான
வப்பரிசாளருமஃதேபிடித்தாலிப்பா
லடுத்ததந்நூல்களும்விரித்தேயனுமானாதி
யொப்பவிரித்துரைப்பரிங்ஙன்பொய்மெய்யென்ன
வொன்றிலையொன்றெனப் பார்ப்பதொவ்வாதா [ர்க்கு
மிப்பரிசாஞ்சமயமுமாயல்லவாகி
யாதுசமயமும்வணங்குமியல்பதாகி (௯)

இயல்பென்றுந்திரியாமலியமமாதி
யெண்குணமுங்காட்டியன்பாலின்பமாகிப்
பயனருளப்பொருள்கள்பரிவாரமாகிப்
பண்புறவுஞ்சௌபானபக்ஷங்காட்டி
மயலறுமந்திரஞ்சிக்ஷைசோதிடாதி
மற்றங்கநூல்வணங்கமௌனமோலி
யயர்வறச்சென்னியில்வைத்துராசாங்கத்தி
லமர்ந்துவைதிகசைவமழகிதந்தோ. (ய)

அந்தோவீததிசயமிச்சமயம்போலின்
றறிஞரெல்லாநடுவறியவணிமாவாதி
வந்தாடித்திரிபவர்க்கும்பேசாமோனம்
வைத்திருந்தமாதவர்க்குமற்றுமற்று
மிந்த்ராதிபோகநலம்பெற்றபேர்க்கு
மிதுவன்றித்தாயகம்வேறில்லையில்லை
சந்தானகற்பகம்போலருளைக்காட்டத்
தக்கநெறியிந்நெறியேதான்சன்மார்க்கம். (கக)

சன்மார்க்கஞானமதின்பொருளும்வீறு
சமயசங்கேதப்பொருளுந்தானொன்றாகப்
பன்மார்க்கநெறியினிலுங்கண்டதில்லை
பகர்வரியதில்லைமன்றுட்பார்த்தபோதங்
கென்மார்க்கமிருக்குதெல்லாம்வெளியேயென்ன
வெச்சமயத்தவர்களும்வந்திறைஞ்சாநிற்பர்
கன்மார்க்கநெஞ்சமுளவெனக்குந்தானே
கண்டவுடனானந்தங்காண்டலாகும். (கஉ)

காண்டல்பெறப்பார்க்கினுள்ளபடியேபுன்னுங்
காட்டியெய்ந்நால்சொலும்பதியாங்கடவுளை
நீண்டநெடுமையுமகலமுங்குறுக்குங்காட்டா
நிறைபரிபூரணவறிவாய்த்தமாகி
வேண்டிவிருப்பொடுவெறுப்புச்சமயபேதம்
விகலனுறுதன்முதலாம்விவகாரங்கள்
பூண்டவைகண்மனவாக்காதியெல்லாம்
பொருந்தாமலகம்புறமும்புணர்க்கையாகி.(க

ஆதியசத்தர்பெறுதற்குக்கேற்ற
வயலயாப்சவேவாகியனுசத்தி
போகமுறுமானந்தமயமாதி
புகிர்க்குகிராமெய்ச்சருமேயாங்காசிற்ப
போகவிருண்மாலையிளிபுகிர்கட்கெல்லா
மொய்த்ததென்சொலுபகாரமுயற்சியாகப்
பாசமிகவறுகவொருத்திவந்து (தெ
பதிந்ததென்சொலுமெனுமப்பான்மையென்

ராமென்றுமோரத்வைதமெவர்க்கும்வந்து
சலிந்தவுடன்சகமாலைபாரனுவாகித்
தான்மந்துதொடருமித்தால்வருக்குந்தன்மக்
சாகரத்தின்பெருமையெவர்சாற்றவல்லா
ருமென்றுருடலென்றுங்காரணமென்று
முள்ளென்றும்புறமென்றுமொழியாகின்ற
வானென்றுங்காலென்றுந்தீயென்று
மண்ணென்றுமயலென்றும்வளமதென்றும்

மலைமலையாங்காட்சிகண்காணுமையாதி
மறப்பென்றுநினைப்பென்றுமயாயாலாரி
பலைபலையாயடிக்குமின்பதுன்பமென்று
மதைதனிலாக்கும்வினைகளென்றுமதனைத்தீர்க்கத்
தலையல்லாஞ்சமயமென்றுந்தெய்வமென்றுஞ்
சாதகரென்றும்மதற்குச்சாட்சியாகக்
கலைபலவாநெறியென்றுந்தர்க்கமென்றுங்
கடலாறுநன்மணலெண்ணிக்காணும்போதம்

காணரியவல்லலெல்லாந்தானேகட்டுக்
கட்டாகவினையுமதைக்கட்டோடேதான்
வீணின்றிக்கர்ப்பூரமலைபடுதீப்பட்ட
விந்தையெனக்காணவொருவிவேகங்காட்ட
ஆறுறக்கமின்பதுன்பம்பேராதி
யொல்விடவெலைப்போல்வுருவங்காட்டிக்
கோணறவோர்மான்காட்டிமாலைபிர்க்குங்
கொள்கையெனவருண்மௌனகுருவாய்வந்து

வந்தெனுடல்பொருளாவிமூன்றுந்தன்கை
வசமெனவேயத்துவாமார்க்கநோக்கி
யைந்துபுலனும்பூதங்கரணமாதி
யடுத்தகுணமத்தனையுமல்லையல்லை
யிந்தவுடலறிவறியாமைபுரியல்லை
யாதொன்றுபற்றினதனியல்பாய்நின்று
பந்தமறும்பளிங்கனையசித்துநீயுன்
பக்குவங்கண்டறிவிக்கும்பான்மையேய்யாம்.

அறிவாகியானந்தமயமாயென்று
மழியாததில்லையாகியாதின்பாலும்
பிரியாமற்றண்ணருளேகோயிலான
பெரியபரமபதியதனைப்பெறவேவேண்டி
னெறியாகக்கூறுவன்கேளெந்தநாளு
நிர்க்குணநிற்குளம்வாய்த்துநீடுவாழ்க
செறிவானவறியாமையெல்லாநீங்க
சிற்சுகம்பெற்றிடுகபந்தந்தீர்கவென்றே (௧௯)

பந்தமறுமெய்ஞ்ஞானமானமோனப்
பண்பொன்றையருளியந்தப்பண்புக்கேதான்
சிந்தையில்லைநானென்னும்பான்மையில்லை
தேசமில்லைகாலமில்லைதிக்குமில்லை
தொந்தமில்லைநீக்கமில்லைபிரிவுமில்லை
சொல்லுமில்லைபிரப்பஞ்சாந்தோற்றமில்லை
யந்தமில்லையாதியில்லைநடுவுமில்லை
யகமுமில்லைபுறமுமில்லையனைத்துமில்லை. (௨௰)

இல்லையில்லையென்னினென்றுமில்லாதல்ல
வியல்பாகியென்றுமுள்ளவியற்கையாகிச்
சொல்லரியதன்மையதாயான்றுனென்னத்
தோன்றுமெல்லாம்விழுங்குஞ்சொரூபமாகி
யல்லையுண்டபகல்போலவவித்தையெல்லா
மடையவுண்டுதடையறவுன்னறிவைத்தானே
வெல்லவுண்டிங்குன்னையுந்தானாக்கொண்டு
வேதகமாய்ப்பேசாமைவிளக்குந்தானே. (௨௧)

தானான தன்மயமேயல்லாலொன்றைத்
தலையெடுக்கவொட்டாது தலைப்பட்டாங்கே
போனாலுங்கர்ப்பூரதீபம்போலப்
போயொளிப்பதல்லாதுபுலம்வேறின்றாம்
ஞானாகாரத்தினொடுஞேயமற்ற
ஞாதுருவுநழுவோர்மனமூவிநிற்கு
மானாலுமிதன்பெருமையெவர்க்கார்சொல்வா
ரறிவானாலதுவாவரதுவேசொல்லும். (௨௨

அதுவென்றாலெதுவெனவொன்றடுக்குஞ்சங்கை
யாதலினாலதுவெனலுமறவேவிட்டு
மதுவுண்டவண்டெனவுஞ்சனகனாதி
மன்னவர்கள்சுகர்முதலோர்வாழ்ந்தாரென்றும்
டதியிந்தநிலையெனவுமென்னையாண்ட
படிக்குநிருவிகற்பத்தாற்பரமானந்த
கதிகண்டுகொள்ளவுநின்னருள்கூரிந்தக்
கதியன்றியுறங்கேன்மேற்கருமம்பாரேன்.(௨௩)

பாராதிவிண்ணனைத்துமீயாச்சிந்தை
பரியமடலாவெழுதிப்பார்த்துப்பார்த்து
வாராயோவென்ப்ராணநாதாவென்பேன்
வளைத்துவளைத்தெனைநீயாவைத்துக்கொண்டு
பூராயமாமேலொன்றறியாவண்ணம்
புண்ணாளர்போனெஞ்சம்புலம்பியுள்ளேன்.

நீராளமாயுருகிக்கண்ணீர்சோர
நெட்டுயிர்த்துமெய்மறந்தோர்நிலையாய்நிற்பேன்
ஆருமறிவாகியுன்னைப்பிரியாவண்ண
மணைந்துசுகம்பெற்றவன்பரையோவென்னத்
தீயகொலைச்சமயத்துஞ்செல்லச்சிந்தை
தெளிந்திடவுஞ்சமாதானஞ்செய்வேன்வாழ்வான்
காயிலைபுன்சருகாதியருந்தக்கானங்
கடன்மலையெங்கேயெனவுங்கவலையாவேன்
வாயில்கும்பம்போற்கிடந்துபுரள்வேன்வானின்
மதிகதிரைமுன்னிலையாவைத்துநேரே. (உரு)

நேரேதானிரவுபகல்கோடாவண்ண
நித்தம்வரவுங்களையிந்நிலக்கேவைத்தா
ராரேயங்கவர்பெருமையென்னேயென்பே
னடிக்கின்றகாற்றேநீயாராலேதான்
போராதேசுழல்கின்றுயென்பேன்வந்து
பெய்கின்றமுகில்காளெம்பெருமானும்போற்
றூராளமாக்கருணைபொழியச்செய்யுஞ்
சாதகமென்னேகருதிச்சாற்றுமென்பேன் (உசு)

கருதரியவிண்ணேநீயெங்குமாகிக்
கலந்தனையேயுன்முடிவின்காட்சியாக
வருபொருளெப்படியிருக்குஞ்சொல்லாயென்பேன்
மண்ணேயுன்முடிவிலெதுவயங்குமாங்கே

துரியவறிவுடைச்சேடனீற்றினுண்மை
சொல்லானோசொல்லென்பேன்சுருதியேநீ
யொருவரைப்போலவனைவருக்குமுண்மையாமுன்
னுரையன்றேவுன்முடிவையுரைநீயென்பேன்

உரையிறந்துபெருமைபெற்றுத்திரைக்கைநீட்டி
யொலிக்கின்றகடலேயிவ்வுலகஞ்சூழக்
கரையுமின்றியுன்னைவைத்தாரியாரேயென்பேன்
கானகத்திற்பைங்கிளிகாள்கமலமேவும்
வரிசிறைவண்டினங்காளோதிமாங்காடுது
மார்க்கமன்றோநீங்களிதுவரையிலேயும்
பெரியபரிபூரணமாம்பொருளைக்கண்டு
பேசியதுண்டோவொருகாற்பேசுமென்பேன

ஒருவனவன்யானைகெடக்குடத்துட்செங்கை
யோட்டுதல்போனனபேதையுப்போடப்பை
மருவவிட்டுங்கர்ப்பூரமதனிற்றீபம்
வயங்கவிட்டுமைக்கியமுன்னிவருந்திறிற்பே
னருளுடையபரமென்றேவன்றுதானே
யானுளனென்றும்மெனக்கேயாணவாதி
பெருகுவினைக்கட்டென்றுமென்றைற்கட்டிப்
பேசியதன்றேயருணூல்பேசிற்றன்றே. (உ௯)

அன்றுமுதலின்றைவரைச்சனனகோடி
யடைந்தடைந்திங்கியாதனையாலழிந்ததல்லா

வின்றைவரைமுத்தியின்றேயெடுத்ததேக
மெப்போதோதெரியாதேயிப்போதேதான்
றுன்றுமனக்கவலைகெடப்புலைநாயேனைத்
தொழும்புகொளச்சீகாழித்துரையேதாது
சென்றிடவேபொருளைவைத்தநாவலோய்நஞ்
சிவனப்பாவென்றவருட்செல்வத்தேவே. (௫௰)

தேவர்தொழும்வாதவூர்த்தேவேயென்பேன்
றிருமூலத்தேவேயிச்சகத்தோர்முத்திக்
காவலுறச்சிவவென்வாக்குடனேவந்த
வரசேசும்மாவிருந்துன்னருளைச்சாரப்
பூவுலகில்வளரருணைகிரியேமற்றைப்
புண்ணியர்காளோவென்பேன் புரையொன்றில்
வோவியம்போலசைவறவுந்தானேநிற்பே [லா
ஞேதரியதுயர்கெடவேயுரைக்குமுன்னே. (௫௧)

ஓதரியசுகர்போலவேனேனென்ன
வொருவரிலையோவெனவுமுரைப்பேன்றுனே
பேதமபேதங்கெடவுமொருபேசாமை
பிறவாதோவாலடியிற்பெரியமோன
காதனொருதரமுலகம்பார்க்கவிச்சை
நண்ணுனேவென்றேன்றேநானுவாகிக்
காதன்மிகுமணியிழையாரென்வாடுற்றேன்
கருத்தறிந்துபுரப்பதுன்மேற்கடன்முக்காலும்

காலமொடுதேசவர்த்தமானமாதி
கலந்துநின் றசிலைவாழிகருணைவாழி
மாலறவுஞ்சைவமுதன்மதங்களாகி
மாதாதீதமானவருண்மரபுவாழி
சாலமிகுமெளியேனிவ்வழக்குப்பேசத்
தயவுவைத்துவளர்த்தவருட்டன்மைவாழி
யாலடியிற்பரமகுருவாழிவாழி
யகண்டிதாகாரவருளடியார்வாழி. (௫௫)

தேன்முகம்.

தேன்முகம் பிலிற்றும் பைந்தாட் செய்ய பங்கயத்தின்மேவு, நான்முகத் தேவேநின்னை நாட்டியவகிலமாயை, கான்முயற் கொம்பே யென்கோகானலம்புனலேயென்கோ, வான்முகமுளரி யென்கோமற்றென்கோ விளம்பல்வேண்டும். (௧)

வேண்டுவ படைத்தாய் நுந்தை விதிப்படி புரந்தானத்தைக், காண்டகவ ழித்தான் முக்கட்கடவுளானினையவாற்ற, லாண்டவ னவனோ வென்ன வறிகிலா தகிலநீயே, யீண்டிய வல்லதீர வெம்மனோர்க்கியம்பு கண்டாய். (௨)

கண்டனவல்ல வென்றே கழித்திடுமிருதிக் கண்ணே, கொண்டதுபரமானந்தக் கோதிலா முத்தியத்தாழ், பண்டையிற் படைப்புங் காப்பும் பறந்தனமா

பையோடே, வெண்டலை விழிகைகாலில் விளங்கிடனின்றான் யாவன். (௩)

விளங்கவெண்ணீ றுபூசி விரிசடைக்கங்கை தாங்கித், துளங்குநன் னுதற்கண்டோன்றச் சுழல்வளி நெடுமூச்சாகக், களங்கமி லுருவந்தானேககனமாய்ப் பொலியப்பூமி, வளர்ந்ததா ளென்னவுள்ளமன்றென மறையொன்றின்றி. (௪)

மறைமுழக்கொலிப்பத்தானேவரதமோடபயங் கைகள், முறைமையி னோங்கநாதமுழவெனக்கறங்க வெங்குங், குறைவிலா வணிநிறைந்து கோதிலா நடனஞ்செய்வா, னிறையவனெனலா மியார்க்குமிதயசம் மதமீதல்லால். (௫)

அல்லலாந்தொழில்படைத்தே யடிக்கடியுருவெடுத்தே, மல்லன்மா ஞாலங்காக்க வருபவர் கடவுளென்னிற், றெல்லையாம் பிறவிவேலை தொலைந்திடாதிருணீங்காது, நல்லது மாயைதானு நானென்ன வந்துநிற்கும். (௬)

நானென்ன நிற்குஞான ஞான மன்றந்த ஞான, மோனமா யிருக்க வொட்டா மோனமின் றாகவேதான், றேனென்ன ருசிக்கு மன்பாற் சிந்தை நைந்துருகும் வண்ணம், வானென்ன நிறைந்தானந்தமாகடல் வளைவதின்றே. (௭)

இன்றெனை விருப்போ மென்னி னென்றுஞ்ஞானி யமா முத்தி, நன்றாடு நீதுமன்றிநா முன்னேபெறு மவித்தை, நின்றது பெத்தந்தானே நிரந்தர முத்தி யென்னி, னொன்றொருவரைநான் கேட்கவுணர்வில்லை குருவுமில்லை. (அ)

இல்லையென் றிடினிப்பூமி யிருந்தவா றிருப்போ மென்னி, னல்லவன் சாருவாக னென்சொலுநெறிக்கு வினிற்; றில்லையேனுகமாதி தொடுப்பதேன் மயக்க மேதிங், கொல்லைவந்திருமி னென்ன வுறவுசெய் திடு வனந்தோ. (௯)

அந்தணர் நால்வர்காண வருட்குரு வாகிவந்த, வெந்தையே யெல்லாந் தானென் றியம்பின னெமை ப்படைத்த, தந்தைநீ யெம்மைக் காக்குந் தலைவனே நுந்தை யன்றோ. பந்தமில்சித்திமுத்தி படைக்க நின் னருள்பா லிப்பாய். (௰)

பன்மாலை

பன்மாலைத்திரளிருக்கத்தமையுணர்ந்தோர்
பாமாலைக்கேநீதான் பக்ஷமென்று
நன்மாலையாவெடுத்துச்சொன்னார்நல்லோர்
நலமறிந்துகல்லாதநானுஞ்சொன்னேன்
சொன்மாலைமாலையாக்கண்ணீர்சோரத்
தொண்டனேனெந்நாளுந்துதித்துநிற்பே

னென்மாலையறிந்திங்கேவாவாவென்றே
யெனைக்கலப்பாய்திருக்கருணையெம்பிரானே.

கருணைமொழிசிறிதில்லேனீதலில்லேன்
கண்ணீர்கம்பலையென்றன்கருத்துக்கேற்க
வொருபொழுதும்பெற்றறியேனென்னையாளு
மொருவாவுன்னடிமைநானொருத்தனுக்கோ
விருவினையுமுக்குணமுங்கரணநான்கு
மிடர்செயுமைம்புலனுங்காமமாதியாறும்
வரவரவுமேழைக்கோரெட்டதான
மதத்தொடும்வந்தெதிர்த்தநவவடிவமன்றே.

வடிவனைத்துந்தந்தவடிவில்லாச்சுத்த
வான்பொருளேயெளியனென்மனமாமாயைக்
குடிகெடுக்கத்துசங்கட்டிக்கொண்டமோன
குருவேயென்றெய்வமேகோதிலாத
படியெனக்கானந்தவெள்ளம்வந்தேக்கும்
படியெனக்குந்திருக்கருணைபற்றுமாறே
யடியெடுத்தென்முடியினின்னம்வைக்கவேண்டு
மடிமுடியொன்றில்லாதவகண்டவாழ்வே. (௧)

வாழ்வனைத்துமயக்கமெனத்தேர்ந்தேன்றேர்ந்த
வாறேநானப்பாலோர்வழிபாராமற்
றாழ்வுபெற்றிங்கிருந்தேனீதென்னமாயந்
தடையுற்றான்மேற்கதியுந்தடையதாமே

பூழ்வலியோவல்லதுன்றன் றிருக்கூத்தோவிங்
கொருதமியேன்மேற்குறையோ வுணர்த்தாயின்
யாழவதிப்படவெனக்குமுடியாதெல்லாம். [னம்
படைத்தளித்துத்துடைக்கவல்லபரிசினனே. ()

நானினிங்கெனுமகந்தையெனக்கேன்வைத்தாய்
நல்வினை தீவினையெனவேநடுவேநாட்டி
யூனருமுடற்சுமையென்மீதேன்வைத்தா
யுயிரெனவுமென்னையொன்றாவுள்ளேன்வைத்தா
யானமையாயகிலமிகில்பேத
மனைத்தினுள்ளுந்தானகியறிவானந்தத்
தேனாகிப்பாலாகிக்கனியாய்க்கன்னற்
செழும்பாகாய்கற்கண்டாய்திகழ்ந்தவொன்றே.

ஒன்றியொன்றிநின்றுநின்றுமென்னையென்னை
யுன்னியுன்னும்பொருளைநீயுன்பாலன்பால்
நின்றதன்மைக்கிரங்கும்வயிராக்கியனல்லே
னிவர்த்தியவைவேண்டுமிந்தநிலனுக்கே
யென்றுமென்றுமிந்நெறியோர்குணமுமில்லை
யிடுக்குவார்கைப்பிள்ளையேதோவேதோ
கன்றுமனத்துடனுடுதழைதின்றாற்போற்
கல்வியுங்கேள்வியுமாகிக்கலக்குற்றேனே. (௬)

உற்றதுணைநீயல்லாற்பற்றுவேறொன்
றுன்னேன்பன்னுலகத்தோடியாடிக்

கற்றதுங்கேட்டதுமிதனுக்கேதாகுங்
கற்பதுங்கேட்பதுமமையுங்காணுநீத
நற்றுணையேயருட்டாயேயின்பமான
நாதாந்தபரம்பொருளேநாரணாதி
சுற்றமுமாய்நல்லன்பர்தமைச்சேயாகத்
தொழும்புகொள்ளுங்கருணைகனமேசோதிக்குன்றே.

குன்றுதழுவுருவாயருவாய்ஞானக்
கொழுந்தாகியறுசமயக்கூத்துமாடி
நின்றுயேமாயையெனுந்திரையைநீக்கி
நின்னையாரறியவல்லார்நினைப்போர்நெஞ்சம்
மன்றாகவின்பக்கூத்தாடவல்ல
மணியேயென்கண்ணேமாமருந்தேநால்வர்க்
கன்றாலின்கீழிருந்துமௌனஞான
மமைத்தசின்முத்திரைக்கடலேயமரரேறே. ( )

திரையில்லாக்கடல்போலச்சலனந்தீர்ந்து
தெளிந்திருக்கும்பொன்போலச் செகத்தையெல்
கரையவேகனிந்துருக்குமுகத்திலேநீ [லாம்
கனிந்தபரமானந்தக்கட்டியிந்நாள்
வரையிலேவரக்காணோமென்றாற்கட்டி
வார்த்தைசொன்னாற்சுகம்வருமோவஞ்சனேனை
பிரையிலேயிருத்திநிருவிகற்பமான
வின்பநிட்டைகொடுப்பதையாவெந்நாளோ.

ாந்தநாளுனக்கடிமையாகுநாளோ
வெந்நாளோகதிவருநாளெளியனேன்றன்
சிந்தைதநாளதுவரைக்குமயங்கிற்றல்லாற்
றெளிந்ததுண்டோமௌனியாய்த்தெளியவோர்
ழுந்தநாண்முதலின்பக்கால்சற்றல்லாற் [சொற்
றடையறவானந்தவெள்ளந்தானேபொங்கி
வந்தநாளில்லைமெத்தவலைந்தேனுன்னை
மறவாவின்பத்தாலேவாழ்கின்றேனே. ௰

நினைவொன்று.

ஞானிகளிடம்பொருளேவல்.

நினைவொன்று நினையாம னிற்கினகமெங்பார் நிற்குமிட மேயருளா நிட்டையருளொட்டுந், தனையெ ன்று மறந்திருப்ப வருள்வடிவா னதுமேற்றட்டி யெ ழுந் திருக்குமின்பந் தன்மயமேயதுவாம், பினையொ ன்றுமிலையந்த வின்பமௌன நிலயம்பெற்றோரே பிறவா மை பெற்றார்மற்றுந்தான், மனையென்று மகவென்று ஞ் சுற்றமென்று மசுத்தவாதனையாமாசையொழிமன் னொருசொற்கொண்டே. (௧)

ஒருமொழியே பலமொழிக்கு மிடங்கொடுக்கு மந்த வொருமொழியே மலமொழிக்கு மொழிக்கு மெனமொழிந்த, குருமொழியே மலையிலக்குமற்றை

மொழியெல்லாங் கோடின்றி வட்டாடல் கொள்வ தொக்குங் கண்டாய், கருமொழியிங் குனைக்கில்லை மொழிக்குமொழி ருசிக்கக்கரும்பனைய சொற்கொடு னைக் காட்டவுங்கண்டனை மேற், றருமொழியிங்குனக் கில்லை யுன்னைவிட்டுநீங்காத் தற்பரமாயானந்தப்பொ ற்பொதுவாய்நில்லே. (௨)

நில்லாதவாக்கை நிலையன்றெனவேகண்டாய்நே யவருண் மெய்யன்றோ நிலயமதாநிற்கக், கல்லாதே யேன்படித்தாய் கற்றதெல்லா மூடங்கற்றதெல்லா மூ டமென்றே கண்டனையுமன்று, சொல்லாலே பயனி ல்லை சொன்முடிவைத் தானே தொடர்ந்துபிடிமர்க்க டம்போற் றொட்டதுபற்றுநில், லெல்லாரு மறிந்திட வே வாய்ப்பறைகொண்டடிநீ யிராப்பகலில்லா விட மே யெமக்கிடமென் றறிந்தே. (௩)

இடம்பொருளேவலைக்குறித்து மடம்புகுநாயெ னவே யெங்கேநீ யகப்பட்டா யிங்கேநீவாடா, மடம் பெறுபாழ் நெஞ்சாலே யஞ்சாதே நிராசைமன்னிட மேயிடமந்த மாநிலத்தேபொருளுந், திடம்பெறவே நிற்கினெல்லா வுலகமும்வந் தேவல்செய்யுமிந்த நிலை நின்றோர் சனகன்முதன் முனிவர், கடம்பெறுமாமத யானை யென்னவுநீ பாசக்கட்டான நிகளபந்தக்கட்ட விழப் பாரே. (௪)

பாராதியண்டமெலாம் படர்கானற்சலம்போற் பார்த்தனையே முடிவினின்று பரசெதுதா னின்றதா ராலு மறியாத சத்தன்றோ வதுவா யங்கிருநீ யெங்கிருந்து மதுவாவைகண்டாய், பூராயமாகவுநீ மற்றொன்றை விரித்துப்புலம்பாதே சஞ்சலமாப் புத்தியை நாட்டாதே, யோராதே யொன்றையுநீமுன்னில்லை யாதேயுள்ளபடி முடியுமெலா முள்ளபடிகாணே (ரு)

உள்ளபடியென்னவுநீ மற்றொன்றைத் தொடர்ந்திட்டுளங்கருத வேண்டாநிஷ் களங்கமதியாகிக், கள்ளமன்த் துறவை விட்டெல்லாந்துறந்த துறவோர் கற்பித்த மொழிப்படியேகங்குல்பகலற்ற வெள்ளவெளிக் கடன்மூழ்கியின்பமயப்பொருளாய் விரவியெடுத்தெடுத்து விள்ளவும்வா யின்றிக்கொள்ளைகொண்டகண்ணீருங் கம்பலையுமாகிக்கும்பிட்டுச்சகம்போ யெனத் தம்பட்டமடியே. (சா)

அடிமுடியு நடுவுமற்ற பரவெளிமேற்கொண்டாலத்துவித வானந்த சித்தமுண்டா நமது, குடிமுழுதும் பிழைக்குமொரு குறையுமில்லை யெடுத்தகோலமெல்லா நன்றுகுங்குறைவு நிறைவறவே, விடியுமுதயம்போல வருளுதயம் பெற்ற வித்தகரோடுங் கூடி விளையாடலாகும், படிமுழுதும் விண்முழுதுந் தந்த

லுங் களியாப் பாலருடனுன்மத்தர் பிசாசர்குணம் வருமே. (எ)

வரும்போமென்பனவுமின்றியென்றுமொருபடித்தாய் வானாதி தத்துவத்தை வளைந்தருந்திவெளியாயிரும்போகல் லோமரமோலென்னுநெஞ்சைக்கனன்மேலிட்டமெழு காவுருக்கு மின்பவெள்ளமாகிக், கரும்போகற்கண்டோசீனி சருக்கரையோதேனோ கனியமிர்தோ வெனருசிக்குங் கருத்தவிழுந்தோருணர்வா, ரரும்போநன் மணங்காட்டுங் காமரசங் கன்னியறிவாளோவபக்குவர்க்கோ வந்நலந்தான்விளங்கும்

தானேயு மிவ்வுலகமொருமுதலுமாகாத்தன்மையினாற் படைத்தளிக்குந் தலைமையதுவான, கோனைகவொருமுதலிங் குண்டெனவும் யூகங்கூட்டியதுஞ் சகமுடிவிற் குலவுறுமெய்ஞ்ஞான, வானைக வய்முதலே நிற்குநிலை நம்மான் மதிப்பரிதா மௌனமோனம் வைத்ததுமுன்மனமே, யானுமனஞ் சடமென்றமுங்காதே யுண்மையறிவித்த விடங்குருவா மருளிலதொன்றிலையே. (அ)

பொன்னைமாதரை.

பொன்னைமாதரைப்பூமியைநாடிடே
னென்னைநாடியவென்னுயிர்நாதனே

புன்னைநாடுவனுன்னருட்டுவெளி
தன்னைநாடுவன்றன்னந்தனியனே. (க)

தன்னதென்றுரைசாற்றுவனவெலாம்
நின்னதென்றனைநின்னிடத்தேதந்தே
னின்னமென்னையிடருறக்கூட்டினாற்
பின்னையுய்கிலன்பேதையனாவியே. (உ)

ஆவியேயுனையானறிவாய்நின்று
சேவியேன்களச்சிந்தைதிறைகொடேன்
பாவியேனுளபான்மையைக்கண்டுநீ
கூவியாளையாட்கொண்டகோலமே. (ங)

கோலமின்றிக்குணமின்றிநின்னருட்
சீலமின்றிச்சிறியன்பிழைப்பனோ
வாலமுண்டுமமிர்தருவாய்வந்த
காலமெந்தைகதிநிலைகாண்பதே. (ச)

காணுங்கண்ணிற்கலந்தேகண்ணேயுனைச்
சேணும்பாருந்திரிபவர்காண்பரோ
வாணுபபெண்ணுமதுவெனும்பான்மையும்
பூணுங்கோலம்பொருந்தியுனிற்கவே. (ரு)

நிற்குநன்னிலைநிற்கப்பெற்றாரருள்
வர்க்கமன்றிமனிதரன்றேயையா
ஆர்க்குணக்கடற்சோங்கன்னபாவியேற்
கெற்குணங்கண்டெனபெயர்சொல்வதே. (சா)

சொல்லையுன்னித்துடித்ததலாலரு
ளெல்லையுன்னியெனையங்குவைத்திலேன்
வல்லநீயென்னைவாவென்றிடாவிடிற்
கல்லையாமிக்கருமிநடக்கையே. (௭)

கையுமெய்யுங்கருத்துக்கிசையவே
யையதந்ததற்கையமினியுண்டோ
பொய்யனேன்சிந்தைபொய்கெடப்பூரண
மெய்யதாமின்பமென்றுவிளைவதே. (௮)

என்றுமுன்னையிதயவெளிக்குளே
ஒன்றவைத்தனையேயருட்சோதிநீ
நின்றதன்மைநிலைக்கென்னைநேர்மையாம்
நன்றுதீதறவைத்தநடுவதே. (௯)

வைத்ததேசம்வருந்தவருந்திநிம்
பித்தனைனருள்பெற்றுந்திடமிலேன்
சித்தமோனசிவசின்மயானந்தம்
வைத்தவையவருட்செம்பொற்சோதியே. (௰)

செம்பொன்மேனிச்செழுஞ்சுடரேமுழு
வம்பனேனுனைவாழ்த்துமதியின்றி
யிம்பர்வாழ்வினுக்கிச்சைவைத்தேன்மனம்
நம்பிவாவெனிஞனென்கொல்செய்வதே. (௧௧)

செய்யுஞ்செய்கையுஞ்சிந்திக்குஞ்சிந்தையு
மையநீயன்றென்றெண்ணுமறிவின்றி

வெய்யகாமவெகுளிமயக்கமாம்
பொய்யிலேசுழன்றேனென்னபுன்மையே. (கஉ)

புன்புலானரம்பென்புடைப்பொய்புட
னென்பர்யார்க்குமருவருப்பல்லவோ
வென்பொலாயணியேயிறையேயித்தாற்
றுன்பமன்றிச்சுகமொன்றுமில்லையே. (கங)

இல்லையுண்டென்றெவர்பக்கமாயினுஞ்
சொல்லவோவறியாதகொடும்பன்யான்
செல்லவேவொருதிக்கறியேனெலாம்
வல்லநீயெனைவாழ்விக்கவேண்டுமே. (கச)

வேண்டுஞ்சீரருண்மெய்யன்பர்க்கேயன்பு
பூண்டநானென்புலமறியாதகோ
வாண்டைநீயுன்னடியவனென்று
தூண்டுவேனன்றித்தொண்டனென்சொல்வதே. ()

எனக்குளேயுயிரென்னவிருந்தநீ
மனக்கிலேசத்தைமாற்றல்வழக்கன்றே
கனத்தசீரருட்காட்சியலாதொன்றை
நினைக்கவோவறியாதென்றனெஞ்சமே (கசு)

நெஞ்சகந்தனைநேசித்தமார்க்கண்டர்க்
கஞ்சலென்றவருளறிந்தேதையயா
தஞ்சமென்றுன்சரணடைந்தேனெங்குஞ்
செஞ்செவேநின்றசிற்சுகவாரியே. (கஎ)

வாரியேறாமலையும்பிறவுந்தான்
சேரிதானநின்சின்மயத்தேயென்று
காரிலேயுளதாவித்திரளைத
யோரிலேனெனையாண்டவொருவனே. (௧௮)

ஒருவரொன்றுளத்துள்குறிப்பறிந்
தருள்வரோவெனையாளுடையண்ணலே
மருளனேன்பட்டவாதைவிரிக்கிறே
பெருகுநாளினிப்பேசவிதியின்றே. (௧௯)

இன்றுனக்கன்பிழைத்திலனென்றே
யன்றுதொட்டனையாளரசேயென்று
நின்றரற்றியநீலனைக்கைவிட்டால்
மன்றமெய்ப்படிநின்னருள்வாழ்த்துமே. (௨௰)

வாழ்த்துநின்னருள்வாரர்வைத்தாலன்றிப்
பாழ்த்தசிந்தைப்பதகனுமுய்வனோ
சூழ்த்துநின்றதொழும்பரையானந்தத்
தாழ்த்துமுக்கணருட்செயபொற்சோதியே. (௨௧)

சோதியேசுடரேசுகமேதனை
நீதியேநிசமேநிறைவேநில்லை
பாதியேயுனையானடைந்தேனகம்
வாதியாதருள்வாயருள்வானையே. (௨௨)

வானைப்போலவளைந்துகொண்டானந்தத்
தேனைத்தந்தெனைச்சேர்ந்துகலந்தமெய்ஞ்

ஞானத்தெய்வத்தைநாடுவனென்னு
மீனப்பாழ்கெடவென்றுமிருப்பனே. (உங)

இரும்பைக்காந்தமிழுக்கின்றவாறெனத்
திரும்பிப்பார்க்கவொட்டாமற்றிருவடிக்
கரும்பைத்தந்துகண்ணீர்கம்பலையெலா
மரும்பச்செய்யெனதன்னையொப்பாமனே. (உச)

அன்னையப்பனென்றவித்துணையெனுந்
தன்னையொப்பற்றசற்குருவென்பதே
னென்னைப்பூரணவின்பவெளிக்குளே
துன்னவைத்தசுடரெனத்தக்கதே. (உரு)

தக்ககேள்வியிற்சார்ந்தநற்பூமியின்
மிக்கதாகவிளங்குமுதலொன்றே
யெக்கணுந்தொழயாவையும்பூத்துக்காய்த்
தொக்கனின்றுமொன்றாய்நிறைவானதே. (உசு)

ஆனமானசமயங்களாறுக்குந்
தானமாய்நின்றுதன்மயங்காட்டிய
ஞானபூரணநாதனைநாடியே
தீனனேனின்பந்தேக்கித்திளைப்பனே. (உஎ)

தேக்கியின்பந்திளைக்கத்திளைக்கவே
யாக்கமாயெனக்கானந்தமாகியே
போக்கினோடுவரவற்றபூரணந்
தாக்கிநின்றவாதன்மயமாமதே. (உஅ)

அதுவென்றுன்னுமதுவுமறநின்ற
மூதியஞானிகண்மோனப்பொருளது
வெதுவென்றெண்ணியிறைஞ்சுவனேழையேன்
மதியுணின்றின்பவாரிவழங்குமே. (௨௯)

வாரிக்கொண்டெனை வாய்மடுத்தின்பமாய்ப்
பாரிற்கண்டவையாவும்பருகினை
யோரிற்கண்டிடுமூமன்கனவென
யாருக்குஞ்சொலவாரிலையையனே. (௩௰)

ஐயமற்றவதிவருணர்க்கெலாங்
கையிலாமலகக்கனியாகிய
மெய்யனேயிந்தமேதினிமீதுழல்
பொய்யனேற்குப்புகலிடமெங்ஙனே, (௩௧)

எங்ஙனேயுய்யயானெனதென்பசற்
றங்ஙனேயுன்னருண்மயமாகிலேன்
திங்கள்பாதிதிகழப்பணிபணி
கங்கைவார்சடைக்கண்ணுதலெந்தையே. (௩௨)

கண்ணிற்காண்பதுன்காட்சியையாற்றொழில்
பண்ணல்பூசைபகர்வதுமந்திரம்
மண்ணொடைந்தும்வழங்குயிர்யாவுமே
யண்ணலேநின்னருள்வடிவாகுமே. (௩௩)

வடிவெலாநின்வடிவெனவாழ்ந்திடாக்
கடியனேனுமுன்காரணங்காண்பனோ

நெடியவானெனவெங்குநிறைந்தொளி
ரடிகளேயரசேயருளத்தனே. (௩௪)

அத்தனேயகண்டானந்தனேயருட்
சுத்தனேயெனவுன்னைத்தொடர்ந்திலேன்
மத்தனேன்பெருமாமலமாயவான்
கத்தனேகல்வியாததுகற்கவே (௩௫)

கற்றுமென்பலன்கற்றிடுநூன்முறை
சொற்றசொற்கள்சுகாரம்பமோநெறி
நிற்றல்வேண்டுநிருவிகற்பச்சுகம்
பெற்றபேர்பெற்றபேசாப்பெருமையே. (௩௬)

பெருமைக்கேயிழுழுந்துபிதற்றிய
கருமிக்கையகதிபுமுண்டாங்கொலோ
வருமைச்சீரன்பர்க்கன்னையொப்பாகவே
வருமப்பேரொளியேயுன்மனோந்தமே. (௩௭)

உன்மணிக்குளொளிர்பரஞ்சோதியாஞ்
சின்மயப்பொருளேபழஞ்செல்வமே
புன்மலத்துப்புழுவனபாவியேன்
கன்மனத்தைக்கரைக்கக்கடவதே. (௩௮)

கரையிலின்பக்கடலமுதேயிது
வரையினுனைவந்துகலந்திலே
னுரையிலாவின்பமுள்ளவர்போலவித்
தரையிலேகடித்தேனென்னதன்மையே. (௩௯)

மையுலாம்விழிமாதர்கடோதகப்
பொய்யிலாழும்புலையினிப்பூரைகாண்
கையிலாமலகக்கனிபோன்றவென்
னையனேயெனையாளுடையண்ணலே. (சுயி)

அண்ணலேயுன்னடியவர்போலருட்
கண்ணினாலுனைக்காணவும்வாவெனப்
பண்ணினாலென்பசுத்துவம்போயுயும்
வண்ணமாகமனோலயம்வாய்க்குமே. (சுக)

வாய்க்குங்கைக்குமௌனமௌனமென்
றேய்க்குஞ்சொற்சொண்டிராப்பகலற்றிடா
நாய்க்குமின்பமுண்டோநல்லடியாரைத்
தோய்க்குமானந்தத்துவெளிவெள்ளமே. (சுஉ)

தூயதானதுரியவறிவெனுந்
தாயுநீயின்பத்தந்தையுநீயென்றாற்
சேயதாமிந்தச்சீவத்திரளன்றோ
வாயும்பேரொளியானவகண்டமே. (சுந)

அகண்டமென்னவருமறையாகமம்
புகன்றநின்றன்மைபோதத்தடங்குமோ
செகங்களெங்குந்திரிந்துநன்மோனத்தை
யுகந்தபேருனையொன்றுவரையனே. (சுச)

ஐயனேயுனையன்றியொருதெய்வங்
கையினாற்றொழவுங்கருதேன்கண்டாய்

பொய்யனாகிலும்பொய்யுரையேன்சுத்த
மெய்யனாமுனக்கேவெளியாகுமே (௪௫)

வெளியினின்றவெளியாய்விளங்கிய
வொளியினின்றவொளியாமுன்றன்னைநான்
தெளிவுதந்தகல்லாலடித்தேவென்று
களிபொருந்தவன்றோகற்றகல்வியே. (௪௬)

கல்லையுற்றகருத்தினர்கார்நிறத்
தல்லையொத்தகுழலினராசையா
வெல்லையற்றமயல்கொளவோவெழிற்
றில்லையிற்றிகழுந்திருப்பாதனே (௪௭)

திருவருட்டெய்வச்செல்விமலைமக
ளொருவிருக்கின்றமேனியொருபரங்
குருவைமுக்கணெங்கோவைப்பணிநெஞ்சே
கருவிருக்கின்றகன்மமிங்கில்லையே. (௪௮)

கன்மமேதுகடுநரகேதுமேற்
சென்மமேதெனைத்தீண்டக்கடவதோ
வென்மனோரதமெய்தும்படிக்கருள்
நன்மைகூர்முக்கணாதனிருக்கவே. (௪௯)

நாதகீதனென்னாதன்முக்கட்பிரான்
வேதவேதியன்வெள்விடையூர்திமெய்ப்
போதமாய்நின்றபுண்ணியன்பூந்திருப்
பாதமேகதிமற்றிலைபாழ்நெஞ்சே. (௫௰)

Checked
23.2.90